CENGİZ ÖZAKINCI

NEVESER

yazar, ne yazar, ne yazamaz

gözdengeçirilmiş

31. basım

Sadece İncelemek İçindir
Ücreti Yoktur
İnceledikten Sonra Siliniz ve Bulursanız Satın Alınız.

otopsi

Levent Şahverdi Arşivi

CENGİZ ÖZAKINCI

NEVESER

"Yazar, ne yazar, ne yazamaz?"

31. basım / Nisan 2015

otopsi

Levent Şahverdi Arşivi

CENGİZ ÖZAKINCI

NEVESER

"Yazar, ne yazar, ne yazamaz?"

Baskı ve Cilt: Kayhan / 0212 6123185

ISBN: 975-8410-61-X
BARKOD: 9789758410613

otopsi yayınları
Nuhungemisi Kültür ve Sanat Ürünleri,
Yayıncılık, Reklamcılık, Film San. Tic. Ltd. Şti'nin
Kitap Yayın Markasıdır.
Fulya Mah. Aytekin Kotil Cad. No: 35-A Mecidiyeköy – Şişli- İstanbul
Tel: (0212) 5196848 Faks: (0212) 5196849
Kültür Bakanlığı Sertifika No: 11507

Baskı ve Cilt:
Kayhan Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C. Blok No: 244
Davutpaşa – İstanbul. Tel: 0212 6123185
Sertifaka No: 12156

Levent Şahverdi Arşivi

CENGİZ ÖZAKINCI'NIN YAPITLARI

Araştırma-İnceleme

- **İletişim Çağında Aydın Kirlenmesi** (Bellek y.)
- **DİL ve DİN / Kur'an'ı Doğru Anlamak** (Otopsi y.)
- **İslam'da Bilimin Yükselişi ve Çöküşü** (Otopsi y.)
- **Dolmakalem Savaşları** (Otopsi y.)
- **Euro-Dolar Savaşı** (Otopsi y.)
- **Türkiye'nin Siyasi İntiharı: Yeni-Osmanlı Tuzağı** (Otopsi y.)
- **İblisin Kıblesi / United States Of İrtica** (Otopsi y.)

Edebiyat

- **Neveser** – (Otopsi y.)
- **Münevver-** (Otopsi y.)
- **Derin Yahudi: Siyon-Türk Zelda** (Otopsi y.)
- **Düet ve Düello / Bir Kadın Bir Erkek** (Otopsi y.)

e-posta:
cengizozakinci @ hotmail.com

Levent Şahverdi Arşivi

Hava kurşun gibi ağır!
Bağır
Bağır
Bağır
bağırıyorum!
Koşun
kurşun
erit-
-meğe
çağırıyorum...
O diyor ki bana:
-Sen kendi sesinle kül olursun ey!
Kerem
gibi
yana
yana...
"Deeeert
çok,
hemdert
yok"
Yürek-
-lerin
kulak-
-ları
sağır...
Hava kurşun gibi ağır...

Levent Şahverdi Arşivi

Ben diyorum ki ona:
- Kül olayım
Kerem
gibi
yana
yana
Ben yanmasam
sen yanmasan
biz yanmasak,
nasıl
çıkar
karan-
-lıklar
aydın-
-lığa.
Hava toprak gibi gebe.
Hava kurşun gibi ağır.
Bağır
Bağır
Bağır
bağırıyorum.
Koşun
kurşun
erit-
-meğe
çağırıyorum.....

Nazım Hikmet
1930 - Mayıs

Levent Şahverdi Arşivi

Yaradan'a sığınarak

"biz"e

Levent Şahverdi Arşivi

2001 yılı, Kasım sonu muydu, Aralık başı mıydı tam kestiremiyorum. Ramazan ayındayız. Hava yeni kararmış; İstanbul ıssız, Sultanahmet de öyle. Minarelerinde *"Hoşgeldin Ya Şehr-i Ramazan"* yazıları ışıldayan Sultanahmet Camisi'nin önünden geçerken;

"İleriden sağa dönün, oradan sola sapıp dar sokağa gireceğiz," diyorum sürücüye..

Solda Ayasofya'ya takılıyor gözüm.

Levent Şahverdi Arşivi

"Abi," diyor sürücü, "Ayasofya'yı yeniden kilise yapacaklarmış, biliyor musun? Avrupa Birliği'ne girelim diye yapmadığımız şey kalmadı. Adamlar *'camilerinizi kiliseye çevirirseniz sizi alacağız'* deseler, bizimkiler onu da yapar valla! Halbuki, dedem anlatırdı, işgalde bile sokmamışız biz bunları Ayasofya'ya. Dört kişi dinamit lokumlarıyla nöbet tutmuş, *girerseniz uçururuz* diye. Bir o günlere bak, bir bu günlere bak abi; nereden nereye."

Ben de bir yerlerde okumuştum: *Karakol Cemiyeti*'nin Başkanı Kara Vasıf Bey, *"Ayasofya'yı teslim etmeyeceğiz,"* diyor örgütten Binbaşı Yenibahçeli Şükrü Bey'e; *"Dört yanına dinamitler yerleştirin; yaklaşmayın yoksa uçururuz diyeceğiz gelenlere..."*

"Doğru," diyorum sürücüye, "Kuvayı Milliye'cilerin işgalci İngilizlere bile teslim etmedikleri Ayasofya'nın *"Hıristiyanlık Dünyasına İade Edilmesi"*ni istemişlerdi birkaç yıl önce, hem de Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nde..."

Araç Ayasofya'yı geride bırakıp otelin bulunduğu sokağa girerken karar veriyorum: Bu akşam birkaç saatliğine beni mutsuz eden her şeyi bir yana bırakıp unutacağım.

Gece soğuk, lacivert; Four Seasons ışıklar içinde. Sarı boyalı duvarlarıyla seksen yıllık bu tarihi yapı, şimdi dünyanın en pahalı otellerinden: Tek kişilik odalar beşyüz, çift kişilik odalar sekizyüzelli, kral dairesi ikibin dolar. Kahvaltının bile otuz dolar olduğu bu otelde akşam yemeğinin kaça patlayacağını düşünerek iniyorum taksiden.

Görevli *"velkam sör"* diyerek açıyor kapıyı. *"Vatandaş Türkçe konuş!"* demek geliyor içimden. Yüksek kemerli tarihi kapıdan geçerken, taşa kazılı Osmanlı yazısına takılıyor gözüm; *'Dil ve Din'*i yazarken öğrendiğim *"eski yazı"* Osmanlıca işime yarıyor:

"Der-sa-a-det Ci-na-yet Tev-kif-ha-ne-si 1337"

Levent Şahverdi Arşivi

"Ekskiyuzmi sör!?" diyor görevli.

"Burası 'Cinayet Tevkifhanesi' mi?" diyorum.

"Hayır efendim," diyor Türkçe olarak; "Burası *Four Seasons*.."

İçimde kopan kahkahayı bastırıyorum:

"Ama öyle yazıyor!? Katiller mi kalıyor burada; siz gardiyan mısınız?"

Yanıma gelip omzumun üzerinden başını başıma yaklaştırarak yazıya bakıyor:

"Bilmiyorum efendim," diyor, "eski yazı."

"Boşver," deyip açtığı kapıdan girerken, 'çok şakacısınız efendim' diyor gülerek.

Dönüyorum:

"Şaka değil, bu otel on yıl öncesine dek solcuların tıkıldığı bir zindandı; bu kapıda gardiyanlar, askerler bekliyordu bir zamanlar. Ve tutuklu anaları.. "

Şaşkın bakışlarını ardımda bırakarak giriyorum içeri. Tavanlar epeyce yüksek, kemerli; sağda solda dev boyutlu mumlar; duvarlarda Osmanlı'dan kalma ahşap çerçeveli yağlıboya resimler; cam korunaklar içinde tarihi nesneler; gözalıcı, büyüleyici bir ortam.

Osmanlı'nın 1916-1918'lerde yaptırdığı *Dersaadet Cinayet Tevkifhanesi*, Cumhuriyet Dönemi'nde *Sultanahmet Cezaevi* olmuş; 12 Eylül döneminde tam bir işkencehaneye dönen bu cezaevinde isyanlar, açlık direnişleri patlamış. Sultanahmet'i gezen yabancılar, Ayasofya'nın çok yakınındaki bu zindanda çıkan olayları görüntülenmeye başlayınca, ülkenin dışarıda kötü tanınmasını önlemek için boşaltılmış; Kanada'lı bir Yahudi'ye verilmiş; süslenmiş, püslenmiş; dünyanın en öz-

Levent Şahverdi Arşivi

gün, en güzel, en pahalı beş yıldızlı otellerinden biri olup çıkmış.

İşkence izlerinin boyalarla, Osmanlı süslemeleriyle örtüldüğü, kanlı geçmişin ustaca silindiği *Dersaadet Cinayet Tevkifhanesi*'nin ortasında, eskiden gündüzleri tutukluların volta attıkları; geceleri, sabaha karşı darağaçları kurulup idam infazları yapılan avluya, otelin tek katlı, sera gibi boydan boya geniş camlarla çevrili "restoran"ı kurulmuş.

Avluya açılan iki kanatlı kapının soğuktan buğulanmış camlarını silerken ıslanan eldivenlerimi çıkarıp paltomun cebine yerleştiriyorum. Bir sigara yakıp, ortasında restoranın yer aldığı, koğuş duvarlarıyla çevrili avluya bakıyorum. Gecenin laciverdinde güneş gibi patlayan sarı duvarlarda demir parmaklıkları sökülmüş onlarca kemerli pencere... Eskiden yoksul mahpusların tıkıldığı koğuşlar, şimdi beş yıldızlı otel odası. Avluda iki bölümün kesiştiği köşede, çevresinde güvercinler uçuşan Galata benzeri bir kule, dar uzun pencereleri, güneş sarısı silindirik duvarları ve kurşun kaplı sivri uzun konik çatısıyla, yapıya bin yıllık bir ortaçağ şatosu görünümü veriyor.

Dolunay, kulenin üstünde; gümüş tabak gibi. Ergüder Yoldaş'ın, geceyi delen ayışığını keskin bir *"ti"* sesiyle belleğimize çaktığı şarkıyı duyuyorum içimde:

Başlar ay doğarken saltanatı
sultan-ı yegahın

Avlunun ortasındaki restoran -salt yemek yiyenler yapıyı, pencereleri, kuleyi görebilsinler de bulundukları yerin tarihselliğini duyumsayabilsinler diye- akvaryum gibi, tabandan tavana geniş, büyük camlarla çevrili. İftar biteli iki saat oluyor. Müslümanların 'versace' giyen, dolar milyoneri, 'mersedesli' kesimi, oruçlarını seksen yıl boyunca yüzlerce

Levent Şahverdi Arşivi

insanın asıldığı bu avluda, tam darağaçlarının kurulduğu yere kondurulan bu "restoran"da açarken, Cumhuriyet döneminin ilk açlık direnişinin yetmiş yıl önce tam burada gerçekleştiğini biliyorlar mıydı, diye düşünürken; kulağımı tırmalayan keskin fren sesi, sertçe açılıp kapanan kapılar; yanımdan hızla geçip avluya fırlayan kovboy kıyafetli adamlar, restorana şöyle bir göz atıp, yine fırtına gibi yanımdan geçerek otelin girişine seğirtiyor. Neler oluyor, diye arkama dönüp baktığımda, elleri kolları zincirlenmiş, yırtık pırtık hapishane giysileri içerisinde gardiyanların elinden kurtulmaya çalışan Nazım Hikmet'le Sabahattin Ali, Amerikan bayrağından silindir şapkası ve çenesinin üstünde bir tutam gümüşi sakalıyla 56 model siyah Şevrole'sinden inmekte olan Sam Amca kılıklı bir adama, ver yansın ediyorlar. *"Ramazan gecesi kıyafet balosu düzenlenir mi yahu,"* diyorum içimden. Sam Amca kılığına bürünmüş adam Nazım'ları duymazdan gelerek Şevrole'sinden iniyor, az önce benim geçtiğim, alnı eskiyazılı kapıdan giriyor, iç tarafında benim durduğum avlu kapısına doğru çevik adımlarla yürüyor; ben yana çekiliyorum; o kovboylarıyla birlikte avluya çıkıp köşedeki kuleye doğru ilerliyor; tarihi merdivenin mermer basamaklarından çıkıp koğuşların bulunduğu bölüme giriyor.

Ramazan gecesi kalabalık olmaz sanıyordum, kıyafet balosu olduğunu bilseydim ya hiç gelmezdim ya da kendime bir kılık uydurur öyle gelirdim buraya, diye söylenirken; avluya açılan kapının buğulu camını paltomun kol yeniyle bir kez daha silip az ilerideki restoranın içini görmeye çalışıyorum. Neveser Hanım benden önce gelmiş olabilir; ama restoranın camları da buğulu; içerisini göremiyorum.

Tam cep telefonumdan Neveser Hanım'ı ararken, biri, arkamdan omzuma dokunuyor:

"Gaçebilir miyim?"

Levent Şahverdi Arşivi

Adamın itici sesi, "ge"leri "ga"ya çeviren Arap aksanlı Türkçesi, bir yerlerden tanıdık geliyor bana.

"Afedersiniz, buyurun," deyip yana çekilirken, kimdir bu diye dönüp bakıyorum: Deve tüyü paltosu, gözlüğü ve göğsüne bastırdığı "Kara Kitap"la Orhan Pamuk kılığına girmiş biri, gergin bir yüzle yanımdan geçip avluya çıkıyor; gardiyanlar iki yana çekilip Osmanlı usulü selamlarken, o, aralarından geçip restorana doğru yürüyor.

Neveser Hanım'ın kulağımdaki telefonda çınlayan coşkulu "alo"suyla sıyrılıyorum şaşkınlıktan.

"Ben çoktan geldim," diyor, "restorandayım, sizi bekliyorum, nerede kaldınız?"

"Kapıya bakın şimdi," diyorum gülerek, "oraya birisi gelecek. Bu akşam ben gelemiyorum, ama o da bir yazar, onunla söyleşirsiniz."

"A-a! Evet, Orhan Pamuk'a benzeyen biri girdi şimdi içeriye.. Kuzum siz nerelerdesiniz?"

Avluya çıkıp restorana doğru yürürken;

"Ruhum dolaşıyor oralarda," diyorum şakayla.

"Sesiniz kesik kesik geliyor," diyor Neveser Hanım; "anlayamadım, siz gelemiyor musunuz yani şimdi?".

"Sizi ilk kez göreceğim, orası kalabalıksa ben sizin siz olduğunuzu nasıl bilip de yanınıza geleceğim Neveser Hanım?" diyorum.

"Canım ben televizyonda gördüm geldiğinizde tanırım sizi. Hem siz de bulabilirsiniz beni, kimse yok ki burada benden başka kadın olarak?"

Kulağımda telefon, konuşarak restorana girerken:

Levent Şahverdi Arşivi

"Neveser Hanım," diyorum, "şimdi oraya biri girdi mi, ekose kaşkollu, lacivert paltolu, 45-50 yaşlarında, orta boylu, şöyle hafif kamburca yürüyen?"

"Bakayım, ha, evet, girdi! Aa, ama bu sizsiniz!?" derken yerinden fırlayıp el sallıyor. Bana doğru gelirken şaşırıyorum. Aylardır telefonla konuştuğumuz, şu ana dek yüzünü görmediğim, sesinden ve konuşurken arada bir unutulmuş Osmanlı deyimleri kullanmasından 60-65 yaşlarında sandığım Neveser Hanım, 35-40 yaşlarında, genç, güzel bir kadın olarak çıkıyor karşıma.

Tokalaşırken:

"Bu kadar güzel olduğunuzu bilseydim, aylarca beklemez, daha ilk telefonunuzda ben yemeğe davet ederdim sizi," diyorum.

Gülümsüyor:

"Antalya'da oteller dolu o mevsimde; istesem de gelemezdim. Ama şimdi, hazır İstanbul'a uğramışken sizi de bir göreyim dedim... Ben de sizin fikriyatınızı beğeniyorum, biliyorsunuz."

"Ha, demek 'fikriyat'ımdan başka beğenilecek bir yanım kalmamış artık," diyorum gülerek.

"Yok canım, onu demek istememiştim!" derken yanakları kızarıyor.

Oturduğumuz yuvarlak ahşap masa, uçuk yeşil ekose örtüsüyle cam kenarında; dışarıya bakınca avlunun köşesindeki kuleyi, dolunayı ve kulenin yanından koğuşlara çıkılan mermer basamaklı özel ışıklandırılmış tarihi merdiveni görüyorum. Koca restoranın bizden başka tek müşterisi baloya şu Orhan Pamuk kılığında gelen adam. Masası bize uzak bir köşede. Diğer masalar boş.

Levent Şahverdi Arşivi

Uçuk mavi gömlekli, lacivert kravatlı, beyaz önlüklü, siyah pantolonlu garson yanımıza geliyor. Göğüs cebine takılmış sarı metalde adı kazılı: "Ali". Soyadı yok.

"Ali Bey," diyorum.

"Buyurun efendim," diyor.

"Sizin soyadınız yok mu?"

"Var efendim," diyor.

"Öyleyse adınızın yanına soyadınızı da yazdırsınlar. Soyadı onurdur."

Ali, sesini çıkarmıyor; ben de üstele-miyorum. Kırmızı şarap söylüyoruz. Gidiyor. Masamıza bıraktığı yemek listesini incelerken fiyatlara bakıyorum; yalnızca makarna bile yesek, ıvır zıvırıyla belki de iki yüz dolara patlayacak.

Avluyu çevreleyen duvarlardaki pencerelerin demir parmaklıkları sökülmüş, yapının seksen yıllık tarihi bir zindan olduğunu gösterir tek iz dahi bırakmamışlar geride. Oysa, Türkiye'nin en ünlü yazarları çürütülmüştü o koğuşlarda. Nazım Hikmet 1928'de, Sabahattin Ali 1947'de, o pencerelerin ardında yatıyor; şimdi benim Neveser Hanım'la yemek yiyeceğim bu avluda atıyorlardı voltalarını. Sabahattin Ali'nin yattığı son zindandı burası; salıverildikten bir süre sonra, sınırı geçemeden öldürmüşlerdi onu. Nazım'ı 1950'de bir kez daha getirmişlerdi buraya. 1951'de *İstanbul Yüksek Tahsil Öğrenci Derneği*'nin bütün üyeleriyle, Aziz Nesin, Cenap Karakaya, Necdet Eker, Enver Aytekin ve Fethi Naci buraya kapatılmışlardı. Orhan Kemal, 1966'da burada, şu pencerelerin ardında yatıyordu. Hikmet Kıvılcımlı, Rıfat Ilgaz, Şefik Hüsnü, Mehmet Ali Aybar, Mihri-Sevim Belli çifti, 68 Kuşağı, Deniz Gezmiş ve daha niceleri. Türk sinemasının kötü adamı Ahmet Tarık Tekçe bile oyuncu olmadan önce gazetecilik yaptığı yıllarda, yazdığı bir yazıdan dolayı, bura-

Levent Şahverdi Arşivi

ya atılmış, şu pencerelerin ardındaki koğuşlarda gün saymıştı. Belki de Şemsi Belli, Selahaddin İnal'ın bestelediği şarkı sözlerini bu zindanda çekilen özlemler için yazmıştı:

Gözümde özleyiş, gönlümde acı
Alnımda sevdânın sıcak izi var
Bana benden yakın, benden yabancı
İçimde dolaşan, gezen biri var

Ne kapımı çalan garip postacı
Ne beni bekleyen, özleyen bir yâr
Bana benden yakın, benden yabancı
İçimde dolaşan, gezen biri var

Oturduğumuz cam kenarı masadan, avluyu çevreleyen koğuş pencerelerine bakıp, içimden sözlerini Şemsi Belli'nin yazdığı bu şarkıyı mırıldanırken, yüreğim kabardı, gözlerim doluverdi. Seksen yıl yüzlerce yazar ve aydın için bir işkencehaneden başka bir anlam taşımayan bu hapishanenin, yabancı yatırımcılar eliyle beş yıldızlı bir otele dönüştürülmesine sinir oldum. Sol'un yabancı sömürgenlere bayrak açtığı dönemin anıları, izleri yok ediliyor; yurtseverlik, bağımsızlık bilinci sol bellekten siliniyor. İçimden "Müze yapılmalıydı burası, burada yatan aydınların, yazarların müzesi," derken, kendine Deniz Gezmiş süsü veren biri, hapisane giyisileri içerisinde, kendini Orhan Pamuk'a benzeten adamın oturduğu masaya doğru ilerliyor; elinde büyücek yazılı bir kağıt:

Mustafa Tepeli, Eşref Durmuş, Mehmet Kocamaz,
burada işkence gördüler ve tedavi edilmedikleri için
yaşamlarını *burada* yitirdiler.

Adam, oturuşunu değiştirip görmezden gelerek Deniz Gezmiş'e sırtını dönüyor. Bu sırada *Sultanahmet Cezaevi* şiirini bağıra bağıra okuyan Vedat Türkali'nin sesi çınlıyor avluda:

Levent Şahverdi Arşivi

Sabah serinliği gün ağarıyor
Demir taş küf yosun
Sen böyle gecenin ortasında
olan bitenden habersiz
Uyuyor musun?
Güvercin sesi çocuk sesi tren sesi
Parmaklıklara yakışmayan ne varsa
Duvarlarında
Güneş bütün gün çağıradursun
Elden ne gelir
Yaşamak böyle kanlı akarsa
Maviliğin dibinde böyle gözyaşları
Kirli ağır durgun
Daha bir süre akıp gidecek
Duvarlarında

"Ne o? Daldınız bakıyorum," diyor Neveser Hanım.

Toparlıyorum kendimi:

"Ha, evet! Baktınız mı, ne yemekler varmış?"

"Nerelere gittiniz siz öyle?"

"Şu duvarlara, pencerelere, avluya, kuleye bakarken, geçmişe doğru, şöyle bir gidip geldim."

"Evet, tarihi bir yer burası; özellikle burada yiyelim istedim. *Forbes*'te okumuştum; üstüste iki yıl Avrupa birincisi olmuş bu otel; bir kez de dünya üçüncüsü; uluslararası kent otelleri sıralamasında onyedinci.. Ben de otelci olduğum için merak ettim, nasıl işletiyorlar."

Kadehlerimizi kaldırıyoruz. Ud sesi geliyor öteden. Bir kız, incecik sesiyle hem çalıp hem söylüyor. Osmanlı Ermenisi Kemanî Sarkis Efendi'nin Atatürk'ün sevdiği şarkılar arasında yeralan nihavend şarkısı, derinimde bir yerleri kanatıyor:

"Kimseye etmem şikayet, ağlarım ben halime.."

Levent Şahverdi Arşivi

Osmanlı Ermenileri, Rumları, Yahudileri, yaptıkları böylesi bestelerle, yazdıkları böylesi güftelerle, pekala Osmanlı-Türk potasında kaynaşmışlar; dış kışkırtmalar onları yaşadıkları, kaynaştıkları topluma nasıl yabancılaştırabilmiş, diye düşünürken:

"Tanışmamıza," diyor Neveser Hanım gülümseyerek.

Gözleri okyanus, derin; teni toprak ve belki de sıcak.

Ekliyor:

"Ve yazdıklarınıza.."

"Ve burada yatmışlara.." diyorum.

Duralıyor:

"Evet, Gorbaçov, Toscani gibi ünlüler kalmış bu otelin kral dairesinde, "*Forbes*'te yazıyor; ama ben onların şerefine içmem."

Kral dairesinin, eskiden hapishane müdürünün odası olduğunu nereden bilsin?

"Ben, burada yatan meslekdaşlarımı, yazarları kastetmiştim," diyorum.

Başıyla ötedeki masayı göstererek:

"Ben Orhan Pamuk gibilerine de içmem," diyor; "Sevmiyorum yazdıklarını. Konuşmalarını da sevmiyorum. Samimi numarası yapıyor, ama samimi değil; tepeden tırnağa sahte geliyor bana. *'Marifet iltifata tabidir, müşterisiz meta zayidir'* derler. Nasıl bu kadar çok sattığını, nasıl bu kadar çok ünlendiğini hiç anlamıyorum."

Kullandığı Osmanlı özdeyişleri, ona büyümüş de küçülmüş bir çocuk şirinliği veriyor; gülüyorum:

"Peki, kime içelim öyleyse?"

Levent Şahverdi Arşivi

"Size.." diyor.

"Hayır, *'biz'*e' diyorum.

Kadehlerimiz ürkekçe dokunuyor birbirine.

Şaraplarımızı yudumlarken garson Ali geliyor; yemeklerimizi söylüyoruz. Kendini Orhan Pamuk'a benzeten adamı gösterip, şaka olsun diye;

"Orhan Bey, sık sık gelir mi buraya?" diyorum Ali'ye.

"Hayır efendim," diyor şakamı ciddiye alarak, "Cıvaoğlu daha sık uğrar.."

Ali uzaklaşırken kovboy giysili adamlardan biri dalıyor restorana; ardından Amerikan bayrağından silindir şapkasıyla Sam Amca. Gardiyanlar, zincirlerini şakırdatarak bağıran Nazım'ı restorana sokmuyor, koltukaltlarından kavrayıp sürükleyerek uzaklaştırıyorlar yanından ve Sam Amca, doğruca Orhan Pamuk kılığına bürünmüş adamın masasına gidiyor; tokalaşıp kucaklaşıyorlar, gülüşüp karşılıklı oturuyorlar. Deniz Gezmiş, elindeki yazılı kağıdı öfkeyle fırlatıp koşaradım çıkıyor restorandan; garsonlar oraya doğru seğirtirken, ud çalan kız yükseltiyor sesini:

"Titrerim mücrim gibi
baktıkça istikbalime..."

Neveser Hanım başını benim dikkatle baktığım yöne çevirince Sam Amca'nın baloya Orhan Pamuk kılığında gelen adamla kırk yıllık dost gibi kucaklaşmasına tanık oluyor. Şaşırmış; dönüp soruyor:

"Ne diyorsunuz buna?"

Biçimli dudaklarına takılıyor gözlerim.

"Deniz bu," diyorum; "kızdı mı köpürür!"

"Deniz mi? Başka bir şey sordum ben size?" diyor.

Levent Şahverdi Arşivi

Ne desem, diye düşünürken, 1940'lardan bu yana binlerce yazısında Amerika'yı gericilikle, faşistlikle suçlamış olan eski solcu Çetin Altan'ın, iki yıl önce bir köşeyazısında *'Küreselleşmenin öncülüğünü ABD yapıyor; artık ABD ilericidir,'* dediğini anımsıyorum. Ardı sıra Çetin Bey'in 'solcu' oğlu Mehmet Altan'ın *Amerikan Rapsodisi* diye bir kitap yazıp Amerika'yı övdüğünü,.. 1950'lerde Amerikancıların ağızlarına sakız ettikleri *İkinci Cumhuriyet* tezini, sanki elli yıl önce Menderesçiler ortaya atmamış da ilk kez kendisi bulmuş gibi, *'bu benim icadımdır'* diyerek piyasaya sürdüğünü,.. eski solcu köşeyazarı Serdar Turgut'un *'Benim için Amerika bireysel özgürlük, sınırsız fikir özgürlüğü ve fırsat eşitliği ülkesidir'* dediğini,.. eski 'solcu' Hadi Uluengin'in -tam Amerika 1991 Körfez Savaşı'nda Irak'ı bombalamakta iken- bir köşeyazısında *'Amerika, tarihinin hiçbir döneminde emperyalist olmamıştır, bu gün de emperyalist değildir. Irak'ı bombalaması da emperyalizm sayılamaz...'* dediğini...

Geçmişte hepsi Amerika'ya ağız dolusu sövgüler yağdırmış olan bu 'solcu' eskisi yazarlar, şimdi Amerika'yı nasıl övüyorlarsa; daha başkaları da Sam Amca'yla yemek yiyebilir, ne var bunda, demek geliyor içimden.

"Gelecek yüzyılda ulusların modası geçecek, tüm devletler bir tek dünya devletinin egemenliği altına girecek, ulusal egemenlik diye bir şey kalmayacak," diyen Amerikan Dışişleri'nden Talbott'un, altı-yedi yıl önce, Ankara'da, Amerikan Elçiliğinde kimi aydınlarımızla yaptığı toplantı geliyor aklıma. Görüşme basına sızınca, Talbott, bu toplantıyı dönemin ABD Başkanı Clinton'ın isteğiyle gerçekleştirdiklerini açıklamış; kimi Amerikan Başkanlarının kimi "solcu" aydınlarımızı ne denli çok sevdiğini herkes duymuştu böylece. 12 Eylül'den önce kendilerine karşı çıkan yazarları tutuklatıp bu cezaevinde kafesleterek susturmaya çalışan Amerikalılar; Sovyetler yıkıldıktan sonra boşlukta kalan kimi solcu yazarları böy-

Levent Şahverdi Arşivi

le beş yıldızlı otellerde kafesleyerek Türkiye'nin ulusal egemenliğine saldırtıyorlardı artık. Amerika aynı Amerika, değişen yalnızca bizim kalemler; yirmi yıl önce çoğu mapushaneciydi solcu yazarların; 'kurşun' kalemdi onlar; şimdikilerin çoğu otelci, 'dolma' kalem..

Neveser Hanım, dirseklerini masaya dayayıp yüzünü avuçlarının arasına almış, soran gözlerle yanıt bekliyor.

"Aslında doğal değil tabii," diyorum, "ama tüm değerler öylesine altüst edildi ki son yirmi yılda; artık güneş batıdan doğsa kimse şaşmayacak..."

"Siz de Sam Amca'larla yemekler filan yiyor musunuz böyle?" diyor.

Gülüyorum:

"Hayır; ben Sam Amca'ların yemeğini değil dayağını yiyenlerdenim, siz de beni yemeğe çağıran ilk okuyucumsunuz."

"İlk mi? İnanmam!" diyor; "Bir yazarı okumak başka, tanımak başka, tanıyıp okumak daha başka. Ben tanıdığım yazarları daha bir dikkatli okuyorum nedense."

"Belki Sam Amca kılıklı adamlar da öyle düşündüğü için yazar kılıklı adamlarla görüşüyor burada," derken, Aziz Nesin'le Hikmet Kıvılcımlı bir görünüp kayboluyorlar restoranın cam kapısında.

"Bence Sam Amca rolünü doğru oynuyor," diyor Neveser Hanım kaşlarını çatarak; "fakat benimki rol değil, yalnızca okuyucu merakı..."

"Bilmem ki," diye takılıyorum, "belki siz de şu ya da bu ülkenin ajanısınızdır; bana kanca atmaya çalışıyorsunuzdur; olamaz mı? Teniniz esmer, gözleriniz açık renk; belki melez, belki Musevi'siniz, ne bileyim?!"

Levent Şahverdi Arşivi

Kocaman açılıyor gözleri:

"Nasıl yani?!"

Antalya'dan son aradığında, söz dönmüş dolaşmış her nasılsa Kuzey Irak'a gelmiş; Barzani aşiretine Yahudi kökenlilik yakıştırıldığından; Kuzey Irak'ta Yahudi-Kürt denilen aşiretlerden; İsrail'in Yahudi kanı taşıyorlar dediği bir takım Kuzey Iraklı Kürtler'i el üstünde tuttuğundan; *Büyük Kürdistan* çabalarının *Büyük İsrail* düşlemiyle nasıl örtüştüğünden; Dicle ve Fırat'ı kapsayacak, Ortadoğu'nun su kaynaklarını içerecek bir Kürt devleti'nin –hele bir de kendisine Yahudi köken uydurulan Barzani aşiretince yönetilirse- su sıkıntısı çeken İsrail'i pek mutlu edeceğinden, vs. sözederken; *"Lütfen susun! Sakın televizyonlarda filan söylemeyin bunları; iki gün sonra İstanbul'a geliyorum, yüz yüze konuşuruz, olmaz mı?"* dediğini anımsatıyorum. Kaşları çatılıyor:

"Ne yani, size susun dedim diye ajan mı oldum ben şimdi?" diyor.

"Olamaz mı?" diyorum şakayla.

"Olamaz," diyor sertçe; "doğru, melezim evet; ama Türk'üm. Adım Neveser! Soyadımın *Bosquet* olduğuna takılıyorsanız söyleyeyim, ilk eşim Fransızdı, tamam mı!? Susun, derken, sizi düşündüm; telefonunuz dinleniyor olabilir; şimşekleri üzerinize çekebilirsiniz; size bir fenalık yapabilirler, diye kaygılandım ben."

"Evet, böyle bir şeyler geçti başımdan. Yıllar önce bir dergide Yahudi düşünürlerin *Frankfurt Okulu*'nu eleştiren bir yazım çıkmıştı. Meğer o yazımı derginin sonradan Yahudi olduğunu öğrendiğim genel yayın yönetmeni tatildeyken basmışlar; kadın tatilden döner dönmez yaptığı ilk iş, bu yazımı yayımlayan yazı işleri müdürünü işten atmak olmuş. Ertesi gün, olayı bilen bir tanıdık arayıp: *'Bak dostum, sen da-*

Levent Şahverdi Arşivi

ha yazarlık yaşamının alt basamaklarındasın, önünde uzunca bir yol var, bir yerlere gelmek istiyorsan Yahudi Lobisi'ni karşına almayacaksın, yazık olur sana, yazılarını bastıracak yer bulamazsın sonra!' diye uyarmıştı beni. Siz de bana *'İsrail'in Kürdistan ilgisinden öyle ulu orta heryerde söz etmeyin,'* deyince, çağrışım yaptı."

"Siz," dedi Neveser Hanım –kırgın-, "hakkımda istediğinizi düşünmekte özgürsünüz. İsrail'in Kürt ilgisinden söz ettiğinizde, inanamadım, şaşırdım, irkildim evet. Böyle bir şey gerçekse, herkes bilmeli tabii; ama, bu sizi tehlikeye sokacaksa, o zaman susun derim.."

"Ne demek *'gerçekse'* Neveser Hanım? İsrail'in Ortadoğu'da bir Büyük Kürdistan kurulmasına karşı olmadığı çoktandır biliniyor. Tevrat'ta, Tanrı'nın Nil ile birlikte Dicle ve Fırat'ı da İsrailoğulları'na verdiği yazılı. İsrail Başbakanlarından Ben Gurion; *'Yahudilerin haritası Nil'den Fırat'a uzanır'* demişti. İsrail'li tarihçiler, İsrailoğulları'nın 2800 yıl önce bölgeye yerleştiklerini, 1630'larda *Rabbi Samuel Barzani* ve kızkardeşi *Asenath Barzani*'nin bölgede Yahudi okulları kurduklarını, Kuzey Irak'taki Barzani aşiretinin de işte bu Yahudilerin soyundan geldiğini yazıyorlar. Sözde Mesud Barzani bunlardanmış, sağ kolu Evair Barzani de İsrail pasaportlu bir Yahudi-Kürtmüş. İsrail'in eski Savunma Bakanı General İzak Mordechai bir Kürt Yahudisiymiş. İsrail'de yaşayan Yahudi-Kürtlerin sayısı yüzbinin üzerindeymiş."

"Doğru mu peki bütün bunlar?"

"Kuzey Irak'taki Barzani aşiretinin Yahudi kökenli olduğu yanlış. Barzani sözcüğü, tıpkı Ebu Müslüm Horasanî, Mahmud Kaşgarî, Cüneyd Bağdadî, Celaleddin Rumî, vb. gibi, adı geçen kişinin hangi aşirete bağlı olduğunu değil, hangi topraklarda doğduğunu -yani nereli olduğunu- belirten bir nitemden başka bir şey değil. Geçmişte Samuel Bar-

Levent Şahverdi Arşivi

zani, Ashenat Barzani gibi adlar taşıyan Yahudi din adamları yaşamışsa, bu adlar, onların Barzanî aşiretinden kimseler olduklarını değil, yalnızca Barzan adı verilen yörede doğmuş olduklarını gösteriyor. Bu Yahudi'lerin Barzan'da doğmuş olması, o topraklarda doğan herkesin Yahudi olduğu anlamına gelmez. Hem sonra Irak'ta yaşayan Kürdistan Yahudileri çoktan İsrail'e yerleşmişler, Irak'ta Yahudi kalmamış ki! İsrail'in oradaki Yahudilere ilgisi 60 yıl önce başlamış. İlkin 1944'te Walter Fischel, Kürdistan Yahudilerini konu eden makaleler yayımlamış. Ardından İsrail Devleti, dünyanın her yerindeki Yahudileri İsrail topraklarına göç ettirme yönünde aldığı kararı uygulayarak, Irak'taki Yahudi'leri de ünlü *Ezra-Nehemya Harekatı*'yla İsrail'e getirmiş. 1945'te Irak'tan İsrail'e göç eden Mordechai Ben Porat, -ki sonradan İsrail Hükümetlerinde Bakanlık, Knesset üyeliği ve Babil Yahudi Mirası Cemiyeti Başkanlığı yapmış- Irak'ta yaşayan bütün Yahudi Cemaati'ni İsrail'e göç ettirmek göreviyle, 1949'da yeniden Irak'a gönderilmiş. Irak'ta bulunan 130.000 Yahudi 1949-1951 arasında İsrail'e göç ettirilmiş. 1996'ya gelindiğinde Irak'ta kalan Yahudilerin toplam sayısı -çoğu yaşlı olmak üzere- *200'ün altına düşmüş*. Bunu, 1996'da Ezra-Nehemya Harekatı'nı anlatan *"To Bağdat and Back"* kitabında, Mordechai Ben-Porat çok açık biçimde yazıyor. İsrail, Irak'ta Yahudi bırakmamış ki Barzani aşireti Yahudi olsun..."

"Öyleyse?.."

"Bütün bunlar İsrail devletince çok iyi bilinmesine karşın, yine de Barzani aşiretinin Yahudi olduğu yalanı yayılıyor durmadan. Amaç, Kuzey Irak'lı Kürtleri İsrail'in yanına çekmek.. Birileri kıyametleri kopartıyor Barzani aşireti Yahudi kökenli Kürtlerden oluşuyor diye! Geçenlerde bir televizyon kanalına dinler konusunda uzman diye tanıtılan bir yazar çıktı. Elinde İsrail Müzesince 1981'de yayımlanan

Levent Şahverdi Arşivi

"Kürdistan Yahudileri" diye bir kitap: "Bu kitap bir tek bende var, başka da yok; Barzani aşiretinin Yahudiliğini ilk ben gündeme getiriyorum," diye kurumlanıyordu. Az önce söyledim: 1996'da Irak'ta bulunan tüm Yahudilerin sayısı 200'ün altında! Bunu Ezra-Nehemya Harekatı'nın bir numaralı adamı, yazdığı kitapta söylüyor. Bu, belki de milyonlarca üyesi bulunan Barzani Aşireti'nin Yahudi kökenli olmadığının en açık kanıtı değil mi?..

"Yani gerçekler her zaman olduğu gibi yine siyaset uğruna alt üst ediliyor öyle mi?"

"Hem de nasıl! Biliyor musunuz, birkaç ay önce, İsrail'li bilim adamları *'Kürtler üzerinde DNA araştırmaları yaptık, Kürtlerle Yahudiler arasında genetik bağlar saptadık! Kürtlerin çoğu Yahudidir!'* diye bağırmaya, "Y" kromozomunun Yahudilerde ve Kürtlerde ortak olduğunu gevelemeye başladılar. Çok değil, daha birkaç gün önce, Kevin Brook, *'DNA araştırmaları ve genetik buluşlar, Kürtlerin Yahudi soyundan geldiklerini kanıtlıyor,* diye haykırdı bütün dünyaya!.. İsrail'de yayınlanan Ha'aretz gazetesi, Prof. Ariella Oppenheim ile Dr. Marina Feirman'ın Kürtler'in genetik yapısının Yahudiler'e, Araplarınkinden daha yakın olduğunu saptadıklarını; bilimsel bulgulara göre Kürtlerle Yahudilerin kandaş, soydaş olduklarını açıkladı. Bakın, dikkatinizi çekerim, gerçekte Yahudilerle Araplar soydaş, kardeş, ikisi de Sami soyundan olmalarına karşın, nedense Araplarla kandaşlıklarını vurgulamaktan özellikle kaçınıyorlar da, Barzani'lerin Yahudi kökenli olduğu uydurmasını sanki bilimsel bir gerçekmiş gibi ve de övünerek, üzerine basa basa vurguluyorlar. Oysa, Kuzey Iraklı Kürtlerin konuştuğu dilde İbrani kökenli söz bulunmazken, Yahudilerin konuştuğu dil olan İbranice Arapçayla akrabadır. Araplar 'Süleyman' der, Yahudiler 'Salomon'... Araplar 'Allahümme' der, Yahudiler 'Elohim'... Araplar 'selam aleyküm' der, Yahudiler 'şalom alehe'... A-

Levent Şahverdi Arşivi

raplar 'cennet' der, Yahudiler 'gennet'... Araplar 'cehennem' der, Yahudiler 'gehinnom'... Yahudi'nin "g" dediğine Arap "c" der; tıpkı Karadeniz yöresinde 'geldim, gittim' yerine 'celdim, cittim' dendiği gibi. İsrailoğulları gerçekte Araplarla kandaş, soydaş, ırkdaş, dildeş iken, birkaç yıldır kimi İsrail'liler *"Kürtler Yahudi kanı taşıyor, Kürtler Yahudilere ırk bakımından Araplardan daha yakın,"* diyorlar. Bir İsrail gazetesinin bu haberi, sanki bilimsel bir gerçekmiş gibi anında bizim gazetelere yansıtılıyor. Geçen perşembe Star gazetesinde *"Yahudilerle Kürtler Akraba!"* diye bir yazı vardı, görmediniz mi?"

"Star'da mı? Star almıyorum, okumadım. Ama çok ilginç. Buna bir bakacağım."

Çantasından minik bir defterle kadınlar için özel yapılmış gümüşleri işlemeli bir Montblanc dolmakalem çıkarırken:

"Bugün 29'u olduğuna göre," diyor "geçen Perşembe, yani 22 Kasım 2001, Star, öyle mi? Evet, tamam, yazdım, unutmam; bilgisayara girer bulurum. Kürtler Yahudi diyorlarmış ha, Allahallah, çok ilginç!"

"Eh, *'Kürtler Türk soyundandır'*, diyen Türkler var; *'Kürtler Alman soyundandır'*, diyen Almanlar var, bir tek *'Kürtler Yahudi soyundandır'* diyen Yahudiler yoktu, şimdi o da oldu!. İsrail'in Ortadoğu'da bir Kürdistan Devleti kurulmasına neden sıcak baktığı sorulacak olursa, *'Kürtler bizim soydaşımızdır, onları korumamız, yardım etmemiz, desteklememiz doğaldır'*, diyecekler. Genetik bilimi burada İsrail'in Kürt ayrılıkçılığına sıcak yaklaşımına gerekçe uydurmanın bir aracı olarak kullanılıyor. Kürtlerle Yahudiler arasında bir ırkdaşlık, bir kan bağı uyduruluyor ki İsrail'in Kürt ilgisi doğal karşılanabilsin. Ortadoğu'da bir Yahudi-Kürt-Ermeni işbirliği yaratılarak, Türklerin ve Arapların emperyalizmin boyunduruğu-

Levent Şahverdi Arşivi

nu kırma olanakları zayıflatılacak, tasarladıkları bu. Kuzey Irak'lı Kürtlerin, özellikle de Barzani aşiretinin Yahudi kökenli olduğu, uyduruk bir sav; ama bunlarla İsrail arasında siyasi ilişkiler geliştirildiği doğru. Siyasi bir ilişkiyi kanbağı uydurarak perçinleme çabası var burada."

"Ama Hitler'i ırkçılıkla suçlayan İsrail'in bu yaptığı da bir tür ırk ayırımcılığı olmuyor mu?"

"Bu soruyu *Kürtler bir Türk boyudur* diyen araştırmacıları ırkçılıkla suçlayan "solcu" aydınlarımıza sormalı; *Kürtler Türktür*, demek ırkçılık oluyorsa, *Kürtler Yahudidir*, demek ne oluyor?"

"Benim bildiğim bütün semavi dinler ırkçılığa karşıdır; ne bileyim, öyle kalmış aklımda."

"Musevilik, soydaşlığı, kandaşlığı öne alıyor. İsrailoğulları'nın üstün ırk olduğu savı, Hitler'in Alman üstün ırkçılığından beşbin yıl daha eski. İsrail'de yurttaşlık için Yahudi bir anneden doğmuş olmak koşulu var. Anımsıyor musunuz? 1996'da yaklaşık yedibin Kuzey Iraklı Kürt, Amerikan uçaklarıyla Kuzey Irak'tan alınıp Guam adasındaki Amerikan üssüne götürülmüşlerdi. Basında bunlara *'CIA Kürtleri'* dendi. Bunlarla Guam'da ne yaptılar dersiniz?

"Bilmem. Ne yaptılar?"

"Biliyor musunuz; Kuzey Irak'lı bu Kürtler Guam'a götürülmeden önceki yıllarda, Kürtlerin DNA'sının Yahudilerle kandaşlık gösterdiğine ilişkin tek yazı yayımlanmış değildi. Kendilerine DNA testi oyunlarıyla Yahudi kimliği aşılanan binlerce Kuzey Irak'lı Kürt, şimdi yeniden Kuzey Irak'a getirilmiş, Amerika ve İsrail güdümlü Büyük Kürdistan için çalışmakta..."

"...?"

Levent Şahverdi Arşivi

"Öyle deli görmüş gibi bakmayın bana; bütün bunlar gerçek Neveser Hanım."

"Ben, olamaz demiyorum; ama ilk sizden duyuyorum bunları. Şimdi oturmuş biz bize konuşuyoruz, ben sizi anlamaya çalışıyorum, tamam, ama bunları yazarsanız herkes benim gibi anlamaya çalışmaz, kızanlar da olur, korkarım birileri..."

"Yok canım, bir şey olmaz; siz ilk benden duyuyor olabilirsiniz ama ilk kez ben söylemiyorum bunları. İsrail'in Barzani'yle ilişkileri, on yıl önce, 1991'de Londra'da yayımlanan *'İsrail'in Gizli Savaşı'* adlı kitapta tüm belgeleriyle gözler önüne serildi çoktan. İsrail'deki Kürt Yahudiler'in başı Haviv Şimoni, Türkiye'li Yahudilerin çıkardığı *Şalom* gazetesinde Amerika'nın Kürt yanlısı tutumunu arttırmasını istemişti yıllar önce.. İsrail'in, Ortadoğu'da *Büyük Kürdistan* kurulması konusunda Amerika ve Avrupa'yla aynı görüşte olduğu, bilinen bir gerçek. Yabancı ülkelerde bunu irdeleyen başka yayınlar da yapılmış ama, dünyanın bildiği bu gerçekler, her nasılsa Türklerden, Türkiye'den saklandı yakın bir süre öncesine dek."

"Ama yabancı yayınları günü gününe izleyen aydınlar da var; onlar nasıl göremediler bunu?"

Neveser Hanım sözünü bitirir bitirmez avludan bir patırtı geliyor. Bakıyorum, gardiyan giyisili adamlar, yaşamı Amerikan sömürgeciliğine karşı savaşmakla geçen Orhan Kemal'i sedyeye atmış götürmekte. Az ileride Sam Amca ile yemek yiyen, kendini saçıyla, gözlüğüyle paltosuyla Orhan Pamuk'a benzetmiş adama bakıp, *"Orhan Kemal Roman Ödülü"*nü anımsıyorum. İçim burkuluyor.

"Aydınlar derken," diyorum, "Mitte-rand'a *dostum* diyen Yaşar Kemal gibi, ne bileyim işte daha bir sürü var, Ortadoğu'da *Büyük Kürdistan* kurmaya yönelik tüm adımları

Levent Şahverdi Arşivi

Kürtlerin insan hakları istemi olarak gösteren yüzlerce aydın yazardan söz ediyorsanız; onlar görseler de yazamazlardı, söyleyemezlerdi bu gerçeği. Tersine, açıklayanı karalayarak susturmaya çalışır bunlar. "

"Çok katı değil mi yargılarınız?"

"Değil, çünkü bir aydın bu gerçeği yıllar önce kendilerine gösterdiği halde, inatla sustular, görmezlikten geldiler, üstünü örttüler."

"Kimdi gösteren?"

"Uğur Mumcu... Öldürülmeden onyedi gün önce, Cumhuriyet'teki köşesinde, İsrail'in Ortadoğu'da bir Kürt Devleti kurulması için daha 1968-1969'larda eyleme geçtiğini, özellikle Barzani aşiretine para, silah, donatım ve çeşitli destekler sağladığını kaynak göstererek yazdı."

"Sonra?"

"Ertesi gün de yazısında *'Yakında Kürt milliyetçileri ile istihbarat ajanları arasındaki ilişkileri açıklayacağım'* dedi."

"Ee ?! Sonra?"

"Her şey karmakarışık.. Yayımlanan Meclis Araştırma Komisyonu Raporu'nu okuyorum bir süredir. Arap saçı gibi her şey. Bir sürü insan çağırılıp dinlenmiş olayı aydınlatmak için. Hepsini okudum. Çıkamadım işin içinden. Öyle çok sayıda tilkinin kuyruğuna basmış ki yazılarında, bu tilkilerden hangisinin onu ısırdığını kestirebilmenin olanağı kalmamış. Parmaklar İran'ı göstermiş, yerli İslamcıları göstermiş. Biri kalkıp öyle diyor, başkası kalkıp böyle diyor, hepsi olabilir, hiç birisi olmayabilir."

Neveser Hanım, çizgi gibi kısılan gözleriyle yüzüme bakarken, önündeki paketten el yordamıyla çektiği sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırıyor; yine el yordamıyla paketin

Levent Şahverdi Arşivi

yanında duran çakmağı buluyor; yaktığı sigaradan derin bir nefes çekip dumanını ip gibi incecik askısının açıkta bıraktığı omzunun üstünden arkaya savururken:

"Yani Mumcu'yu İranlılar, İslamcılar öldürmedi mi sizce?" diyor alaycı bir tavırla.

"Bakın Neveser Hanım," diyorum, "ben dedektif değil yazarım, yalnızca düşünüyorum; o mu öldürdü, bu mu öldürdü, kim öldürdü bilemem; yazdıkları kimin işine gelmiyordu, buna bakıyorum yalnızca. Mumcu o yazısında; *Bugüne dek nasıl da görmemişiz, söyleseler inanmazdık, ama kanıtlandı artık,* diyerek anlatıyordu Barzani-İsrail ilişkisini. Yaşasaydı, Ortadoğu'da Kürt Devleti kurma çabalarının hiç de öyle *'ezilmişlerin insan hakları istemi'*nden kaynaklanmadığını, tersine Ortadoğu'da Amerika ve kimi Avrupa devletleri tarafından desteklenen İsrail egemenliği için bir adım olduğunu gösterecekti. Ve.."

Durup bir sigara da ben yakıyorum.

"Ve?!" diyor sabırsızlıkla Neveser Hanım.

Ali yemeklerimizi getirirken, henüz iki nefes çektiğim sigarayı küllüğe bastırıyorum. Peçetemi açıp bir ucunu tabağımın altına sıkıştırırken bakıyorum; avluda soluk hapisane giyisileri içerisinde volta atan Sabahattin Ali'nin şişe dibi gözlükleriyle camdan izlediği Sam Amca, kadehini Orhan Pamuk kılıklı adama doğru kaldırıyor.

"İftar saatinde dolu muydu burası?" diyorum Ali'ye.

"Tam değil efendim, ama yine de kalabalıktı," diyor.

Ali yemeklerimizi bırakıp uzaklaşırken, Neveser Hanım kısık sesle yineliyor sorusunu.

"Ve?.."

"Çorba biraz tuzlu," diyorum.

Levent Şahverdi Arşivi

"Çorbayı sormadım," diyor kaşlarını çatarak.

"Amerikan-Türk-İsrail-Kürt-Avrupa çorbası," diyorum.

"Sorumun yanıtı bu değil, beyefendi," diyor gülümseyerek.

"Sorunuzun yanıtı bu, hanımefendiciğim," diyorum.

Bir kahkaha atıyor:

"Yani Mumcu çorbadan mı gitti?"

"Nakşibendi Şeyhi Nazım Kıbrısi'nin İngiliz ajanı olduğunu köşeyazısında belgeleriyle yazan Yıldırım Çavlı birkaç gün sonra içtiği bir kahveden gitmişti," diyorum.

"Ben Uğur Mumcu'yu soruyorum," diyor.

"Uğur Mumcu'nun yakın dostu köşeyazarı İlhami Soysal da Mumcu'dan beş ay önce bir kazada ölmüştü."

Soran gözlerle bakıp susuyor. Sürdürüyorum:

"Mumcu'nun dostlarından köşeyazarı Teoman Erel de Mumcu'dan altı ay sonra bir kazada öldü."

"Yani?"

"Yani, *kurşun kalemler* yataklarında ölmüyorlar anlayacağınız."

"Sözü dolaştırıyorsunuz, Uğur Mumcu'ya ne oldu, söylesenize?"

"Amerika derin bir oh çekmiştir", diyorum; "İsrail de derin bir oh çekmiştir; Türkiye'yi ite kaka, türlü yararlar uydurarak İsrail'le işbirliğine yönelten Amerikancılar derin bir oh çekmiştir; Barzani aşireti tef çalıp oynamıştır; PKK da öyle, ulus-devlet düşmanları da,. Ha, bir de.."

"Evet, bir de?."

Levent Şahverdi Arşivi

"Bir de, yazılarıyla, konuşmalarıyla Avrupa, Amerika ve İsrail'in Kürt oyununu *'ezilmiş Kürtlerin insan hakları istemi'* diye gösterip kutsallaştırarak Türk halkını kandıran ve sundukları bu hizmet dolayısıyla yabancı efendilerince ünlendirilen, ödüllendirilen, paralandırılan yerli aydınlar, derin bir oh çekmiştir. Mumcu öldürülmemiş olsaydı, bunların Amerika-Avrupa-İsrail güdümlü 'dolma' kalemler olduğunu, ezilmiş Kürtlere insan hakları istiyorlarmış görüntüsü altında, Amerika'nın, Avrupa'nın, İsrail'in yayılmacı amaçları doğrultusunda beyin yıkadıklarını apaçık gösterecekti herkese. *'Kürtler sömürgeciliğe karşı bağımsızlık savaşı yapıyorlarsa ne işi var CIA ve MOSSAD'ın Kürtler arasında? Yoksa CIA ve MOSSAD, anti-emperyalist savaş yapıyorlar da dünya bu savaşın farkında mı değil?'* diye haykırmıştı Uğur Mumcu o yazısında. Bu, Aziz Nesin, Yaşar Kemal, Orhan Pamuk ve o çizgideki tüm yazarlara yönelik bir eleştiriydi. Başta Amerika olmak üzere, emperyalist ülkelerin ve İsrail'in Ortadoğu'ya kendi çıkarları doğrultusunda vermek istedikleri yeni biçimi İnsan Hakları ve Solculuk perdesi altında destekleyen aydınlaraydı sitemi. Yaşasaydı eleştiriler yağmur gibi patlayacaktı. Bir *Yaşar Kemal – Uğur Mumcu Kalem Savaşı* izleyebilirdik örneğin. Bırakmadılar."

"Ama onlar gerçekten de bilmiyor olamazlar mı? Nereden bilsinler, İsrail'in Kürtçülüğü inanılır gibi değil ki?!"

"Neveser Hanım, bakın, Uğur Mumcu'dan iki yıl önce, İsmail Beşikçi, 1991'de yayımlanan "Kürt Aydını Üzerine Düşünceler" adlı kitabında Kürtlerin Müslümanlarla değil İsrail'le bağlaşık olmasını öneriyordu. Türk halkı kimi zaman gözlerinin önünde olup bitenleri bile göremeyecek denli perdeleyici bir yayın bombardımanı altında. İsrail Dışişlerinden Yinon, 1982'de yayımlanan raporunda *'Irak, kuzeyde Kürt, ortada Sünni, güneyde Şii olmak üzere, etnik ve mezhep ayrılıkları temelinde üç devlete bölünecek'* demişti. Siz şu öngörüye

Levent Şahverdi Arşivi

bakın hele! Tarihe dikkat! 1982.. Körfez Savaşı'ndan dokuz yıl önce, daha PKK bile sahneye çıkmamışken, İsrail tutup; *'Irak üçe bölünecek'* diyor ve gördüğümüz gibi, adım adım bölünüyor.."

"Türkiye'ye yönelik değil ama İsrail'in bu öngörüsü. Yalnız Irak'tan, Irak'ın üçe bölünmesinden söz etmişler."

Kızıyorum:

"Siz, bunca anlattıklarımdan sonra halâ İsrail'e toz konduramıyorsunuz; peki ben susayım öyleyse."

"Bakın, unutmayın, otelciyim, turizmciyim ben," diyor; "Otellerimiz bir ara bomboştu, PKK eylemleri yüzünden yabancılar Türkiye'ye gelmeye korkuyordu o yıllarda, ama İsrail'liler akın akın geldiler, para kazandık onlardan, ülkeye döviz girdi."

"Neveser Hanım, ben İsrail'e düşman olalım demiyorum ki! Türk-Yahudi dostluğu, kökü 1250 yıl geriye giden, yeryüzünde bir eşi daha görülmemiş dillere destan bir olay."

"Evet, 500 yıl önce İspanya'dan göç ettiklerinde kimse açmamış, bir tek biz açmışız kapılarımızı."

"Ben 500 değil 1250 yıllık bir geçmişten söz ediyorum size."

"Nasıl yani?"

"Karadeniz'in kuzeyinde Hazar Denizi'nden Balkanlara dek uzanan geniş topraklarda egemen olan Hazar Türkleri 1250 yıl önce 740'larda topluca Yahudi dinine geçmişlerdi. Dünyadaki tüm Yahudiler bunu duyunca şaşırdı. Yahudilik kandan, soydan geçtiğine göre, Hazar Türkleri de kan ve soy bakımından Yahudi olmadıklarına göre, bu Türkleri nasıl olup da Yahudi olarak göreceklerdi? Hahamlar işin içinden çıkamadılar. Bu Yahudi-Türk devleti, birkaç yüzyıl sürdü. O

Levent Şahverdi Arşivi

yıllarda dünyanın çeşitli yerlerinde yaşayan pek çok Yahudi, bu Yahudi-Türk devletine göç etmişti. Bu devlet yıkıldıktan sonra, Yahudi-Türk Hazarlar, Rusya'ya, Balkanlara, Doğu ve Orta Avrupa'ya dağıldılar. İşte Hitler'in soykırıma uğrattığı Yahudiler'in ezici çoğunluğu bu Türk kökenli Yahudilerdir. Bizim Yahudilerle yeryüzündeki tüm diğer toplumlardan çok daha köklü, çok daha sağlam, çok daha anlamlı bir bağımız var Neveser Hanım. Bugün İsrail devletinde yönetici konumda bulunanlardan pek çoğu, Doğu Avrupa'dan, Balkanlar'dan, Rusya'dan İsrail'e göçmüş Türk kanı taşıyan Yahudiler... Onların gerçek kandaşı biz Türkler iken, bunlar Türklerle kandaş oldukları gerçeğini unutturmaya çalışarak, aralarında hiç kan bağı bulunmayan Kürtlerle soydaşlık uydurmaya ve onları bize karşı kullanmaya yelteniyorlar. İşte acı olan bu. İsrail, Türkleri kardeş belleyeceğine nelerle ilgileniyor, diye kızıyorum ben.."

"Kızabilirsiniz ama, ben Türk-İsrail işbirliğine çok sevinmiştim o zamanlar; tırmanan irticayı önlemek için bir dayanışma olarak görmüştük bunu. *İran irticayı destekliyordu, Türkiye buna karşı İsrail'le işbirliği yaptı*, öyle değil mi? Yalnız ben değil, Antalya'daki bütün Atatürkçüler; bu işbirliğine sevindik biz. Mumcu öldürüldüğünde parmaklarımız İran'ı gösterdi. İran konsolosluğu önünde birikti kalabalık. Sloganlar atıldı."

"Evet ama, o günlerde Amerika'nın alış-veriş yapılmasını yasakladığı İran ile Türkiye arasında 25 milyar dolarlık bir doğal gaz anlaşması imzalanmak üzereydi, Amerika'nın yasağını dinlemeyen Türkiye, İran'la alış-veriş yapmak üzere ilk adımı atmıştı, Türk-İran ilişkilerinde bir iyileşme vardı. Uğur Mumcu öldürüldüğü gün İran heyeti anlaşmayı imzalamak üzere Türkiye'de bulunuyordu, Uğur Mumcu öldürülüp insanlar İran'ı katil olarak gösterince, bu anlaşma imzalanamadı. Amerikan ambargosu altında inleyen bir İran, tam

Levent Şahverdi Arşivi

nasıl olup da Amerika, İsrail ve Avrupa olabilir? Bunların hepsi çağdaş, demokratik, laik ülkeler değil mi?"

"Size İsrail'in Türkiye'deki İslamcılara karşı olduğunu düşündüren nedir bilmiyorum Neveser Hanım. Türkiye'deki İslamcıların küçük bir bölümü İran yanlısı, İsrail –bu dönemde- bunlara karşı olabilir, ama İran yanlısı olmayan diğer İslamcılara karşı olduğunu düşünmeyin. Başında Yahudi işadamı Rothschild'in bulunduğu Aramco şirketi, Suudi Arabistan'da petrol tekelini elinde tutuyor. Suudi Arabistan'ın İslam'ı dünyaya yaymak için kurduğu Rabıta örgütünün bütçesi, Aramco yani Yahudi işadamı Rothschild tarafından karşılanıyor. Bu nasıl olabiliyor? Amerika ve İsrail, Humeyni öncesi Şah döneminde İran'ın en sıkı dostu değil miydi?. Şah, Amerika ve İsrail'in desteğiyle ayakta durmuyor muydu? Peki Şah döneminde İran laik miydi? Hayır! Şah dönemi İran Anayasasını okursanız, İran'ın o dönemde de Şii din kurallarıyla yönetildiğini göreceksiniz. Bakın, *United States of İrtica* kitabımı okuyorsunuz şu günlerde, Amerika da tıpkı İsrail gibi İran'a düşman, doğru; ama Türkiye'de gericiliğin baş destekçisi de yine Amerika."

"Amerika gibi İsrail de Türkiye'deki gericiliğe karşı olmayabilir mi demek istiyor-sunuz?"

"Şimdi bakın, tıpkı Fener Rum Patrikliği gibi, Yahudiler de Osmanlı Hilafet yönetimine övgüler düzüyorlar Neveser Hanım. Çünkü Osmanlı Hilafeti altında -Rum ve Ermeni cemaatleri gibi- Yahudi cemaati de devlet içinde devlet olmuş, altın çağını yaşamıştı. İsrail'de devlet tarafından yayımlanan Yahudi Tarihi, Endülüs'teki İslam Devleti'ni de çok övmekte. Çünkü o dönemde iç işlerine karışılmamış, çok rahat etmişler. Peki, Cumhuriyet döneminde, Osmanlı Hilafet düzenine özlem çekmek, övgüler düzmek, gericilik değil mi?"

Levent Şahverdi Arşivi

Türkiye ile 25 milyar dolarlık bir anlaşma imzalayacağı günde, böyle bir cinayet işler mi?."

"Ama bunları duymadık biz?"

"Duyurmadılar da ondan."

"Kafam karıştı."

"Bakın, diyorum ki, o yıllarda Amerika İran'a ambargo koymuş, fakat Almanya bu ambargoyu dinlemeyerek İran'la alış-verişi artırıyor. Türkiye; "Madem Almanya ambargoyu takmıyor, öyleyse ben de İran'la ilişki kurar, Körfez Savaşı'nda uğradığım zararları İran'la ticaret yaparak kapatabilirim," düşüncesiyle, İran'la doğal gaz anlaşması imzalamak üzere... Alman-İran işbirliği, Türkiye-İran yakınlaşması, Amerika'nın ve İsrail'in çıkarlarına aykırı düşüyor. Amerika ve İsrail, Ortadoğu'da İran'ı, dünyada Almanya'yı düşman olarak görüyor, Türkiye'yle İran'ın arasını açıp Türkiye'nin İran'a saldırmasını istiyorlar. Türkiye bir yandan Kürt bölücülüğüyle, bir yandan kabaran gerici dalgayla boğuşurken, Amerikalı, İsrailli odaklar, Türkiye'ye gericiliğin de bölücülüğün de İran tarafından beslendiğini fısıldıyor; Türkiye İran'a saldıracak olursa destekleyecekleri belli. Amerika ve İsrail'in, baş düşmanları İran'ı Türkiye'ye dövdürmek istedikleri belli. O günlerde basının İran'a karşı savaş naraları attığını anımsıyorum. Türkiye'deki gericiliğin ve bölücülüğün gerçek destekçileri Amerika, İsrail ve Avrupa iken, bir takım generallerin irtica ve bölücülüğün en önemli dış kaynağının İran olduğu inancına kapılıp, İran'a karşı yaptırımlar tasarladıklarını anımsıyorum.."

"Mumcu'nun cenazesine katıldım ben, oradaydım. Hepimiz İran'ı lanetliyorduk. Onu İran yanlısı teröristlerin öldürdüğü gün gibi açıktı. Allak bullak ediyorsunuz beynimi. Türkiye'deki gericiliğin ve bölücülüğün gerçek destekçileri

Levent Sahverdi Arşivi

"Şaşırtıyorsunuz beni, Yahudi arkadaşlarım var, hepsi çağdaş insanlar."

"Benim de var. Hepsiyle çok iyi dostuz. Ama Üzeyir Garih, hem Yahudi hem Fethullahçı ve Osmanlıcı, buna ne diyeceksiniz? Kamhi, söyleşilerinde Osmanlı yönetim biçimini örnek diye övüyor, Cumhuriyet yönetimini eleştiriyor. Bütün dinsel toplulukları kendi din önderlerinin yönetimine bırakan Osmanlı millet düzenini Cumhuriyet'ten daha iyi buluyorlar."

"Amerika.. İsrail... Bölücülük... Gericilik... Kurduğunuz bağlantılar kafamı karıştırmadı desem yalan olur. Şaşkın durumdayım."

"Bakın, ben size bir şey daha söyleyeyim, bir daha şaşırın: İsrail Dışişleri Bakanı Şamir, 1983'de Brüksel'de; *"Kürdistan'ı işgal altında tutan devletler, Kürt halkının bağımsızlığını engelliyor,"* demişti. Tarihe bakın: 1983! PKK'nın Şemdinli-Eruh baskınından bir yıl önce. Yıllar sonra, 1991'de, yine bir İsrail Dışişleri bakanı –bu kez David Levy- *ABD'nin Kürtler'e yiyecek yerine, silah yardımı yapması gerektiğini* söylemişti."

Sustum. Neveser Hanım'ın yüzü gerilmiş, gözleri dalmış, dinlemiyor gibiydi. Daha yarısını bile bitirmediği *'Eve'* marka çiçekli sigarasını küllüğe bastırırken:

"Mumcu'dan başka hiç kimse İsrail'in Kürtçülüğü desteklediğini yazamadı bir daha, değil mi?"

"Yazan oldu, tek tük de olsa. Sözgelimi Turan Yavuz, Mumcu'nun ölümünden 4 ay sonra yayımlanan *'ABD'nin Kürt Kartı'* adlı kitabında, Amerika'nın Kürt ayrımcılığının 1940'lı yıllara dayandığını ve İsrail'in Kürt ayrılıkçılığına verdiği desteğin 1950'li yıllarda başladığını belgeledi. Ar-

Levent Şahverdi Arşivi

dından Nezih Tavlaş, *Avrasya Dergisi*'nde Kürt-İsrail ilişkilerini işledi."

"Ne oldu peki? Başına bir şey geldi mi?"

"Derginin o sayısı toplatıldı."

"Sonra?"

"Sonra *Ateş* diye haftalık bir dergi yayıma başlamıştı. İlk sayısında İsrail'in Türkiye'nin sularına ve GAP'a göz diktiğini işlemişlerdi. İsrail Tarım Bakanlığı'ndan Ben-Meir, *'bölge halkları su sorunu için ortak bir çözüme yanaşmazlarsa, savaş kaçınılmaz'* diyordu; Hayfa Üniversitesi'nden Prof. Armon Sofer *"Ortadoğu'da su kaynaklarının kullanımı yüzünden savaş çıkacak'*, demişti; Şimon Peres de o yıllarda *'Bundan sonraki Ortadoğu savaşı toprak yüzünden değil su yüzünden çıkacak, su üretmek için imkan yaratamazsak, su için savaşacağız,"* diyordu. İsrail'in bir gözü Manavgat'ın suyunda, bir gözü GAP'ta. Oralardan toprak satın alıyorlar."

"Evet, Antalya'da Manavgat'ın suyunu İsrail'e satıyoruz diye bir söylenti çıkmıştı, ben de duydum bunu. Peki o dergi bunları yazınca ne oldu?"

"Son sayısı bu oldu; kapandı..."

"Öyleyse, bunları yazar, söylerseniz, sizi de rahat bırakmazlar."

"Yok canım, o kırılgan dönem geçti artık. Mumcu'dan sonra bu konuya dikkat çeken aydınların sayısı artınca, gizlenmesinde başarılı olamadıkları gerçekleri saptırmaya çalışıyorlar şu sıra. Ortadoğu'da Kürt Devleti kurulmasını isteyenin *'Amerika olmayıp'(!) İsrail olduğunu* söyleyen yazarları çıkartıyorlar ekrana. Ancak, Amerika'nın Kürt ilgisi, İsrail devleti kurulmadan önceki yıllara dayandığından, bu saptırmaca pek inandırıcı olmuyor. İsrail de bu yayınlardan sonra Kuzey Irak Kürtlerine ilgisini saklamak yerine, Türkle-

Levent Şahverdi Arşivi

rin anlayışla karşılayacağı bir gerekçeye dayandırmayı yeğledi. *İsrail Begin-Sadat Stratejik Araştırmalar Merkezi* Başkanı Efraim İnbar, dört ay önce Türkçe'ye çevrilip yayımlanan kitabında ne diyor biliyor musunuz? *"Türkiye nasıl Filistin davasına yakınlık gösteriyorsa, İsrail de Kürt meselesine sevgiyle bakıyor..."* Yani nasıl Türkiye'nin bir Kürt sorunu varsa, İsrail'in de bir Filistin sorunu var; Türkler İsrail'e sorun yaratan Filistinlilere nasıl sıcak bir ilgiyle yaklaşıyorsa; İsrail'in Türkiye'ye sorun çıkaran Kürtlere ilgi göstermesi öyle doğal karşılanmalı, diyorlar.. İsrail artık böyle bir söylem benimseyerek Kürtlere duyduğu ilgiyi kamuoyundan saklamaktan vazgeçtiğine göre, artık bunları konuşmak, yazmak kahramanlık olmaktan çıkmış bulunuyor anlayacağınız. "

"Peki ama, Öcalan'ın yakalanmasında İsrail'in Türkiye'ye çok yardımcı olduğunu okumuştum; PKK'lılar bu yüzden İsrail elçiliklerine saldırmaya kalkmışlardı tüm Avrupa'da. Anlamadığım şu: İsrail 'Büyük Kürdistan'ı benimsiyorsa, Öcalan'ı niçin yakalatsın?"

"Şimdi bakın Neveser Hanım, İran'da Kürtler var. İran kendi topraklarındaki Kürtleri denetim altında tutarken, komşu ülkelerin topraklarında yaşayan Kürtleri ayaklanmaya kışkırtır. Irak'ta Kürtler var. Irak da kendi topraklarında yaşayan Kürtleri denetim altında tutar, ama komşu ülkelerdeki Kürtleri ayaklandırmaya çalışır. Herkes kendi Kürtlerini denetim altına alıp komşusunun Kürtlerini ayaklandırmaya çalışıyorsa, İsrail'in bir yandan Barzani'yi desteklerken öte yandan Öcalan'ı yakalatmasını anlayabiliriz. Kürt ayrılıkçıları arasında Amerika-İsrail güdümünde olanlar bulunduğu gibi, Avrupa güdümünde olanlar da var. Tam da Amerika-İsrail güdümlü Barzani, *'PKK ve Abdullah Öcalan bizim için Saddam'dan daha tehlikeli!'* diye demeçler verirken, Amerika ve İsrail, Öcalan'ın yakalanması için kolları sıvadı.. Öcalan, geçtiğimiz Ocak'ta *Özgür Gündem*'de *'Bu işin içinde*

Levent Şahverdi Arşivi

MOSSAD var, benim ölmem gerekiyordu. Bunun üzerinde düşünülmesi gerekiyor,' dedi. Amerika ve İsrail, Öcalan'ı saf dışı edip başsız kalacak PKK'lıları Barzani'nin askerlerine dönüştürmek istiyor; Öcalan PKK'nın başı konumundan, Barzani'nin bir adamı durumuna düşmeyi kendine yediremiyor; Amerika ve İsrail, Barzani'yi güçlendirmek üzere Öcalan'ı kızağa çekmiş bulunuyor."

"Tabii Güneydoğu'da bir Kürt devleti kurulması da böylelikle suya düşüyor ve bu da Türkiye'nin işine yarıyor, öyle değil mi?"

"Hayır, suya düşmüyor."

"Niye? Öcalan ve PKK saf dışı kalınca?!"

Gülüyorum:

"Bakın, Türkiye'den Güneydoğu'yu koparmaksızın, öyle yalnızca Kuzey Irak'la sınırlı bir Kürt devleti olmaz. Sorarım size, bir devlet, susuz yaşayabilir mi?"

"Yaşayamaz tabii."

"Eh, öyleyse Kuzey Irak'ta bir devlet kurulunca suyu nereden bulacak? Böyle bir devlet, varlığını sürdürebilmek için Güneydoğu'nun, Dicle ve Fırat'ın, -özellikle de Dicle'nin- suyuna muhtaç. Bu nedenle, ister istemez Kuzey Irak'taki varlığını Güneydoğu'ya doğru genişletip Dicle ve Fırat'ı da kendi topraklarına katmaya davranacak. Bu da Türkiye'nin Güneydoğu sınırlarında sürekli savaş demek. Diyelim ki Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti ilan edildi; Türkiye Dicle ve Fırat'ın suyunu kesecek olursa o devlet susuzluktan kırılır ve üç gün içinde yıkılır gider, öyle değil mi? Bu yüzden, Kuzey Irak'ta Kürt Devleti ilan edenlerin, Türkiye'nin Güneydoğu'suna dokunmamak gibi seçenekleri yok."

"Ama yine de bir çelişki var burada. Amerika ve İsrail Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurulmasını istiyorlarsa, Gü-

Levent Şahverdi Arşivi

neydoğu'yu koparıp o devlete su sağlayacak olan Öcalan'ı niye yakalatıyor?"

"Bu, onların Güneydoğu'yu Türkiye'den koparıp Kuzey Irak'a katmaktan vazgeçtikleri anlamına gelmiyor. Öcalan'ın bu işi ondört yılda başaramadığını, bir ondört yıl daha geçse yine başaramayacağını gördüler ve sonunda bu işi üzerlerine aldılar. Yarın öbür gün bunlar bölgede bir kargaşa daha çıkartıp, tıpkı Körfez Savaşı sırasında Irak ordusuna *'36. paralelin üstüne çıkmayacaksınız, yoksa vururuz'*, dedikleri gibi, Türkiye'ye de *'Ordunuz Güneydoğu'ya girmeyecek, savaş uçaklarınız Güneydoğu'nun üzerinde uçmayacak, yoksa vururuz'*, diyebilirler. Bakü-Ceyhan petrol boru hattı, -nedense?- tam da Kürtlerin Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da istedikleri toprakların sınırını çizmekte! Derler ki, *'Ordunuz Bakü-Ceyhan boru hattının doğusuna geçmeyecek, yoksa vururuz!'* Bunlar, hapisteki Öcalan'a da *'Barzani'nin adamı olursan, adamlarını Barzani'nin yardımına koşarsan, seni hapisten kurtarırız'* diyebilirler; o da hapisten kurtulma umuduyla adamlarına *Barzani'ye katılın* çağrısı yapabilir ve sonunda PKK Barzani'ye, Güneydoğu da Kuzey Irak'a katılabilir. Bir düşünün bakalım, ne demek oluyor bütün bunlar?"

"Amerika ve İsrail, Güneydoğu Türkiye'yi de kapsayan büyük bir Kürdistan kurdurmak amacıyla, başta Barzani aşireti olmak üzere, kimi Kürtleri evlat ediniyor, demek oluyor, öyle değil mi?"

"Evet. Amerika ve İsrail, Ortadoğu'da PKK ya da Talabani değil, Barzani yönetiminde bir Büyük Kürdistan kurulmasını kendi çıkarlarına uygun görüyor; dahası, başta Barzani aşireti olmak üzere Kürtlere, genetik biliminden, Y kromozomundan, DNA bulgularından filan dem vurularak, Yahudi kimliği ve Yahudi geçmişi aşılanıyor kimi yayınlar ve yazarlar aracılığıyla.."

Levent Şahverdi Arşivi

Gülüyor Neveser Hanım:

"Yine döndük dolaştık geldik yazarlara. Sizin takıntınız; ajanlar ve yazarlar."

"Ajanlar ve yazarlar değil, yalnızca yazarlar.." diyorum; "Rusça'da aydınlara *İntelijen-siya* deniyor; bunu şakayla karışık şöyle ayrıştırıyorum ben: *entel+ajan+cia*.."

Biraz gülelim istiyorum, ama o gülmeyip duralıyor, kaşlarını çatıp dudağının ucunu peçeteyle silerken:

"Dalga geçiyorsun benimle!" diyor sertçe.

"Siz'li konuşmayı bıraktığına sevindim," diyorum.

Gözleri dolmuş; boşalmak üzere. Yutkunuyor. Önüne bakarak:

"Bu gece her şeyin daha başka türlü olacağını düşlemiştim ben," diyor.

"Ben de öyle," diyorum.

"Sanki, bir gazeteciyle söyleşi yapar gibisin. Ya da, ders anlatıyormuş gibi. Oysa, masamızda bir mum yanıyor ve bu bizim ilk gece.."

Susuyor. Tamamlıyorum.

"-miz."

"Bak, 'gece-*miz*' diyemedim, işte," diyor. "Benimle konuşuyorsun ama benimle değilsin. Anlatırken bana bakmıyorsun, hep öteki masaya takılıyor gözün; ben yokum. Sinirlisin. Beni telefonda başka türlü düşlemiş, görünce düş kırıklığına uğramış olabilirsin, tamam, olabilir, ama ben senin sadece kafanla ilgiliyim, bunu bil."

"İkide bir kafanla ilgiliyim, kafanla ilgiliyim, deme lütfen. Ben de seni tanımak istediğim için buradayım. Aylar önce, bir canlı yayından dönmüşüm; sabaha karşı üçte tele-

Levent Şahverdi Arşivi

fonum çalıyor; *'Beyefendi,'* diyor öfkesi burnunda bir kadın, *'telefonunuzu 118'den aldım, Antalya'dan arıyorum, yayın boyunca Sevr'den söz etmenizi bekledim. Bütün anlattıklarınız aslında Sevr'in hortlatılmasından ibaret, niçin bir kez olsun Sevr'e değinmediniz?"* O öfkeli kadın aylar sonra karşımda oturuyor ve buyurun bakalım, yine öfkeli!"

İlk konuşmamızı anımsatınca, kırışan alnı açılıyor, muzip bir gülücük yerleşiyor dudaklarına.

"Evet," diyor gülümseyerek, "İlk aradığımda Sevr'i konuşmuştuk, unutmamışsın."

"Tüm konuşmalarımız aklımda. Ve ben de seni görmeyi çok istedim."

"İşte, geldim, buradayım, ama sen? Kafan nerede, gözlerin nerede?"

"Haklısın, kafam gerçekten karışık bu akşam. Aklım bir türlü gözden geçirip baskıya veremediğim kitabımda. Salt Amerika ve İsrail'in çıkarları öyle gerektiriyor diye türlü genetik numaralarla Yahudi kimliği aşılanan Barzani'den söz ederken, az ötede Sam Amca kılığına bürünen adamla, kendine Orhan Pamuk süsü veren adamın oturdukları masaya takılıyor gözüm; olmadık şeyler düşünüyorum."

"Neler mesela?.."

"Barzani'ye yaptıkları gibi, kimi yazarlara da Yahudi kimliği giydirmeye yeltenebilirler mi?"

"Nasıl yani?"

"Orhan Pamuk'un *Beyaz Kale*'sini çeviren *Victoria Holbrook* Yahudi. *Benim Adım Kırmızı*'yı yayımlayan *Alfred A. Knopf* Yahudi, *Kara Kitap*'ı basan *Harcourt* Yahudi, *Yeni Hayat*'ı İngilizce yayımlayan *Random House* Yahudi, *Vintage Books* Yahudi."

Levent Şahverdi Arşivi

"Allahallah!"

"Bir de yabancı gazete ve dergilerde, bu kitapları tanıtan yazarlara baktım, kimlermiş diye."

"E? Kimlermiş?"

"*Paul Berman* Yahudi, *Melvin Jules Bukiet* Yahudi, *David Walton* Yahudi, *Dick Davis* Yahudi, *Guy Mannes-Abbott* Yahudi, *Richard Eder* Yahudi... "

"Raslantı mı, yoksa başka bir şey mi arıyorsun altında?"

"*Raslantı, Tanrı'nın kendi imzasını atmak istemediği yerde kullandığı takma isimdir*, demiş Anatole France!"

Bir kahkaha atıyor:

"Korkarım Yalçın Küçük gibi hangi taşın altına baksan Yahudi görmeye başlayacaksın sen de."

"Dur bakalım, daha bitmedi: Aziz Nesin'i çeviren *Joseph S. Jacobson* Yahudi, *Louis Mitler* Yahudi. Yaşar Kemal'in *İnce Memed*'ini çeviren *Edouardo Roditi* Yahudi. Eşi ve çevirmeni *Thilda Serrero* Yahudi. Kitaplarını basan *Harvill* yayınevi Yahudi, *Random House* Yahudi."

"Ee? Nereye varıyoruz şimdi buradan?"

"Kitapları Yahudilerce İngilizce'ye çevrilip, Yahudilerce basılan ve Yahudilerce övülüp ünlendirilen kimi yazarımızın Kürt sorununa bakışları İsrail'inkine çok benziyor; benim dikkatimi çeken bu. Kürt sorununda İsrail çizgisine ters görüşler yaysalardı, kitapları yine Yahudiler tarafından ünlendirilir miydi, diye düşünüyorum."

Delici bakışları yumuşuyor birden, anaç bir tavırla elini uzatıp başımın üzerine koyuyor. Hiç beklemediğim bu atak şaşırtıyor beni. Susuyorum. Ne yapacak derken, şaşkınlığıma gülerek:

Levent Şahverdi Arşivi

Yüzüm gerçekten çok gerilmiş. Cama yansıyan yüzüme bakarken kafamda bir şimşek çakıyor. Aylardır otururken, kalkarken, konuşurken, yazarken, yerken, içerken beni bir türlü rahat bırakmayanın ne olduğunu çözüyorum bir anda: Bilinçaltında yazarlığımla didişiyorum ben. Evet, 1992-1994 arası bir dergide yayımlanmış yazılarımın son okumasını bir türlü bitirememiş, kitabı baskıya verememiş olmam da bu yüzden. Yazıya, yazmaya, yazarlığa bakışım kökten değişti sanıyorum. 1993'te bir dergi yazısında sözünü ettiğim, 1995'te *Nomos ve Aydın* kitabıma aldığım, Lenin'in *"Entelektüel Fahişeler"* deyimi geliyor aklıma. Amerikalı gazeteci, solcu, Marks'ın arkadaşı Swinton, 1880'lerde New York Times'ta yazıyor. Gazete bir Yahudi tarafından satın alındıktan sonra düzenlenen toplantıda, davetli gazeteciler basının onuruna kadeh kaldırmak üzere kürsüye çağırıyorlar onu. Swinton, elinde kadeh, kürsüye çıkıyor. Çıt yok:

"Dünya tarihinin şu anına dek, Amerika'da "özgür bağımsız basın" diye bir şey varolmamıştır. Bunu siz de biliyorsunuz, ben de..." diye başlıyor sözlerine; *"Hiçbiriniz düşündüklerinizi olduğu gibi yazmaya cesaret edemezsiniz. Bunu yapmaya kalktığınızda yazdıklarınızın basılmayacağını önceden bilirsiniz çünkü. Çalıştığım gazetede bana düşüncelerimi açıkça yazmam için değil, tersine yazmamam için haftalık bir ücret ödüyorlar. İçinizde benzer biçimde benzer ücretler alan başkaları da vardır. Düşüncelerini açıkça yazacak kadar salak olan herhangi biri, sokaklarda başka bir iş arıyor olacaktır. Gazetemin herhangi bir sayısında düşüncelerimi apaçık yazmaya izin verseydim, 24 saat dolmadan işimden atılırdım. Gazetecilerin işi; gerçeği yok etmek, düpedüz yalan söylemek, saptırmak, kötülemek, servet sahiplerine dalkavukluk etmek, kendi gündelik ekmeği uğruna yurdunu ve soyunu satmaktır. Bunu siz de biliyorsunuz, ben de.. Öyleyse şimdi burada "bağımsız özgür basının"(!) "şerefine"(!) kadeh kaldırmak saçmalığı da nereden çıktı? Bizler, sahnenin arkasındaki zengin adamların*

Levent Şahverdi Arşivi

çıktı? Bizler, sahnenin arkasındaki zengin adamların oyuncakları, kullarıyız. Bizler ipleri çekilince zıplayan oyuncak kuklalarız. Onlar ipleri çekiyorlar ve biz dans ediyoruz. Yeteneklerimiz, olanaklarımız ve yaşamlarımız, hepsi başkalarının malı. ***Bizler entelektüel fahişeleriz!..***"

Swinton'un sözleri salona bomba gibi düşüyor. Toplantıyı şaşkın bakışlar altında terk eden Swinton, gazeteden istifa ettikten sonra, kimseden bir kuruş almaksızın *'John Swinton's Paper'* diye tek yapraklı bir "gazete" çıkartmaya başlıyor.

Bakıyorum, Neveser'in kaşları çatılmış yine.

"Ben birine *'anlayamadım, ne dediniz,'* diye sorduğum zaman, o, *'hiç, yok bir şey,'* deyip başını başka yöne çevirirse, çok bozulurum," diyor.

"Canım, sonra anlatırım," diyorum.

"Neyi?," diyor.

"Manevi mikropları."

"Manevi mikroplar mı?"

Ali, boşalan kadehlerimizi doldururken susuyorum. Mustafa Kemal'in, Swinton'dan yaklaşık kırk yıl sonra, onun *"entelektüel fahişe"* dediklerini *"manevi mikrop"* olarak adlandıran sözlerini anımsıyorum:

"İyi bilinmelidir ki, gazeteler, okul kitapları değildir," diyor Mustafa Kemal, *"Aşağılık kimselerin* ***parayla*** *yaptırdıkları* ***basın savaşları*** *vardır.* ***Basının en aşağılık yalanları yaymakta kullanıldığı, bir gerçektir.*** *Basının ve Düşünce Derneklerinin, ulusal yönetimin etkisinden kurtularak, siyasi ve iktisadi* ***gizli amaçlara araç olmasın****dan korkulur. Basının para ile satın alınabilmesi,* ***uluslararası yüksek para aleminin basın üzerinde gizli etkisi*** *ya da yalnız* ***yabancı***

Levent Şahverdi Arşivi

*devletlerin örtülü ödeneklerinin etkisi; işte bunların kamuoyunu yanıltıp aldatmalarından, gerçekten korkulur!.. **Her zaman dünyanın yarısını ve bir zaman da dünyanın hepsini aldatmak olanaklıdır. Ancak, bütün dünyayı her zaman aldatmak olanaklı değildir.** Tıpta bir "**koruyucu hekimlik**" (hıfzı sıhha) olduğu gibi, bir 'içtimai hıfzısıhha' (yani toplumsal sağlığı korumak) da vardır!.. Her ikisi aynı ilkeye dayanır. "**Maddi mikroplar**"ı tümden yoketmek olanaklı olmadığı gibi, "**manevi mikroplar**"ı tümden yoketmek de olanaklı değildir. Fakat, kişide gövdesel bir sağlık yaratmak mümkün olduğu gibi, toplumsal yapıda da düşünsel, duyusal bir sağlık yaratmak, bu yoldan bir direniş ortamı oluşturmak olanaklıdır..."*

Ali uzaklaşırken, Mustafa Kemal'in *'Manevi Mikroplar'*ını Neveser'e anlatayım, bakalım ne diyecek diye başımı çevirdiğimde göz göze geliyoruz.

"Manevi mikroplar demiştin?," diyor.

"*Entelektüel fahişeler* mi, yoksa *manevi mikroplar* mı, hangisi daha çarpıcı?" diyorum.

"Şarap mı dokundu sana?" diyor.

"Hayır, sarhoş olmadım. Bir yandan yeni çıkacak kitabıma koyacağım adı düşünüyorum, o yüzden kafam karışık biraz."

"Ben senin o karışık kafanı seviyorum asıl," diyor gülerek.

Başımı uzatıp;

"Eh, bir daha okşa o zaman," diyorum.

Yanakları pembeleşiyor.

"Her şeyi bir yanından tutup birbirine bağlıyorsun kafanın içinde, beynin hiç durmuyor, yorulmuyor musun?"

Levent Şahverdi Arşivi

"Ben sevmiyorum bu kafayı," diyorum. "O, bunu çağrıştırıyor; bu, şunu çağrıştırıyor; unutmak diye bir şey yok. Karşısında çok güzel, çok şık bir kadın oturuyor; dünyanın en güzel otelindeyiz; fakat bu kafa, böyle bir anda, Mater'lerle, Albright'larla filan uğraşıyor..."

"Ama, Yaşar Kemal de Fransız Cumhurbaşkanı Mitterand'ın dostuydu, değil mi?"

"Çetin Altan da, Zülfü Livaneli de, Aziz Nesin de... Başta Yaşar Kemal, solcu diye ünlenmiş yazarlarımızdan kimileri *lejyon dö onör* nişanı almıştır Mitterand'ın elinden. Fransız devleti, bu ödülü verdiği kişilere, yaşam boyu parasız sağlık hizmeti ve geçim derdine düştüklerinde para yardımı sağlıyor. Geleceklerini Fransız Devleti'nin güvencesi altına almış oluyorlar anlayacağın.."

"Fransa şu günlerde Sabancı'ya da *lejyon dö onör* nişanı verecekmiş ya da vermiş, öyle bir şey. Duydun mu?"

"Sabancı, sonuçta işadamı. Fransızlarla Carrefour, Danone, BNP bankası gibi ortaklıkları var. Hem, bir ara *Doğu Sorunu* diye bir rapor filan hazırlatıp, Kürdistancılarca alkışlanmıştı. Fransa Sevr'i yeniden canlandırmak için eyleme geçen ilk Avrupa ülkesi, biliyor musun? Cezayir Savaşı sonunda De Gaulle döneminde Fransa, uluslar arası alanda Amerika'dan bağımsız bir politika izlemeye yöneliyor. Amerikan yayılmacılığına, egemenliğine karşı Sovyetlere yaklaşıyor, NATO'dan uzaklaşıyor, eski egemenliğine yeniden kavuşmak üzere atılımlar yapıyor. Amerika güdümünde bir Avrupa Topluluğu ülkesi olmaktansa, kendi güdümünde bir Akdeniz Birliği oluşturmaya davranıyor. 1960'lı yılların sonlarına doğru, Sevr'de kendi payına düşen Türkiye'nin Güneydoğu'sunu anımsıyor. Ağustos 1970'te, Fransa'da, Paris valisinin hazır bulunduğu *Centre Parisien de Congres İnternationaux* salonunda, *Sevr'in 50. yıldönümü* toplantısı düzenle-

Levent Şahverdi Arşivi

niyor; eski bakanlar, bilim adamları, Ermeni Patriği ve gazeteciler, Sevr anlaşmasının canlandırılması ve uygulanması gerektiği doğrultusunda konuşmalar yapıyorlar. Birkaç yıl sonra diplomatlarımızı öldürecek olan Ermeni örgütü ASALA'nın düşünsel tohumlarının atıldığı bu toplantıda, Türkiye Ermeni soykırımıyla suçlanıyor. Yani Fransa, 1920'de Sevr anlaşmasında kendi payına düşen Güneydoğu'yu NATO'dan ayrıldıktan sonra yeniden kendi payı olarak görüyor. Sabancı'nın önayak olduğu *'Doğu Sorunu'* raporu, Sevr'ci Fransızların hoşuna gitmiş olabilir. Hem Sabancı, Fransa'ya para kazandırıyor. Fransızlar da Fransa'ya para kazandıran bu işadamına madalya takıyorlar. Nedeni apaçık. Ama Fransa'nın madalya taktığı kişi *işadamı* değil de *yazar* olunca iş değişir. Fransızların Türkiye'den bir yazara madalya takmaları için, o yazarın kalemini Fransız devletinin yararına çalıştırmış olması gerekir, öyle değil mi? Solcu bir yazarın, yabancı bir devletten, hem de sol düşünceye göre sömürücü, emperyalist olan bir devletten, o devletin yararına çalıştığı gerekçesiyle madalya alması ..."

Uzanıp eliyle ağzımı kapayınca son sözlerim avucunda kalıyor:

"Dikkat et," diyor kısık sesle; "Konuşurken önce yavaş başlıyorsun, sonra sesin yükseliyor; bak, yüzün de kıpkırmızı."

"Tamam, tamam, kestim."

"Canım, sus demiyorum. Yavaş sesle.."

Yüzüne bakıyorum:

"Canım?"

Kızarıyor:

"Canım mı dedim?"

Levent Şahverdi Arşivi

"Hiç, yok bir şey; ha, ne diyordum? Fransa'dan *lejyon dö onör* alan bir işadamıyla, bir aydın, yazar ya da sanatçı arasında hiçbir ayrım yok bence. Biri ekonomik işbirlikçi, diğerleri siyasi, kültürel... İkisi de araç.. Almanya'nın da İngiltere'nin de Amerika'nın da var böyle ödülleri. Sovyetler'in de vardı. Uğur Mumcu gibi yerli *'kurşunkalem'*lere ödül vermez o yabancı devletler; kendi doldurdukları *'dolmakalem'*leri ödüllendirirler yalnızca. Ve ödül aldıktan sonra Amerika'nın, Avrupa'nın işine gelmeyecek, onların sömürülerini, yağmalarını, talanlarını ortaya koyacak tek satır yazı çıkmaz bu kalemlerden..."

"Uğur Mumcu'ya hayransın sen."

"Hayır. 163. maddenin kaldırılmasına çalıştığı için kızgınım ona. Kürt sorununa önerdiği çözümleri de doğru bulmuyorum. Atatürk'ün Kurtuluş Savaşı yıllarında Kürtlere özerklik vaad ettiğini yazmıştı, oysa yanlıştı bu, neyse ki iki ay sonra düzeltti. Daha başka yanlışları da var. İstihbarat dosyalarından yararlandığı için çok eleştirildi. Ama, önüne konulan her dosyayı doğru mu yanlış mı bakmaksızın yayımlayan yazarlardan değildi Mumcu. Kendi beyniyle düşünen bir adamdı, yanlışları da kendi yanlışlarıydı, tıpkı doğruları gibi."

"Fransa'ya kızıyorsun ama, 1789'dan beri idealist yazarları büyülemiş Fransa, fikir özgürlüğü tanımış onlara; Fransa'nın bizim sol yazarlarla ilişkisi, Sabancı'yla bir olmaz bence, abartıyorsun. Ayrıldığım eşim sol görüşlü bir Fransızdı. Onyedi yıl geçirdim Fransa'da. *Le Monde Diplomatique* okurduk ikimiz de."

"Şimdi, bak, dinle Neveser; Fransa 1958'de başlayan De Gaulle döneminde Amerika'nın boyunduruğundan kurtulmaya davranıp, Sovyetlerle iyi ilişkiler kurmaya yöneldiğinde, Amerika'ya karşı Sovyet-Fransız dayanışması tüm dün-

Levent Şahverdi Arşivi

yada olduğu gibi Türkiye'deki Sovyetçi solu da Fransa'ya yaklaştırdı. Sovyetlerde yaşayan Nazım, tam bu dönemde – yanılmıyorsam 1962'de- Fransa'ya gitti. *'Benim özlemini çektiğim düzen meğer Rusya'da değil Fransa'daymış'*, dediği söylentisi yayıldı Türkiye'den giden solcular arasında. O yıl, Fransızcı eğitim yapan Galatasaray Lisesi mezunu, Fransa'da Sorbon'da okumuş Mehmet Ali Aybar, -neden öyle gerekmiştir bilinmez- TİP yönetiminde partinin başına geçirildi. Mehmet Ali Aybar'ın TİP Başkanı olarak izlediği çizginin De Gaulle'ün Fransa'da izlediği çizgiyle nasıl birebir çakıştığını gören olmadı bugüne dek, bildiğim kadarıyla.. TİP'in başına De Gaulle geçirilseydi ne yapacak ise, Aybar aynen onu yapmıştır, diyebilirim. Bu konudaki bulgularım bir kitap olacak yoğunluğa ulaştı. Fransa'da yaşayan Abidin Dino, Sovyet-Fransız yakınlaşması ortamında, Türkiye'deki solcuların önemli bir bölümünü Fransa'ya yaklaştırdı. Sovyetler Birliği'ni anavatan sayan Sovyetçi solcularımız arasında Fransa da babavatan sayılmaya başlandı. Fransa, 1966'da Sovyetlerden güç alarak Amerika'yla ilişkilerini daha bir sertleştirip NATO'nun askeri kanadından çekilince, bizim solcuların çoğu da Fransa'yı daha çok sevmeye başladılar. Oysa Fransa Amerika'dan uzaklaşıp Sovyetlere yaklaşmakla, emperyalist sömürgen, yayılmacı bir devlet olmaktan çıkmış değildi. Tersine, İkinci Dünya Savaşı'nda her şeyini yitiren Fransa, eski gücüne yeniden kavuşabilmek için önce kendini Amerikan boyunduruğundan kurtarması gerektiğinden, salt Amerika'ya karşı koyarken yalnız kalmamak için Sovyetlere yanaşmaya başlamıştı. Bu ortamda sevgisini kazandığı solcuların önemli bir bölümünü kendi emperyalist girişimleri doğrultusunda bir araç olarak kullanmayı da pek güzel becerdi doğrusu. Sovyetçi TKP 1920'lerden başlayarak bir gün olsun Türkiye'de Kürt ayırımcılığını ağzına almamıştı. Atatürk döneminde patlak veren Şeyh Sait isyanı gibi ayaklanmalarda, Sovyetçi TKP, ayırımcılığın hep karşısında olmuş-

Levent Şahverdi Arşivi

tu. Dahası, Sovyetçi TKP'nin yöneticilerinden Nazım Hikmet, 1963 yılında ölene dek hiçbir dizesinde Kürt ayırımcılığına yandaş tek söz etmemişti. Asya'lı, Afrika'lı halklar için şiirler yazmış, fakat Kürtler için hiçbir şey yazmamıştı.'Solcuların Kürt ayırımcılığına karşı çıkan bu tutumları ne zaman değişti biliyor musun? Fransa'nın NATO'dan çekilmesinden sonra! Fransa NATO'nun askeri kanadından çekildikten bir yıl sonra 1967'de, başında Fransızcı Galatasaray Lisesi ve Sorbon mezunu Aybar'ın bulunduğu TİP'te, üstü örtülü biçimde ayırımcılık başladı. Tam Fransa NATO'dan ayrılıp Sevr'i canlandırmaya yöneldiğinde, TİP, "Doğu ve Güneydoğu Mitingleri" düzenlemeye başladı. TİP'in Tarık Ekinci gibi kimi Güneydoğu'lu yöneticileri bile Aybar'ın böyle durup dururken birden bire bölgecilik yapmaya başlamasından korkup, böyle şeyler yapmayalım, parti kapatılır, diye uyarmalarına karşın, Fransız eğitimli Aybar onları dinlemedi. Daha 1962'de "Türkiye Türklerindir!" diye bağıran Aybar'ın, birkaç yıl sonra Doğu Mitingleri düzenlemeye başlaması, Fransa'nın Sevr'i canlandırma girişimleriyle aynı tarihlere denk düşüyorsa, ben buna raslantı diyebilir miyim? İşte Neveser, bizim -geçmişte Aybar'ın TİP'inde yer alan Yaşar Kemal gibi- solcularımızın Fransız Devlet Başkanı Mitterantgillerle dostluğu, daha eskiye, Türk solunun De Gaulle döneminde Fransa'yla kurulan bağlarına dayanır. Emekçi Fransız halkıyla dostluk başka; emperyalist Fransız Devleti ile dostluk başka. Attila İlhan ve bir kaçı hariç, Nazım'dan sonra, Dino aracılığıyla emperyalist Fransız Devleti ile dostluk kurmuştur bizimkiler; Fransız halkıyla değil!.. O yıllardaki köşeyazılarında emperyalist Fransa Devleti'nin Akdenizcilik politikasını kültür – sanat – hümanizm - sosyalizm perdesi altında nasıl savunduğunu görüyoruz TİP'in. Emperyalist Fransa'nın Türkiye'deki çıkarlarını sol bir maske altında sosyalizmin gereğiymiş gibi yutturma işini üstlenen bir sürü aydın-yazar-sanatçı çıktı 1960'lardan sonra. Fransız

Levent Şahverdi Arşivi

Dışişleri, bunların en iyi dostudur. Solcu aydınlarımızın bir kesimi de Alman Devleti'yle dostluk kurdu. Son dostlarıysa Avrupa Birliği ve Amerikan Devleti!"

Neveser'in kaşlarını kaldırıp gözlerini iri iri açarak çenesiyle gösterdiği yönde, Sam Amca'nın yanındaki kovboy kılıklı adamların gözlerini masamıza dikip kulak kesilmiş olduklarını görünce susuyorum. Konuşmaktan yorulmuşum. Sabahattin Ali'yi arıyor gözlerim. Uzun bir sessizlik oluyor aramızda.

"Dinliyorsun değil mi, bu şarkı çok güzel," diyor Neveser.

Ud çalan kızın başka bir şarkıya geçtiğini duymamışım:

"Göze mi geldik, sen mi unuttun,
gelmiyorsun ah, gelmiyorsun ah.."

Dev boyutlu bakır hilaller serpiştirip Osmanlı havası vermişler restorana; kız, uduyla sesiyle bu havayı bütünlüyor:

"Öyle karanlık gece ki ruhum,
olmuyor sabah..."

"Bir çorbanı içtin, o kadar," diyor Neveser, "yemeğin soğudu, yemedin hiç, dokunmadın bile. Ve daha kötüsü bir paket sigarayı bitirmek üzeresin."

"Sen de bitirmemişsin yemeğini?" diyorum.

"Bitiremedim," diyor, "iştahım kaçtı, tıkandım."

"Öyleyse söyleyelim, kaldırsınlar.."

Ali'yi çağırıyorum. Masamız boşalıyor. Mumumuz yanmakta. Kahve söylüyoruz.

"Bakar mısın, kar başlamış!" diyor coşkuyla.

Levent Şahverdi Arşivi

Dışarıya bakıyorum, kar seyrek atıştırıyor, yeni başlamış daha, avluyu ıslatmış, ama tutmamış. *Siz*'lerimizin giderek *Sen*'e dönüşmesi içimi ısıtıyor.

"Senin şu çiçekli sigarandan içebilir miyim bir tane," diyorum, "tadını merak ettim de?"

"İç bak, çok hafiftir," deyip uzatıyor.

Yakarken:

"Sen bana Antalya'nın güneşini getirdin, ben sana İstanbul'un karını sunuyorum," diyorum.

Gülüyor:

"Ben senin güneşin, sen benim kar...ım..."

Atılıp:

"Ben senin kar..ın filan olmam!" diyorum; "Erkeğim ben!"

Bir kahkaha atıyor:

"Türkçe tuzaklarla dolu!.."

Kahkahamız restoranı çınlatmış olmalı ki, dışarıda avluda dolaşan gardiyanlar bile başlarını çevirip bize bakıyorlar.

"Ayıp ettik," diyor Neveser. "Onlara güldüğümüzü sanacaklar."

"Onları boşver, bence şarkıcı kıza ayıp oldu," diyorum.

Kız udunu uçurmakta:

"Kederden mi neden bilmem sararmış rengi ruhsarın"

"Çok severim bu şarkıyı," diyor Neveser.

"Ben de," diyorum.

"Ama bu şarkı çok başka," diyor.

Levent Şahverdi Arşivi

"Başkadır, çünkü Nasibin Mehmet Efendi'nin şarkısı bu," diyorum.

"Bu kız konservatuarlı bence, sazına tutkun, sesi de çarptı beni, hele bu şarkı.."

İkinci dizeyi kızla birlikte mırıldanırken ben de katılıyorum küçük sesle:

'Senin çün bak, nasıl ağlar, yanar bu aşıkın narı'.

Göz pınarları doluyor Neveser'in.

Önümüze lacivert, sarı yaldız işlemeli fincanlar, birer bardak su ve dörder tane fıstıklı lokum koyan Ali, bakır cezvede dumanı tüten kahveyi, köpüğünü kaçırmadan büyük bir özenle fincanlarımıza doldurup, çabuk adımlarla uzaklaşıyor.

Neveser, mendilinin ucuyla gözlerini kurulayıp çantasından çıkardığı küçük aynada boyalarının akıp akmadığına bakarken:

"Aslında hiç sulu gözlü değilimdir ama, bu şarkıyı ne zaman duysam yüreğim kabarır; annem söylerdi," diyor.

"Sözleri ve bestesi aynı kişiye ait olan şarkılar böyledir," diyorum. "Yaşayan kişi, duygularını sözlere döküyor, notalara döküyor, tek yürekten çıkıyor hepsi. O zaman yüreklerimize işliyor işte. Bu şarkının yapıldığı dönem de önemli. O dönemde sanatçılar, aydınlar birilerine yaltaklanıp üç kuruş fazla kazanmak için yoz ürünler vermiyordu. Şimdi her şey satılık. Üç kuruşa ülkeyi satacak erdemsizlerin elinde her şey."

Kahvesinden bir yudum alıp:

"Yahu ne kadar dolusun, bu ne öfkedir böyle?" diyor; "Şarkıdan sözederken bile sözü döndürüp dolaştırıp sol dönekiere getiriyorsun; bırak, umutsuzluğa kapılmışlardır ya

Levent Şahverdi Arşivi

da ne bileyim, oturmuş, düşünmüş, eski düşüncelerini gözden geçirip yanlış bulmuşlardır; belki korkmuşlardır; belki bıkmış usanmışlardır; toplum için uğraşmaya değmez, ömür geldi geçiyor, bundan böyle yalnız kendimi düşüneceğim, en iyi biçimde yaşayacağım, demişlerdir; adamların dönme özgürlüğü yok mu, bırak dönsünler."

"Ah keşke dediğin gibi olsaydı; ellerini şakaklarına koyup düşünmüş ve kendi özgür düşünceleriyle dönmüş olsalardı. Ama bunların dönekliği bile kendi düşünmelerinin ürünü değil, "düşünceleri değişti' biçiminde değil, robot dönüşü, bağlı bulundukları dış odak çizgi değiştiriyor; bunlar da o dış odağa bağlı olarak ağız değiştiriyorlar."

"O nasıl şeymiş öyle; 'robot dönüşü'?"

"1986'da Gorbaçov bir *'Issık Göl Forumu'* düzenlemişti. Anlatması uzun sürer."

"Politikacılardan çok aydınlara kızıyorsun sen, niye?" diyor, "ülkeyi bu duruma düşüren aydınlar değil ki, siyasetçiler; öyle değil mi?"

"Bak şimdi; 1934'te *"Türkler, yabancı devlet nişanları taşıyamazlar,"* diye bir yasa çıkmıştı," diyorum. "Atatürk'tü bu yasayı çıkartan. 1988'de bunu kaldırıp *"Türk vatandaşlarının başka devletler tarafından verilen madalya ve nişanları kabul etmeleri izne tabi değildir,"* dediler. Bu, *Türk vatandaşları yabancı devletler yararına, onların madalya verecekleri türden işler yapmakta özgürdür,* anlamına geliyor. Peki, bir yabancı devlet, bir Türk vatandaşına durup dururken madalya takar mı? Amerika, Fransa, Almanya, İngiltere, falan filan, sana, bana durup dururken niye madalya versin? Atatürk'ün yasasını değiştirenler, yabancı devletlerle işbirlikçiliğin siyasetçiden aydına, aydından halka, tepeden tırnağa tüm topluma yayılmasını istediler. Öyle de oldu. Göğsünde emperyalist devlet madalyaları taşıyan aydınlar, emperyalist devletlerle işbirliği

Levent Şahverdi Arşivi

yapan politikacıları, işadamlarını suçlayabilirler mi? Örneğin Fransız devletinden madalya alan bir yazar, Fransız devletinden aynı madalyayı alan Sakıp Sabancı'yı kınayabilir mi? Ülkeyi bu hale getirenler yalnızca işbirlikçi politikacılar değil, işbirlikçi aydınlar da onlar ölçüsünde suçlu, belki de daha çok suçlu. Bir aydın, bir yazar, ülkesini sömüren devletler kendisine ödül vermek istediği zaman, *'yahu ben nerede yanlış yaptım'* diye sormaz mı? Özellikle solcu bilinen aydınların dünyayı sömüren devletlerle böylesi dostluk ilişkisi kurmaları beni öfkelendiriyor. Sovyetler yıkıldıktan sonra, bunlar yazılarında "emperyalizm", "yabancı sömürücüler" gibi sözleri hiç kullanmaz oldular, biliyor musun? Daha geçenlerde okuduk; çoğu bir takım yabancı kurumlardan parasal yardım almış..."

"Hepsi solcu değil ama, İslamcılar da var aralarında."

"Sağcısı neyse, solcusu da o. Eskiden böyle değildi çoğu. Değiştiler. Eski yazdıkları önlerine konacak olsa, şimdi yazdıklarından dolayı yüzleri kızarır."

"Niye? Şimdiki yazılarını savunup eski yazdıklarından da utanabilirler?"

"Duyguları körelmediyse."

Çaktırmadan saatine baktığını görünce Ali'yi çağırıp hesabımızı istiyorum. Kim ödeyecek savaşı çıkıyor aramızda. *Ben çağırdım, ben ödeyeceğim* diye tutturuyor. Bundan sonraki yemeği benim ödemem koşuluyla uzlaşıyoruz.

Restorandan çıkarken bakıyorum, Sam Amca kıyafetli adam kovboylarla dans ediyor. Deniz Gezmiş dışarıda, camdan onlara bakarak volta atıyor. Avluya çıkınca yüzüme çarpan keskin soğuk kanımı donduruyor birden. Kar şöyle bir atıştırıp durmuş. Gelirken kulenin hemen üzerinde parlayan dolunay, yükselmiş, küçülmüş. Avluyu çevreleyen

Levent Şahverdi Arşivi

pencerelere bakıyorum; Nazım'ı, Sabahattin Ali'yi, Orhan Kemal'i, Deniz'i arıyor gözlerim. Bugün yaşıyor olsalardı onlar da Amerikancı, Avrupacı olurlar mıydı; ama yok canım, işte Attila İlhan öyle değil, diye düşünerek yürürken, beş yıllık mahpusluğumda sürgün sürgün dolaştırıldığım hapisaneleri, attığım voltaları anımsıyorum; Sağmalcılar Cezaevi'nin, Bayrampaşa Cezaevi'nin, Sinop Cezaevi'nin, Adapazarı Cezaevi'nin, Çorum Cezaevi'nin, Selimiye Kışlası'nın, Davutpaşa Kışlası'nın, Samandıra Kışlası'nın, Alemdağ Kışlası'nın, Metris Cezaevi'nin avluları bir bir gelip geçiyor gözlerimin önünden. Bir burası kalmıştı yatmadık.

Çıkmadan son bir kez bakıyorum dolunaya:

Başlar ay doğarken saltanatı sultan-ı yegahın

Yoldaş çiftinin 12 Eylül döneminde radyolarda, televizyonlarda çok sık çalınan öbür şarkısını da anımsıyorum.

Hayat bir gemi, dünya bir liman
Her limanda inen de olur binen de olur inan ki
.....
Son kadehte zehir sun sâki.

"Kaşkolunuzu sıkı sarın, hava soğumuş çok," diyor Neveser.

"Hava soğuyunca yeniden 'siz'li konuşmaya başlıyoruz öyle mi?" diyorum.

"Hiç farkında değilim, hayret, 'siz' mi dedim ben yine?"

Avluya bakan koğuş pencerelerinin ardında bir patırtı kopuyor, halı dövülür gibi; ayak sesleri, koşuşturmalar ve ardından hep bir ağızdan bağırıyor mahkumlar:

"Kah-rol-sun A-me-ri-kan em-per-ya-liz-mi!
Kah-rol-sun A-me-ri-kan em-per-ya-liz-mi!"

Neveser'e dönüyorum coşkuyla.

Levent Şahverdi Arşivi

"Bir şeyler oluyor, sen de duyuyor musun?"

"Evet, ezan okunuyor," diyor. "Sultanahmet camisinden geliyor herhalde."

Sendeliyorum.

"Dikkat edin, yerler ıslak, kaymayın," diyerek koluma giriyor. Göğüslerini duyumsuyorum kolumda.

"Biliyor musun Neveser," diyorum, "çok değil yirmi yıl önce sağcılar *'Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!'* diye bağıranlara *solcu* damgası basıyordu; şimdi ise boyalı basında köşe tutmuş eski solcular *'Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!'* diyenlere *faşist* damgası basıyor. Ne oldu, yoksa Amerika sosyalist oldu da ben mi duymadım?"

Neveser koluma daha sıkı sarılırken;

"Hayır, öyle bir şey olsaydı ilk duyan sen olurdun canım," deyip bir kahkaha atıyor.

Alnında *"Dersaadet Cinayet Tevkifhanesi 1337"* yazan tarihi kapıdan çıkıp bir taksiye biniyoruz.

"Havaalanı," diyorum sürücüye.

Sahil yolundan gidiyoruz. Kar yoğunlaşıyor Kumkapı'ya doğru. Sessizliği bozan sürücü:

"Abi, bir daha çıkma şu Reha Muhtar'ın programına Allah'ını seversen," diyor.

Ateş Hattı'nda katıldığım *Türkçe Ezan* tartışmasının üzerinden neredeyse on gün geçmiş; anımsamasına şaşırıyorum.

"Abi, ağzını açıyorsun, araya başka bir laf sokuyor, konuşturmuyor adamı. İsmail Nacar da öyle."

"Belki iki söz ederiz de yararımız olur diye çıkıyoruz, ne yapalım," diyorum.

Levent Şahverdi Arşivi

"Elli dakika var, yetişir miyiz?" diyor Neveser.

"Yetişiriz abla," diyor sürücü.

"*Türk Hava Yolları* iflas etmiş, *Turkish Airlines*'le uçacaksınız, haberiniz olsun," diyorum.

Gülüyor:

"Şuna Türkçe iflas etmiş desenize," diyor.

"Yenge," diye söze karışıyor sürücü.

Yenge sözcüğünü duyar duymaz, birbirimize dönüp gülümsüyoruz. Sürücünün bizi birbirimize yakıştırmasından ikimiz de mutluyuz.

"Yenge, dilimizi de mahvetti bunlar," diyor. "Şimdi de Kürtçe eğitim diyorlar, bu memlekette herkesin hakkı var, bir tek Türklerin hakkı yok. Geçenlerde *Türk Aynştaynı* diye bir profesörü çıkardılar televizyona, takır takır anlattı."

Oktay Bey'i arayıp bu sürücüyle konuştursam çok mutlu olur, ama saat çok geç.

Otururken aramıza koyduğu çantasını öbür yana alırken:

"Osmanlı'nın son günleri de böyleydi," diyor Neveser, "Sevr'le yapamadıklarını şimdi yapıyorlar."

Çantasından boşalan yere koyuyoruz ellerimizi. Parmaklarımız değdi değecek.

"Bakar mısın, sürücü bey onca okumuş aydının atladığı gerçeği nasıl da görüvermiş," diyorum, "*Bu memlekette herkesin hakkı var, bir tek Türklerin hakkı yok.* Doğru. Aydınlar, yazarlar, siyasetçiler, Türklere dönüp: *Ulus devletin modası geçti, bırakın ulusal değerlerinizi, ulusal kültürünüzü, ulusal dilinizi, ulusal sınırlarınızı, ulusal simgelerinizi,* derken; aynı anda Kürt, Çerkes, Laz, Ermeni, Rum kökenli yurttaşlarımıza dö-

Levent Şahverdi Arşivi

nüp: *Kendi devletinizi ne pahasına olursa olsun kurun, sarılın kendi değerlerinize, kendi tarihinize, kendi dilinize,* diye bağırıyorlar."

"Abi, bunlar satılmış," diyor sürücü öfkeyle.

"Öyle ya da böyle, *Markurt* oldukları kesin," diyorum.

"*Mankurt* mu? Neymiş o?" diyor Neveser.

"Binlerce yıl önce Ortaasya'da kabileler arası savaşlarda esir düşenleri *Mankurt*'a çevirirlermiş."

"Nasıl?"

"Önce esirlerin ellerini kollarını bağlayıp saçlarını bir güzel kazıyorlar usturayla, saç diplerini çizip kanatıyorlar. Sonra bir deve kesip boyun derisini çıkarıyorlar -boyun derisi çok kalın oluyormuş- sonra bu yeni kesilmiş deriyi, hani yüzücülerin saçları ıslanmasın diye başlarına taktıkları lastik boneler var ya, işte öyle, esirlerin saçı kazınmış başına sımsıkı geçiriyorlar; boyunlarına da başlarını sağa sola oynatıp oraya buraya sürterek o deriyi başlarından sıyıramasınlar diye tahta kalıplar geçiriyorlar ve sonra doğru çöle. Başlarına geçirilmiş yaş deriyle çölün kızgın güneşi altında aç susuz birkaç gün geçiren bu esirlerden büyük bir bölümü dayanamayıp ölüyor. Kızgın güneş altında kuruyup büzülen deri, başı mengene gibi öyle bir sıkıştırıyor ki, esirin çıkmaya başlayan saçları dönüp yeniden başına batıyor, beyin bu basınç altında değişime uğruyor; esirlerden çoğu ölüyor, oracıkta gömülüyor; sağ kalıp belleklerini yitirerek *Mankurt* olanlarsa, yedirilip, içirilip günlerce bakılarak güçlendiriliyor ve yeterince güçlendirildikten sonra köle pazarlarına götürüp satılıyorlar. Bunlara -belleği silinmiş olmayan diğer kölelerden ayırt etmek için- *Mankurt* diyorlar. Köle pazarında belleksiz bir Mankurt, belleği yerinde olan bir köleden on kat daha pahalıya alıcı bulurmuş. Çünkü diğer köleler bellekleri

Levent Şahverdi Arşivi

yerinde olduğu için kendilerinin geçmişte köle olmadıklarını, bir yurtları, bir yuvaları olduğunu, bir zamanlar özgür olduklarını anımsıyor; özgürlüğün tadını unutmadıklarından ilk fırsatta kaçıp kurtulmaya kalkıyor. Bu Mankurt denilen kölelerse, bellekleri silindiği için, geçmişlerini, bir zamanlar özgür olduklarını, bir yurtları, yuvaları, ana, baba, çocukları olduğunu anımsamıyor, yitirdikleri bellekleriyle birlikte özgürlüğün tadını da unutmuş olduklarından kaçıp kurtulmaya hiç kalkışmıyor. *Köle*yle *Mankurt* arasındaki ayrım, yani *bellekli köle – belleksiz köle* ayırımı, bu yüzden çok önemli. Mankurt, yani belleksiz kölelerin sahipleri, onların kaçmasına ya da başkaldırmasına karşı önlem almak gereğini bile duymuyorlar. Köle, yani belleği yerinde tutsakların sahipleri ise, bir gün o köleler ayaklanır, kaçarlar diye diken üstünde oturur, önlem üstüne önlem alırlarmış."

Neveser'e bakıyorum. Anlattıklarımı yaşıyormuş gibi bakışları dudaklarıma kilitlenmiş, dinliyor.

"Peki, söyleyin bakalım biz şimdi *Mankurt* muyuz, *köle* mi?" diyorum.

"1923'ten 1945'e dek özgürdük," diyor Neveser, "İrtica kitabında yazdığına göre 1945'te başlıyor kölelik."

"1945'ten 1980'e dek köle olduk," diyorum.

"1980'den bugüne Mankurtuz, değil mi abi?" diyor sürücü.

"Ama belleğimiz zorla silinmedi ki, işgale uğramadık, esir düşmedik, kimse bizi saçlarımızı kazıyıp başımıza deriler geçirerek çöllere sürmedi ki; 1980'den sonra nasıl Mankurtlaştırdılar bizi?" diyor Neveser.

"Orhon Yazıtları'nda Mankurtlaştırma-nın işkenceden başka bir yöntemi yazılı," diyorum. "Binbeşyüz yıl önce, Çinliler, bol bol ipek, altın, gümüş vererek

Levent Şahverdi Arşivi

Mankurtlaştırıyor-larmış Türk Beylerini. Kültigin taşa kazılı bildirisinde anlatıyor; Çin'liler ilk adımda tatlı sözlerle, vaadlerle, parayla yaklaşıp öncelikle Türk Beylerini tavlamış; Çin'in pohpohladığı Türk Beyleri kendilerini Çin'li gibi görüp Türkçe olan adlarını bile değiştirerek Çin Beylerinin Çince adlarını almaya başlamışlar; işbirlikçi Beylerin buyruğuyla elli yıl Çin boyunduruğunda yaşamış Türkler. Sonra, Türk boylarını birbirine karşı kışkırtıp kendi aralarında savaştırmaya başlamış Çin. Halk bakmış ki, Çin'in sözüne uyan Mankurtlaşmış beyleri yüzünden kırılmaktalar; ayılıp kendilerine gelmişler; benim kendi ülkem vardı, ülkem hani; benim kendi devletim vardı, devletim hani, diye homurdanıp başkaldırmışlar; örgütlenip savaşarak kurtulmuşlar Çin boyunduruğundan. Orhon yazıtlarında aynen böyle yazılı."

"Demek *köle* olmuşlar *Mankurt* değil," diyor Neveser.

"Beyler *Mankurt* olmuş, halk *köle*," diyorum.

"Anlamıyorum," diyor Neveser, "Yöneticiler, aydınlar, yazarlar toplumun en uyanık kesimi; halk neyse de, onlar nasıl Mankurtlaşabiliyor?"

"Para ablam, para!" diyor sürücü, "*Para Mankurtu* bunlar; *Dolar Mankurtu*. İki satır yazıp çuvalla para alıyorlar. Geçen gün ünlü bir köşe yazarını aldım otelden, adı neydi, dur aklıma gelir şimdi, neyse, adam içkiyi fazla kaçırmış, evine götürdüm, yolda konuşuyoruz.."

Sürücü kaptırmış anlatırken Neveser elini elimin üzerine koyup;

"Sürücü beyle takıntılarınız aynı, farkında mısın?" diyor.

Eli sıcak.

"Eh, *'çarıklı erkan-ı harp'* diye bir deyim vardır," diyorum.

Levent Şahverdi Arşivi

Elini elimin üzerinden çekiyor.

"E, nasıl gidiyor okumalar," diyorum, "bitirebildin mi *İblisin Kıblesi: İrtica*'yı? Çok kalın bir kitap değildir o."

"Elimde, okuyorum; sıkılınca araya bir aşk romanı sokuyorum, biraz ondan, biraz bundan, iyi gidiyor."

"Hangi aşk romanıymış o bakayım?"

"Milan Kundera'nın, *Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği*."

"Okudum, biliyorum o romanı; Tomas, iki kadın arasında kalıyor; Saben ve Teresa.. Yani sen şimdi benim yazdıklarımı okurken araya bunları mı sokuyorsun?" diyorum gülerek, "Bu bana ihanettir."

"İhanet?"

Kaşları çatılıyor.

"Peki, peki, yazıp yıllarca beklettiğim dört romanım var, onlar yayımlanana dek başkalarına bakabilirsin," diyorum.

Gülümsüyor.

"Ama," diyorum "sana sekiz yıl önce az satışlı bir dergide yayımlanmış gülmece yazılarımı gönderebilirim. İrtica'yı okumaktan sıkıldığında, arada bunları okuyup gülersin biraz."

Şaşırıyor:

"Gülmece yazdığını bilmiyordum; varsa gönder gerçekten."

"Ben güle oynaya yazdığım için gülmece diyorum onlara, ama okuyan gülmüyor; ah şunu yazanı bir bulsam da evire çevire pataklasam, diyenler var; Aziz Nesin bile mahkemeye vermişti beni bu yazılarım yüzünden."

Levent Şahverdi Arşivi

İç hatların girişine yanaşıyor taksi. İniyoruz. Ardımızdan:

"Abi, kurbanın olayım, bir daha çıkma şu Reha Muhtar'a!" diye sesleniyor sürücü. "Cevizkabuğu'na çık, Teke Tek'e çık, ama Reha Muhtar'a çıkma!"

El sallıyoruz her şeyle ilgilenen coşkulu sürücümüze.

"Reha Bey, hem çok izleniyor, hem çok tepki alıyor; ama tepki gösterenler bile onu izlemeden duramıyor; ilginç," diyorum.

"Seviliyorsun, ne güzel," diyor, "şu sürücünün ilgisi mutlu etmedi mi seni?"

"Senin de sevenin çoktur," diyorum, "güzelsin, çekicisin, çevrende sana tutkun epey adam vardır Antalya'da."

"Evet öyle ama, ben niye yalnızım sence, bende mi bir sorun var?" diyor.

"Gerçekten yalnız mısın?" diyorum.

"Evet. Eşimden ayrılıp Fransa'dan döndükten sonra kimseyle çıkmadım."

"Kaç yıl oldu?"

"İki. Beni sevenleri sevememek gibi bir derdim var. Daha ilk eşimle birlikteyken duyumsamıştım bunu. Beni seveni ben sevmiyorum, benim sevdiğimse beni sevmiyor."

"Öyleyse beni de sevmeyeceksin, yazık," diyorum şakayla.

Hayır, bu kez öyle olmayacak işte, der gibi bakıyor yüzüme. Uçağa çağrılmak için on dakikası var. Güvenlikten geçtikten sonra Kafe'de oturup birer sigara yakıyoruz.

"İlk karşılaşmamız, çenem düşünce piç oldu, değil mi?" diyorum. "Oysa, iç dünyalarımızı açabilirdik birbirimize."

Levent Şahverdi Arşivi

"Yok, neden piç olsun, çok şey konuştuk. Anlatırken yaşıyorsun. Sesin.."

Duraksıyor.

"Ne olmuş sesime?"

"Ses tonun çok değişik, biliyor musun?"

Masa çok küçük; dizlerimiz birbirine değiyor otururken. Yüzlerimiz, konuşurken birbirine dokunacak denli yaklaşmış, dudaklarımız da. Başını biraz çevirince yanağında kalıyor elim, nasıl çekeceğim derken çağrı yetişiyor yardıma:

"TK 147 sayılı Antalya uçağı.. yolcuların.. kapısına.."

Kalkıyoruz. Yanakları pembe. Şaşkınım. Uğurlarken ona eşlik edebileceğim son basamakta durup birbirimize bakıyoruz.

"Yaşaman gerek," diyor, "ölmeni istemiyorum, yazdıklarına konuştuklarına dikkat et, arı kovanına çomak sokma, bırak başkaları uğraşın biraz da, n'olur çok sivritme dilini, çeneni tut, e mi?"

Gözleri okyanus, derin; teni toprak ve sıcak. Sol kolum başının ardından nasıl dolanmış bilmiyorum. Dudaklarım bende kaldığında, saçları uçağa koşuyor; ellerimiz sallanıyor birbirine; gözden kaybolduğunda kendimi öksüz hissediyorum.

İç hatlar çıkışına doğru yürürken cep telefonum ötüyor.

Elimi cebime atıyorum.

Telefon yok!

Ama nasıl olur?

Telefon yastığımın altında bir kez daha ötüyor.

Levent Şahverdi Arşivi

Yorganı üstümden atıp doğruluyorum. Başım dizlerimin arasında, öyle kalıyorum bir süre.

"Ne biçim düş bu, oturup yazsam öykü olur," derken keyfim kaçıyor.

Bakıyorum; telefonuma bir ileti gelmiş, açıp okuyorum:

"ONSEKİZ UÇAĞIYLA GELİYORUM" diyor Neveser Hanım; "İLK KEZ GÖRECEKSİNİZ BENİ. HEYECANLIYIM. AKŞAM FOUR SEASONS'TA BİR YEMEK YİYEBİLİR MİYİZ?"

Gördüğüm düş bir film şeridi gibi geçiyor gözlerimin önünden.

İletiyi yanıtlıyorum:

BEN DE HEYECANLIYIM.
YEMEKTE GÖRÜŞÜRÜZ. : -)

Levent Şahverdi Arşivi

Neveser'le ilk buluşmamızın dokuzuncu ay dönümü. Çiçekçiyi arıyorum, Antalya'ya kocaman bir çiçek gidecek. Şehirlerarası telefon giderlerimiz dorukta; öyle ki bir oturuşta *"Aşkımıza Sponsor Aranıyor"* diye iki perdelik bir oyun bile yazabilirim.

Kapı çalıyor. Açıyorum. Postacı. Vural Savaş'ın yeni yayımlanan kitabı çıkıyor uzattığı sarı zarftan: *Satılmışların Ekonomisi..* Vergi dairesine yetişmem gerek. Kitabı yanıma alıp fırlıyorum. Bir taksi çevirip biniyorum. Trafik sıkışıyor. Bu arada Vural Bey'in kitabına göz gezdiriyorum:

"Kim kapadı bizi bu küçük dolaba? Kapamak yetmezmiş gibi, her geçen gün biraz daha kapıyı itip bizi sıkıştırmaya, ezmeye kimler çalışıyorlar? Bunlar yıllar önce Boğazlar'dan geçemeyen tayfaların, komutanların başka isimlerle örgütlenmiş torunları. Yalnızca isimleri farklı. O gün geminin üzerinde yazan 'İngiliz, Fransız veya X donanması' yerini bugün 'Avrupa Birliği', 'Dünya Bankası', 'küresel komisyonlar' veya büyük şirket, banka isimlerine bırakmış. Yöntem de değişmiş. O gün soğuk

Levent Şahverdi Arşivi

metal gemiler ve tanklarla gelenler, bugün klavyenin tuşlarıyla, aldığımız ürünlerle, içimize soktukları kişiler aracılığıyla gelir olmuşlar. Kısacası çok şey değişmiş fakat zihniyet ve varılmak istenen hedef aynı kalmış... Peki biz değişmiş miyiz. O gün Anadolu bozkırında var gücüyle savaşan bu millet, bugün üstüne ölü toprağı serpilmiş gibi teslimiyetçi ve gözünün önünde olan biteni görmez bir hale gelmiş.. O gün Atatürk gibi gerçek bir kurtarıcının peşinde canını veren bu millet, bugün küresel hakimiyetin adamlarını kurtarıcı sanacak kadar gerçekleri göremez olmuş. O gün umutları olan bu millet yaşadığı savaşlarda değil ama yaşatılan ağır krizlerde geleceğe dair taşıdığı umutlarını içinde eritip, 'sadece nefes almaktır yaşamak' diyecek hale gelmiş. Neler oluyor bize? Uyanın be! Uyanın!.."

Vural Bey'in Radikal'den, Yiğit Bulut'tan aktardığı bu satırlar ilk çıkışımızda Neveser'e anlattığım 'Mankurtlaşma'yı anımsatıyor bana. Nicedir yazdığım yeni kitaba güzel bir ad bulamamanın sıkıntısı içindeyken, bir ışık çakıyor beynimde: *"Mankurtlar Türkiyesi"*. Hemen küçük defterimi çıkarıp yazarken, sürücü radyodan haberleri dinliyor.

"Tayyib'i harcayacaklar abi," diyor, "Adaylığını önlemek için ne lazımsa yapıyorlar. Ordu istemiyor abi, şu bizim ordu var ya, dünyanın parası gidiyor orduya, o kadar parayla neler yapılır, Tayyip taa ne zaman söyledi, dünyanın hiçbir yerinde orduya bu kadar para verilmiyormuş abi."

"Sen Tayyipçi misin?" diyorum.

"Başka adam yok ki abi," diyor, "adam mı var? Koskoca orduya bile eyvallah etmiyor. Bizim ordu, ah be abicim, sırf Müslümanların başını eziyor."

"Yanılıyorsun," diyorum, "Bu ülkede elli yıl hep solcuların başı ezildi. O yıllarda Tayyip gibiler, solcuların başını ezsin diye orduya yalvarıyordu. 12 Mart'tan sonra Erbakan'ı İsviçre'den getirip parti kurdurtan da Hava Kuvvetleri Ko-

Levent Şahverdi Arşivi

mutanı Orgeneral Muhsin Batur, Orgeneral Turgut Sunalp. Sen şimdi şurada, sağda indir beni.."

Kendimi dar atıyorum dışarı.

Evet, *Mankurtlar Türkiyesi*.. Adı bu olmalı kitabımın. Vergi dairesine girerken cep telefonumu ve Vural Bey'in kitabını takside unuttuğumu farkediyorum. Üstelik imzalıydı. Üzülüyorum. Neyse, bu Tayyipçi o kitabı arka koltukta bulup okursa iyi olur, diyorum içimden. Üzüntüm azalıyor.

Dışarıda işlerimi bitirip döndüğümde, çiçeğimi almışsa arar diye telefon bekliyorum Neveser'den. Kafam ona takılıyken masamdaki telefon çalıyor; ışık hızıyla açıyorum.

"Canım!"

"Canım mı? Ne canımı, yahu benim, ben, Yasemin!"

"Ha, sen miydin Yasemin?"

"Dalmışsın yine, beni sevgililerinle karıştırıyorsun; ne var ne yok, n'apıyorsun?"

"Yazıyorum."

"Ne yazıyorsun? Konusu ne?"

"1992-1995 arası dergilerde çıkan yazılarımı kitaplaştırıyorum."

"Adını ne koyacaksın kitabın?"

"Belirleyemedim daha, düşünüyorum. *'Körlerin Kör Kılavuzları'* olabilir örneğin. Bugün bir ad daha buldum: *Mankurtlar Türkiyesi.*"

"Eleştiri yazıları mı bunlar yine?"

"Evet."

"Bırak eleştiri yazmayı, kimsenin eleştiri filan okuduğu yok."

Levent Şahverdi Arşivi

"Dokuz yıl önce yayımlanmış dergi yazılarım bunlar. Onca yıl geçti üzerinden, o konular çözülemedi bir türlü, yine tartışılıyor. Ve ben yazdıklarım bilinseydi bu tartışmalar çoktan aşılmış olurdu diye tırnaklarımı yiyorum. Kitaplaştıracağım bu yüzden."

"Sen asıl yazdığın öyküleri, romanları yayımla bence. Roman daha çok okunuyor."

"Titanik batarken keman mı çalayım yani?"

"Ne ilgisi var?.."

"Titanik filmini görmedin mi?"

"Gördüm."

"Gemi buzdağına çarpıp batmak üzereyken, güvertede üç kemancı vardı hani.. Herkes canını kurtarmaya çalışırken, kemancılar *"biz bu gemide insanları eğlendirmek için para aldık, öyleyse görevimizi yapalım,"* diye valsler çalıyorlardı.."

"Evet, hatırladım."

"Hani yolculardan biri; *'Şu işe bakın, birinci sınıf bir transatlantikte boğulmak bile bir başka oluyor! Canlı müzikle, valsler eşliğinde boğulacağız, Tanrım!..'* diyordu."

"Evet, çok gülmüştüm ben o sahneye.."

"Gülme Yasemin, Türkiye de tıpkı Titanik gibi, göz göre göre batıyor. Batan Türkiye'nin güvertesinde *'Bizim bu gemideki görevimiz yolcuları eğlendirmektir,'* diyen bir sürü "sanatçı"(!)... Ben, önce şu deliği bir tıkayalım da şu gemi bir yüzsün diyorum."

"Bunu öykülerle, romanlarla söylesen daha çok kişi okuyacak ama! Öyle değil mi?"

"Yasemincigim, kapı.."

Levent Şahverdi Arşivi

"Hadi, git bak, ben seni sonra ararım. Romanlarını yayımla romanlarını, tamam mı?.."

"Peki."

"Ha, az önce sana bir e-posta gönderdim, onu da oku."

"Tamam."

"Hadi, görüşürüz, öptüm."

.....

Postacıydı gelen. Elinde büyücek bir zarf: Kadıköy 5. Asliye Hukuk... Davacı: *Dünya Kardeşlik Birliği Mevlana Yüce Vakfı* Başkanı Bayan Bülent Çorak.. Davalılar: Hulki Cevizoğlu, Zekeriya Beyaz ve ben... 465 milyar lira ödence isteniyor. Davacı Bülent Hanım, kendisine Tanrı'nın yazdırdığını savladığı *Bilgi Kitabı*'nda: *"Musa, İsa, Hz. Muhammed, Atatürk; bunlar direkt uzaylılardır. Allah şu an bedenli olarak Beta Nova'da yaşamakta,"* diyordu. İnanamadım, tekrar baktım; doğruydu: Dört yüz altmış beş milyar! Hesap makinesine uzandım. Ergün Poyraz'ın *"Fethullah'ın Gerçek Yüzü"* kitabını yayımladığımdan dolayı Fethullah Gülen 5 milyar; yazdığım *"United States Of İrtica"* kitabından dolayı Mehmet Şevket Eygi 5 milyar; Necip Hablemitoğlu'-nun *"Alman Vakıfları ve Bergama Dosyası"* adlı kitabını yayımladığımdan dolayı Konrad Adenaeur Vakfı 20 milyar, Friedrich Ebert Vakfı 20 milyar, Henrich Böll Vakfı 20 milyar, Birsel Lemke 50 milyar, Günter Artur Seufert 30 milyar, MAZLUM-DER 15 milyar, Petra Sa-uerland 50 milyar, FİAN 601 milyon, Wolf-gang von Nostitz 601 milyon istiyor.. Bir de bu "Tanrı"sı Beta Nova'da oturup buyruklar gönderen Bayan Bülent Çorak'ın istediği 465 milyarı ve derneğin şubelerince istenen 5'er milyarı ekledik mi, hepsi 800 milyar. Yaklaşık yarım milyon dolar ediyor. Bu gidişle yeryüzünde en yüksek ödence istemiyle dava edilen yazar ve yayıncı olarak rekorlar kitabına geçe-

Levent Şahverdi Arşivi

ceğim.. Açılan davaların kimi Şanlı Urfa'da, kimi İzmir'de, kimi Burhaniye'de, kimi Şişli'de, kimi Kadıköy'de, kimi Ankara'da. Nasıl olacak, dava açılan her ilde bir avukat mı tutacağım?

Sigaram bitmiş. Büfe apartmanın hemen karşısında. Bir süredir birşeyler oluyor bizim sokakta. Bir buçuk ay önce, gözlüklü kısa boylu elli yaşlarında bir meyva satıcısı, üç tekerlekli arabasıyla kapının tam karşısına konuşlandığında, bunaltıcı sıcak bir gündü. Onu bol cepli toprak rengi yeleğiyle; gözlerini kapıma dikmiş görünce, yanına gidip *"Çıkar kimliğini!"* demiştim; *"Meyva satmak için bundan daha kuytu, daha sapa bir yer bulamadın mı? Meyva mı satıyorsun; başka işler mi çeviriyorsun, bakacağız."* Ertesi gün yerine bir başkası gelmişti, fakat araba aynı araba. *"Ne oldu dünkü arkadaşınıza?"* diye sorunca *"İzine çıktı, pardon tatile gitti abi,"* demişti. Sabahın köründe gelip, gecenin 23:00'üne dek orada öyle duran zerzevatçım, ben apartman kapısında belirince gözlerini kaçırıp uzaklara bakıyor, her zaman olduğu gibi.

Büfeci para üstünü verirken *"Haberleri dinlediniz mi, idam kalktı, Kürtçe eğitim serbest. Artık bizi Avrupa Birliği'ne alırlar değil mi?"* diyor. Ters bakıp homurdanıyorum. Üstelemiyor. Sigaramı alıp döndüğümde kapıyı açarken telefonun çalmakta olduğunu duyuyorum; Neveser'dir bu, diye yetişip açıyorum; sözleri ağzında yuvarlayan tok sesli bir adam:

"Otopsi yayınevi mi?" diyor.

"Evet, buyurun," diyorum.

"Size çok önemli, dünyayı yerinden oynatacak bir takım gerçeklerden söz edeceğim, isterseniz bunu kitap yapabiliriz."

Levent Şahverdi Arşivi

Yine mi, diyorum içimden. Gün aşırı böyle 'dünyayı yerinden oynatacak' biri çıkıp kitabını bastırmak istiyor, fakat yazdıklarını gönderdiklerinde, düş kırıklığına uğruyorum.

"Hangi konuda?" diyorum.

"Beyinlerin lazer teknolojisiyle uzaktan denetim altına alınarak kişilerin intihara sürüklenmesiyle ilgili," diyor.

"Nasıl yani?!!"

"Evet, böyle bir teknik var... Kendi ülkelerinde idam cezasını kaldıran ve kendilerini insan hakları öncüsü olarak gösteren bir takım Avrupa devletleri, idam etmek ya da ortadan kaldırmak istedikleri kişileri önce gözaltına alıyor, burada lazerli işkence yöntemi uygulayarak beyinlerini, düşüncelerini, içkonuşma-larını uzaktan denetim altına alıyor; beyinlerine uzaktan intihar komutu veriyor; kişi gözaltından çıktıktan sonra beyninin içinde yinelenen bu komutlar sonucu ya deliriyor ya intihar ediyor... Avrupa devletleri sözde idamı kaldırmışlar ama zararlı gördükleri insanları böyle çıldırtarak, intihar ettirerek yok ediyorlar işte! "

"Çok ilginç," diyorum, "elinizde belge var mı?"

"Canlı belge benim.." diyor, "Yalnız ben değil o ülkede gözaltına alınan bir çok Türk'ü kobay gibi kullanıp, bu yöntemle işkence yaptılar; bunlar gözaltından çıktıklarında; *'beynimde birisi konuşuyor, içimde birinin konuştuğunu duyuyorum'* demeye başlayınca, kimileri deli diye tımarhaneye gönderildi, benim bildiğim en az yirmi tanesi de intihar etti."

"Peki siz niye delirmediniz, intihar etmediniz?"

"Kime anlatsam bunu soruyor, anlattıklarıma inanmıyor, deli olduğumu sanıyor ve böylece işkenceciler intihar ettirmeyi başaramadıkları beni, deli diye damgalatmayı başarmış oluyorlar. Siz de bana bu gözle bakacaksanız hiç konuşmayalım."

Levent Şahverdi Arşivi

"Ben size deli filan demiyorum, ama belgesiz anlatımlarla kitap olmaz ki!?" diyorum.

"Ben de Otopsi'yi cesur bir yayınevi sanmıştım, meğer siz de ötekiler gibi ödleğin tekiymişsiniz!" diyor.

"Bakın beyefendi," diyorum; "siz, başınızdan geçen ve duyulması dünyayı ayağa kaldıracak bir işkenceyi kitaplaştırıp yayımlatmak istiyorsunuz. Bunun için yayınevlerine başvurmuşsunuz. Hiç biri olur dememiş. Sonra 'cesur yayıncı' diye beni arıyorsunuz. Güzel. Size bir şey sorabilir miyim?"

"Sorun."

"Neden kendi kitabınızı kendiniz bastırıp dağıtmıyorsunuz da yayınevi yayınevi dolaşıyorsunuz?"

"Ben nasıl bastırayım, o işlerden anlamam ki?"

"Niye? Yazdıklarınızı tasarım ve çizim bölümü olan bir matbaaya götürürsünüz, kitap biçimine dönüştürüp basarlar. Alırsınız kitapları, götürürsünüz Cağaloğlu'na, orada herkesin bildiği dağıtımcılar vardır. Verirsiniz bunlardan birine, onlar dağıtırlar."

"Ama bu öyle sizin bildiğiniz bir kitap değil, yayımlanırsa yer yerinden oynar. Türkiye'de işkence var diyen Avrupa ülkelerinin asıl kendilerinin işkenceci olduğunu göstereceğim ben. Dünya ayağa kalkar; Avrupa Birliği ayağa kalkar, biliyor musunuz? Öyle kolay değil bu, tek başına olur mu?"

"Niye olmasın?"

"Dava açarlar. Ben tek başıma nasıl savunacağım kendimi. Param yok, pulum yok."

"Ha, bu yüzden bir yayınevi arıyorsunuz!.. Güzel. Siz bir takım Avrupa ülkelerinin ödence davaları açmak üzere kuy-

Levent Şahverdi Arşivi

ruğa girecekleri bir kitap yazacaksınız. Ben basacağım. Davalar açılınca –yayınevi de yazar gibi yasa karşısında yükümlü olduğundan- birlikte yargılanacağız. Eğer milyarlarca lira ödenceye çarptırılırsak, size geldiklerinde alabilecekleri bir şey bulamayan haciz memurları, bir daha yaşam boyu sizin kapınıza dayanmayacak; alacaklarını son kuruşuna dek alana kadar yayınevinin ve yayınevi sahibinin kapısını aşındıracak. Yayınevinin nesi var nesi yoksa haczedilip haraç mezat satılacak. Bunlar ödence borcunu kapatmaya yetmemişse, yayınevi sahibinin evine gelip ne var ne yoksa kaldıracaklar. Eğer bunlar da borcu karşılamaya yetmemişse, yayınevi sahibinin peşini yaşam boyu bırakmayıp, adam bir işe girip çalışmaya başlasa aylığına haciz koyacaklar, yaşam boyu satın alacağı her şeyi diledikleri an haczedebilecekler. Şimdi siz şu ya da bu Avrupa ülkesini işkencecilikle suçlayan bir kitap yazacaksınız, güzel; ününüz dünyayı saracak, güzel; fakat yayıncının ve yayınevinin ocağına incir ağacı dikilmiş olacak; öyle mi?"

"....."

"Bakın kardeşim. Ben de dört yıl önce –tıpkı sizin gibi- yazdıklarımı bastıracak yayınevi bulamayan bir yazar durumundaydım. Dava açılır, diye hiç biri basmıyordu yazdıklarımı. Ben de tuttum kendim bir yayınevi kurdum, hem kendi kitaplarımı yayımladım, hem de benim gibi düşünenlerin kitaplarını. Ben sizi matbaacılarla, dağıtımcılarla tanıştırırım, yol yordam gösteririm; siz şimdi madem dünyaya meydan okuyacak denli mangal yürekli bir yazarsınız, öyleyse bir yüreklilik daha gösterin, gidin kendi kitabınızı kendiniz bastırın; hem kitabın bütün geliri de size kalır böylece. Türkiye kendi kitabını kendisi bastıran yazarların ülkesi. Dünyaca ünlü Aziz Nesin bile, yayınevleri -dava açılır diyerek- kitaplarını basmayınca, tutup *Düşün* yayınevini kurmuş ve kendi yazdıklarını kendisi basmıştı yıllarca.

Levent Şahverdi Arşivi

Dünyaca ünlü yazar Yaşar Kemal de bir dönem *Toros* yayınevini kurup, kendi kitaplarını kendisi yayımlamıştı. Yaşar Nuri Öztürk de yıllardır böyle yapıyor. Sahibi yazar olan kaç tane yayınevi varsa, hepsi bir dönem yazdıklarını yayımlatma güçlüğüyle karşılaşan yazarlarca kurulmuştur."

"Ama benim yayınevi kuracak param yok ki?"

"Yayınevi kurmak için para gerekmiyor kardeşim. Kendi evinizi adres göstererek Vergi Dairesi'ne dilekçe veriyorsunuz ve yayınevi o an kurulmuş oluyor."

"....."

"Evet?"

"Yani, bilmem ki. O zaman dava açılırsa direk bana gelirler."

"Gelsinler? Siz yürekli adamsınız.."

"Hmm. Ben bir düşüneyim; sizi sonra arasam olur mu?"

"Olur. Bu arada başkalarını ödleklikle suçlamadan önce iyice düşünmüş olursunuz..."

Telefonu kapatınca başıma bir ağrı saplanıyor. Saate bakıyorum. Kızımın yaz okulundan dönmesine bir saat var. Kendime bir kahve yapıp divana uzanıyorum. 12 Eylül öncesi ve sonrası gördüğüm işkenceleri anımsayıp, beyin yıkama yöntemlerini düşünüyorum. O ortamda delirenler de intihar edenler de olmuştu. Ama, pek çokları gibi ben de nasılsa atlatmıştım işte. Öyleyse niçin bu adamcağıza inanmayıp *"Peki sana niye bir şey olmadı?"* diye tersledim? Böyle yapmamalıydım, ama olmuştu bir kez.

Bilgisayarımda Yasemin'in gönderdiği e-postayı ararken, tanımadığım birinden gelen başka bir ileti takılıyor gözüme. Açıyorum. Bir haber:

Levent Şahverdi Arşivi

ABD, Türkiye'nin Güney Limanlarına Askeri Malzeme Yığıyor

Deutsche Welle Radyosu'nun internet sitesinde Osman İkiz imzasıyla yayınlanan haber şöyledir: İsveç Radyosu'nun "Günaydın Dünya" adlı programında dünyanın en büyük deniz taşımacılık şirketlerinden biri olan İsveç - Norveç ortaklığı Wallenius Wilhelmsen'in genel müdürüyle yapılan söyleşiden **bölgedeki askeri yığınağın Kasım ayından itibaren yoğunlaşacağı** anlaşılıyor. Körfez Savaşı sırasında bölgeye Amerikan askeri malzemesi taşımış olan Wallenius Wilhelmsen'in **Kasım ayından itibaren Türkiye, İsrail ve Mısır limanlarına yeni seferler başlatacak** olması yorumculara göre raslantı değil. Genel Müdür Carl Johan Hagman, **Amerikan Ordusu'na bağlı 'US Military Sealift Command' gemilerinin halihazırda bölgeye önemli ölçüde teçhizat nakletmiş olduğu**nu söylüyor. Wallenius Wilhelm-sen'in, Türkiye, İsrail ve Mısır'a RORO diye adlandırılan iki gemiyle sefer yapacağını belirten Hagman, **5400 otomobil taşıma kapasiteli bu gemilerin tank dahil, ağır iş makinaları ve her türlü tekerlekli taşıt aracını nakledecek hacimde ve Amerikan bandıralı** olduğunu da açıkladı.

Herkes Amerika'nın yalnızca Saddam'ı devirmek için Irak'a saldıracağını ve salt bu nedenle askeri yığınak yaptığını sanıyor, diyorum içimden. Oysa Amerika, bölgeye bu kez Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti ilan etmek için yerleşiyor olabilir. Gönderilen Amerikan askerleri ve tankları da, ilan edilecek Kürt Devleti'nde oluşturulan Amerikan Üsleri'ne yerleşebilir ve bir daha hiç ama hiç gitmeyebilir. Kuzey Irak'ta Kürt Devleti ilan edildiğinde, onu ilk elde Amerika ve İsrail, ardından Avrupa ülkeleri tanıyabilir. Böyle bir girişimi yıllar öncesinden savaş nedeni sayan ve bunu sık sık yüksek sesle yineleyen Türkiye, bu oluşuma karşı çıkan Irak, İran ve Suriye'yle birlikte davranırsa, Kuzey Irak'ta konuşlandırılan bu Amerikan üsleri, Türk ordusuna dur diyebilir; durmayacak olursak Sam Amca'nın sopasıyla karşılaşabiliriz. Bir Amerika-Türkiye Savaşı kapıda mı yoksa? Amerika ellibeş yıldır

Levent Şahverdi Arşivi

uyduluğunu yapan Türkiye'ye silah çeker mi peki? Neden olmasın? Amerika 1988'e dek İran'a karşı desteklediği Saddam'ı, 1991'de baş düşman ilan edip vurmuşsa; dün dost saydığı Türkiye'yi bugün baş düşman ilan edip vurabilir pekala.

Bir e-posta daha var, tanımadığım birinden. Açıyorum: *"Sizden ricam yazdıklarımı sonuna kadar okumanız! İnanın bunları zamanında öğrenmediğiniz için pişman olabilirsiniz!"* diye başlıyor:

.....

29 Haziran 2002, Amerika-Meksika Sınırı. Meksika'nın Amerika sınırında yürüme mesafesinde bulunan şehri Tijuana'yı gezdikten sonra, kaldığım şehre San Diego'ya geri dönmek istiyorum. Gümrükten geçerken pasaportumu verip Amerika'da Florida Üniversitesi'nde asistan olduğumu, yüksek lisans öğrencisi olduğumu, şu an San Diego Kaliforniya Üniversitesi'nde araştırma asistanı olarak çalıştığımı söylüyorum. Görevli sadece pasaportuma bakıyor ve bir diğer sınır görevlisini çağırıyor: *"Special Interest Country"*, (Özel İlgi Ülkesi!) Beni başka birkaç görevlinin olduğu bir bankoya götürüyorlar. Görevli diğerine soruyor: *"Türkiye şüpheli ülke listesinde mi?"* Kadın görevli listesine bakıyor, *"Evet!"* diyor. Ve işte maceram başlıyor. Görevliye, *"Pardon ama nedir bu Özel Ülke listesi?"* diyorum. Adam gayet sert: *"Bu ülkeler bize saldırabilecek ülkeler,.."* demeye kalmadan diğer bayan görevli *"Bunu söylemememiz gerekiyor!"* diye adamı uyarıyor. *"Bence de söylemeseniz iyi olur,"* deyince, görevli *"Bu bizim kanunumuz ne istersek yaparız!"* lafını yüzüme adeta çarpıyor. Bana başka hiç bir açıklama yapmadan 2-3 kişinin kapının hemen solundaki duvarda ayakta beklediği, 20 kadar kişinin oturduğu, bir bölümünde banko arkasında bilgisayar başında oturan *"Inspector"* (yani denetçi)lerin olduğu, kapısında silahlı askerlerin ve polislerin beklediği başka bir odaya alıyorlar. Güvenlik görevlisi duvarda ayakta durmamı söylüyor. Kiminin yüzü duvara dönük, ayakları açık, üstleri aranıyor. Şoktayım. Gerginim. Sinirliyim. *Sırf Türkiye vatandaşı olduğum için o odada olduğumu biliyorum.* Bu beni iyice sinirlendiriyor. Görevliye *"Bunu Türkiye'deki bütün arkadaşlarıma anlatacağım!"* diyorum. *"İyi olur anlat Amerika'nın ne olduğunu*

Levent Şahverdi Arşivi

öğrensinler," diyor. Dışarıda Amerikan vatandaşı olan arkadaşım beni bekliyor. Cep telefonumu çıkarıyorum, *"Merak etme,"* diyeceğim. Görevli hemen dibimde bitiyor: *"Burada telefonla konuşmak yasak!".. "Ya, bir saniye, arkadaşıma söyleyeceğim, beraberdik, o geçti sınırdan ben burada kaldım"* falan filan, adam telefonu elimden sertçe alıp kapatıyor. Ağlamamak için kendimi çok zor tutuyorum. Başka bir görevli *"Adın ne, soyadın ne!"* diye bağırarak soruyor. Kendimi Nazi kampında hissediyorum. Ağlamaklıyım. Ağzımı açamıyorum. Adam habire tekrarlıyor: *"Adın ne, adın ne!"* Gözler bende. Etrafı izliyorum. Şoktan çıktım. Bayan güvenlik görevlisi benden sonraki kızın göğüslerini bile yokladı, gördüm. Kelepçeli iki genç getirdiler içeri, 18-19 yaşlarında. İçeride tek beyaz Amerikalı yok. Bana *"Sen neden buradasın?"* diye soruyorlar. Çok basit! Türkiye vatandaşıyım da ondan! Sonra birkaç Hintli geliyor, ailece, anne-baba-iki oğul; sonra kadınlar ayrı erkekler ayrı yerlerde oturuyor; arada birkaç adımlık mesafe var. Hintli bir çocukla konuşuyoruz. O da *"Özel İlgi Gösterilmesi Gerekenler"*den! Hindistan da listede! Konuşmaya başlıyoruz. Bilgisayarcıymış. Ben söylenip duruyorum. Gülmeye başlıyoruz. Habire içeri yeni insanları alıyorlar. Gene görevliler değişti. Başka bir tanesi gelip *"Sen!"* diyor Hintli çocuğa; *"Git en ön sıraya otur!"* Benden en uzak köşe. Gülüyorum artık! Saatler geçiyor, küçük çocuklar ağlıyor, sabırsızlanıyor, hiçbir görevli açıklama yapmıyor, sadece arada sırada isimler çağrılıyor, bekliyorum benden öncekiler bile çağrıldı, niye ben çağrılmadım. Pasaportları kontrol eden görevlilere bakıyorum, bana bakıyorlar, ağızlarından *"she's staring"* (bön bön bakıyor) sözünü duyuyorum, arkadaşı bekliyor falan filan bir şeyler işitiyorum. Kalkıp bilgisayarın başındaki görevliye güvenlik görevlisine takılmadan ulaşıyorum, pasaportumun, öğrenci belgemin olduğunu, Sosyal Güvenlik Numaramın olduğunu, Kaliforniya Üniversitesi'nde asistan olduğumu, neden beklediğimi soruyorum. *"Sana sıra gelince çağırırız,"* diyor. Burada zaman kavramı yok, saatler geçiyor, ama her şey *"bir süre"* sonra olacak diye bekliyoruz. Başka bir güvenlik görevlisi kadın, bana yerime oturmamı emrediyor! *"Otur yerine, sana ne denildiğini duydun!"* Ben de altta kalmam tabii, *"Duydum, ne yapacağımı da biliyorum, söylemene gerek yok!"* diyorum; dibime girip *"Geç yerine!"* diyor; dövecek beni, gözlerini kocaman açmış dikmiş üstüme, ben neyim? Yaratık! Keşke benim yerimde olabilseydiniz ve yürekten sadece *Türkiye Vatandaşı* olduğunuz için böyle iğ-

Levent Şahverdi Arşivi

renç aşağılayıcı, insan haklarına aykırı muameleyi görüp, Amerika'nın nereye gittiğini, aslında ne kadar "özgür"(!), farklı kültürlere, halklara ne kadar "açık"(!), insan haklarına ne kadar "saygılı"(!) olduğunu görebilseydiniz! Nihayet ismim okundu. Elinde pasaportumu bana doğru sallayan biri var: *"Türkiye ha!"* diyor. Artık alıştım: *"4 saat geçmiş, bütün belgelerim var, sorun ne?"* diyorum, beni tersliyor: *"Sen konuşmayacaksın, ben soru sorunca cevap vereceksin, ben federal görevliyim, ben konuşacağım!"* diye azarlıyor. Meğerse en başta bizi bir nevi gözaltına ("You're detained") almışlar, haberim yokmuş, Hintli çocuk söyledi. Önümdeki kağıdı dolduruyorum: *"Special Interest Country Applicant Form"*. Yaşım, boyum, kilom, göz rengim, saçım, parmak izim, bilumum bilgi, adres, Amerika'ya gelmeden önce Türkiye'de ne yaptığım, vesaire vesaire... Evet, başka bir görevli beni gene alıyor, başka bir odaya; resmim çekiliyor. Boynuma bir suçlu tabelası asmadıkları kaldı; gene parmak izi; her şey organize. Ne oldu bitti anlamıyorum. En sonunda, nihayet, Tanrı'ya şükürler olsun, dışarıdayım. Dışarıdayım ama her şey değişti. Amerika değişiyor, yabancı -özellikle Müslüman- düşmanlığı, yeni kanunlar, Amerika'ya karşı terör yaptığından şüphe edilen ülkelere saldırabilme kanunu!

Benden bu kadar.. Tabii bütün bu yazdıklarımı Amerika'daki Türk elçiliklerine, gazetelere, ulaşabildiğim her yere iletip sesimi duyurmaya ant içtim! Top sizde. Şimdi buraya kadar okuduysanız lütfen bu mesajı listenizdeki insanlara iletin. Lütfen, Lütfen, Lütfen. İmza: A.Y.

.....

On yıl önce Güneydoğu'da uçan Amerikan helikopterlerinin PKK'lılara yardım paketleri attığından, bu olayı saptayan Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis'in uçak kazası süsü verilerek öldürüldüğünden söz eden bir yazı okumuştum Aydınlık'ta. Cüneyt Özdemir'in "Komutan'ın Şüpheli Ölümü" ve Adnan Akfırat'ın "Eşref Bitlis Suikasti" kitapları da bu konuyu ayrıntılarıyla işliyordu. 1992'de Amerikan savaş gemisi *Saratoga, Muavenet* adlı savaş gemimizi füzeyle vurmuş, beş askerimizi öldürmüştü. Bu haberi okurken, içimdeki ses olayın bir kaza olmadığını söylüyordu. Çünkü 1991'de Sovyetler Birliği dağılmış, 'Demir Perde' yı-

Levent Şahverdi Arşivi

kılmış, yeryüzünde Amerika'yı dizginleyecek büyüklükte bir karşıt güç odağı kalmamıştı. Amerika'nın başını çektiği Batılı emperyalist devletler, kendi pazarlarında yabancı ürünlerin satılmasını yasaklayan sosyalist devletlere düşman oldukları ölçüde, gümrük duvarlarıyla kendi üreticilerini yabancı ürünler karşısında yok olmaktan korumayı ilke edinen ulus devletlere de düşmandılar. Baş düşmanları Sovyetler Birliği'ni 1984'te teslim alıp 1991'de ortadan kaldırdıklarına göre, sıra ulus-devletlere gelmiş olmalıydı. Sovyetler Birliği nasıl sosyalist yönetimin kalesiyse, Türkiye de sömürge konumundan savaşla kurtulup bağımsız ulus-devlet kurabilen ilk ülkeydi; bu yüzden 1991'de Sovyetler ortadan kaldırıldıktan sonra, sıra artık Türkiye'deydi. Amerikan *Saratoga* uçak gemisinin *Muavenet*'i –o nasıl "kaza" ise!- tam da kaptan köşkünden vurmasından birkaç gün sonra, Hürriyet gazetesinde bir askeri uzman, kendisinin Amerika'da söz konusu "sea sparrow" füzelerinin eğitimini aldığını, bu füzelerin kaza ile ateşlenmesinin olanaksız olduğunu yazmıştı. Kesip saklamıştım bu yazıyı. Ama üçyüz bini aşan gazete kesiklerimin arasında bulamazdım şimdi. Muavenet'te şehit olanların yakınları dava açıp ödence istemişlerdi Amerika'dan. Benzer davaların kazanılmış örnekleri vardı. Sözgelimi 1988'deki tatbikatta kazada ölen K. T. Joseph adlı subayın ailesine 575 000 dolar ödence verilmişti. Yine ABD donanmasına bağlı Vincennes'in 1988'de "yanlışlıkla"(!) düşürdüğü İran'a ait yolcu uçağında ölen 290 kişinin ailesine yaklaşık 55 milyon dolar tazminat ödenmişti. Kuzey Carolina'ya bağlı Charlotte'ta bir kadın, çorbasındaki böceği yuttuğunu fark edince lokantaya karşı dava açıp 600 000 dolar ödence kazanmıştı. Ama iş Muavenet'te öldürülen Türk askerlerine gelince, Amerikan yargısı "yasalarımız böyle" diyerek şehit başına ancak 15 bin dolar verilebileceğini söylüyordu. Demek ki Amerika'da çorbaya sinek düşürme-

Levent Şahverdi Arşivi

nin ödencesi 600 bin dolar; Türk askerini öldürmenin ödencesi 15 bin dolardı!

Amerikan askerleri kazayla Kanadalıları öldürdüğünde Kanada'lı aydınlar ayağa kalkmış, Kanada basını günlerce Amerika'ya ateş püskürmüştü. Ama Amerikan Savaş gemisi bizim Muavenet'i vurup beş askerimizi öldürdüğünde, bizim anlı şanlı aydınlarımız ağızlarını açıp Amerika'ya karşı tek söz etmemişlerdi nedense? Sözgelimi 1940'larda İstanbul'a gelen Amerikan Missuri zırhlısına köşe yazılarında veryansın eden Aziz Nesin sağdı Muavenet vurulduğunda; ama –nedense- ağzını bıçak açmamıştı. Halkın gözünde ünlerini, saygınlıklarını geçmişte Amerika'ya karşıt tutumlarıyla sağlamış bulunan Yaşar Kemal'lerin, Zülfü Livaneli'lerin de bu olaya tepkisiz kaldıkları görüldü. 1969'da İstanbul'a gelen ünlü Amerikan 6. Filosuna karşı yığınsal eylemler yapan, ellerinde sopalarla Dolmabahçe'ye dikilip Amerikan askerlerini kovalayan solculardan çoğu, Amerikan savaş gemisinin Muavenet'i vurmasına hiç ama hiç ses çıkartmamışlardı. İnsan Hakları Derneği, vb. gibi "sol" bilinen Sivil Toplum Kuruluşları bir kınama bildirisi dahi yayımlamadılar. Türkiye'de kendisini 'solcu' olarak tanımlayan ve kamuoyunda 'solcu' olarak bilinen kişi ve kuruluşların pek çoğunun, Amerika'nın haksızlıklarına karşı çıkmayı bıraktığını, anti-emperyalist tutumunu terkettiğini göstermişti bu acı olay.

Dönemin Genelkurmay Başkanı Güreş, Amerikan helikopterlerinin PKK'nın yuvalandığı Cudi Dağı'nın tepesine bir şeyler indirdiği bilgisini almış, helikopteri vurun demiş, Diyarbakır Havaalanı'na baskın yaptırıp Amerikan helikopterlerine baktırmış ve Amerikalılara *"Eğer orada bir Kürt devleti kurmayı düşünüyorsanız, sizi temin ederim, siz değil, sizin üç misli bir gücünüz de orada bulunsa bölgeye bir kolorduyla girerim. Türk halkı büyük baskı yapar, kimse karşı duramaz,"* demiş. Ço-

Levent Şahverdi Arşivi

ğu aydın, bu bilgilerin üzerine gitmek, bunları emperyalizm bağlamında anlamlandırmak yerine, halka Amerika, Avrupa övgüsü yapıyor en az on yıldır.

Soğuyan kahveme sıcak su eklerken A.Y.'nin son tümcesi dönüyor beynimde: *"Top sizde"*

Amerikan sınırında kendisine salt Türkiye vatandaşı olduğu için kötü davranılmasını, 11 Eylül 2001 İkiz Kuleler Saldırısı'yla başlamış bir tutum değişikliği sanıyordu A.Y... Oysa Amerika'nın Türk karşıtı tutumunun kökleri Osmanlı'ya dek uzanıyordu.

Osmanlı'nın Washington Büyükelçisi Ahmet Rüstem Bey'in, 24 Haziran 1914'te görevine başlar başlamaz gözattığı Amerikan gazeteleri, Müslüman Türklerin Hıristiyan Ermenileri kılıçtan geçirdiklerini savlıyor; Türklere ağır sövgüler yağdırıyor; Amerikan Başkanı'ndan Türk karasularına Amerikan savaş gemileri göndermesini istiyorlardı. Bu yayınların kaynağında Birinci Dünya Savaşına giren İngiltere'yle Fransa'nın Amerika'yı kendi yanlarında savaşa çekme isteğinin yattığını anlayan Büyükelçi Ahmet Rüstem Bey, 8 Eylül 1914 günlü *Evening Star* gazetesinde yayımlanan demecinde; *"İngiltere ve Fransa'nın Türkiye'de Hıristiyanlara katliam yapıldığı yalanını Amerikan kamuoyunun önüne serdiklerini ve bu yalanı bahane ederek Türk limanlarına Amerikan savaş gemileri gönderilmesini istediklerini"* söylüyor; Ermenilerin Hıristiyan oldukları için değil, isyan ettikleri için, Fransa, İngiltere ve Rusya'nın desteğiyle ayaklanarak Osmanlı devletini zayıflatmak istedikleri için cezalandırıldığını belirtiyor; *"Böylesi bir silahlı ayaklanma karşısında kalsalardı Fransa, İngiltere ve Rusya acaba ne yaparlardı? Masum bir ırka karşı dünyanın gözleri önünde yirmi tasarlanmış soykırım gerçekleştirmiş olan o Rusya, acaba ne yapardı? Ya Fransa ve İngiltere? Ülkelerinin özgürlüğü için dövüşen Cezayirlileri mağaralara tıkıp sonra onları dumanla boğmuş olan Fransa, 'Sipahi İsyanı'nda yakaladığı Hintlileri top*

Levent Şahverdi Arşivi

namlularının ağzına bağlayıp sonra o topları ateşleyen İngiltere, aynı tahrikler karşısında kalsalardı acaba ne yaparlardı?" diyor; Amerikalıların Filipinleri işgal ederken yerli halka uyguladıkları *"Water Cure"* denen "su işkenceleri"yle Amerika'da her gün işlenen "zencileri linç etme" suçlarını anımsatıyor; *"Varsayalım ki, Amerika'daki zencilerin, Amerika Birleşik Devletlerinin işgal edilmesini kolaylaştırmak için Japonlarla gizlice anlaşmış oldukları ortaya çıkarıldı. Acaba o zencilerin kaçı hayatta bırakılırdı?"* diye soruyordu.

Ahmet Rüstem Bey'in bu demeçlerine öfkelenen Amerikan Başkanı Wilson 10 Eylül 1914 günü Dışişleri Bakanına gönderdiği yazıda *"Türk Büyükelçisi sınırı aşmıştır,"* diyor, sözlerini geri alıp özür dilememesi durumunda Amerika'dan çıkartılması gerektiğini bildiriyordu. Dışişleri Bakanı Bryn, 11 Eylül 1914 günü Rüstem Bey'den *Evening Star*'da yayımlanan sözlerini geri almasını istiyor; buna karşılık Ahmet Rüstem Bey, Amerika Dışişleri Bakanına gönderdiği 12 Eylül 1914 günlü yanıt yazısında sözlerini geri almayacağını belirterek şöyle diyordu:

> "Türkiye, yıllardan beri *Amerikan basınının düzenli saldırılarına* hedef olmaktadır. Bu saldırılar, sık sık en ağır dille Türkiye'nin bütün duygularını incitmektedir. *Türklerin dinine, milliyetine, geleneklerine, göreneklerine, gelmişine geçmişine sövülmüş, bütün kötülüklerin bataklığı Türkiye'ymiş gibi gösterilmiştir.* Geçmişte Türkiye'de görülen ve benim gibi bütün diğer Osmanlı aydınlarını da üzen bazı aşırılıklar, diğer ulusların yaşamında da benzerleri görülmesine karşın, yalnızca Türkiye'ye karşı bitmez tükenmez şiddetli bir saldırı teması olarak kullanıla gelmektedir. Basının bu tutumu Amerikan kamuoyunu Türklere karşı zehirlemekte o kadar ileri gitmiştir ki Türk soyunun her üyesi Amerika'da ancak "iğrenç" nitelemesiyle anılır olmuştur. Benim Amerikan saldırısına karşı ülkemi savunduğum apaçıktır.

Levent Şahverdi Arşivi

karşı ülkemi savunduğum apaçıktır. Savunmam, ABD'nin de kınanacak bir takım özürleri olduğunu göstermek biçiminde olmuşsa, bu, Amerikan basınını daha insaflı davranmaya ikna etmenin başka bir yolu bulunmadığına inandığımdandır. Diplomatik kuralları aşmış olabilirim; Fakat insanlığın çıkarı şekle feda edilemez. Ben, Türkiye'ye, Amerika Birleşik Devletleri'ne ve sonuçta bütün bir insanlığa karşı erdemsel görevimi yerine getirmiş olduğuma inanıyorum."

Bu yanıtından sonra Amerikan yönetimince *"İstenmeyen Adam"* diye damgalanan Büyükelçi Ahmet Rüstem Bey, 9 Ekim'de Sait Halim Paşa'ya çektiği telgrafta, *"aynı gün İtalyan vapuru ile New York'tan yola çıkacağını, 18 Ekimde Napoli'de, 25 Ekimde de İstanbul'da olacağını,"* bildiriyor ve ekliyordu:

"25 Ekim 1914 tarihine dek benden haber alamayacak olursanız, akıbetim (öldürülüp öldürülmediğim) hakkında araştırma yapınız."

1914'te Amerikan basınında 'Ermeni Soykırımcılığı'yla suçlanan Türklerin böyle bir suç işlemediklerini en yüksek sesle haykırdığı için ölüm tehditleri altında Amerika'dan ayrılan Osmanlı'nın Washington Büyükelçisi Ahmet Rüstem Bey, ilk adı *Alfred de Bilinski* olan bir Polonya'lıydı. Kurtuluş Savaşı'nda Mustafa Kemal'in yanında yer alan ve Birinci Meclis'te Milletvekili olan Ahmet Rüstem Bey, Ermeni Soykırımı suçlamalarına karşı 1918'de Bern'de Fransızca olarak yayımladığı, *"La Guerre Mondiale et la Question Armenienne"* ("Cihan Harbi ve Türk-Ermeni Meselesi) adlı kitabının önsözünde şöyle diyordu:

"Ermeni meselesinde, dünya kamuoyuna karşı *Türkiye'yi savunmayı amaçlayan bu kitabı yazarken, her şeyden önce, doğduğum, pek çok iyiliğini ve nimetlerini gördüğüm bu ülke-*

Levent Şahverdi Arşivi

ye bağlılık duygularımı sürdürmeyi düşündüm... *Bu ülkenin ve Türk halkının onurunu korumak için iki kez düelloda bile dövüştüm* ve Türk-Yunan savaşına *gönüllü* olarak katıldım. Bu kitabı yazarken beni harekete geçiren itici gücün, *yalnız ve yalnız ülkeme olan sevgim ve saygım* olduğunu söylemek istiyorum."

Bugün, *"Canım, Batılılar öyle söylüyorlarsa, öyledir; demek ki Ermeni soykırımı yapmışız; kabul edelim, ne var bunda, özür dileyelim,olsun bitsin,"* diyen bir takım Türk kökenli "mankurt"ların sayısının hızla çoğaldığını gördükçe, Türkleri aşağılayanları düelloya davet edecek denli gözüpek bir Türksever olan Polonya kökenli Ahmet Rüstem Bey'in, gömütünde doğrulup *"Bre namussuzlar! Siz ne biçim Türksünüz!"* diye haykırdığını düşlüyorum.

Ahmet Rüstem Bey Amerikalı "dolma" kalemlerin Türkleri Ermeni soykırımcılığı ile suçlamasına karşı Washington'da canı pahasına "kurşun" kalem savaşı verirken, Amerika'nın 27 Temmuz 1913'te İstanbul'a Büyükelçi olarak gönderdiği Yahudi kökenli Henry Morgenthau da, kendisine yazıcılık yapan Osmanlı Ermenisi Agop S. Andonian tarafından doldurulan kalemiyle Türkleri Ermeni soykırımcılığıyla suçlayan yazılar yazıp; bu yalanı başta Amerika olmak üzere tüm Batı ülkelerinde yayıyordu. 1918'de yayımlanan *"Ambassador Morgenthau's Story"* (Büyükelçi Morgenthau'nun Öyküsü) adlı kitap, yüz yıla yakın bir süredir Amerikan yönetimlerinin ve Batılı ülkelerin Türklere Ermeni soykırımcılığı suçunu yüklerken kullandığı ilk ve en önemli "resmi"(!) kaynak olmuştu.

11 Eylül'den sonra Amerika sınırında Amerikalı görevlilerce itilip kakılan yurttaşımız A.Y.'nin e-postasına yanıt verip tüm bunları anlatmak geldi içimden.

Levent Şahverdi Arşivi

Amerika'nın 1920'lerin başında Lozan Antlaşmasını, yani Türk ulus-devletinin bağımsız varlığını da onaylamadığını, 1945'ten bu yana dost görünüm altında sinsi bir karşıtlık yürüttüğünü, son elli yıl boyunca Türkiye'yi perde arkasından Amerika'nın yönettiğini; eğitimimizi, ekonomimizi, yönetimimizi, her şeyimizi yarım yüzyıldır Amerika'nın belirlediğini; bu nedenle, son elli yılda yaşamın her alanında apaçık görünen kötüye gidişin baş sorumlusunun Amerika ve Amerika'nın yerli işbirlikçileri olduğunu şimdiki gençlerin çoğu bilmiyordu. Biz *"Yankee Go Home!"* diye haykırırken, onlar daha ilkokula yeni başlamışlardı çünkü. Ve 22 yıl önce *"Yankee Go Home!"* diyenlere önce kışkırtılan dindarlar saldırtılmış; sonra 12 Eylül saldırmış; ardından, Sovyetler yıkılınca, Amerikan karşıtlarının çoğu dönüp Amerika-Avrupa yandaşı kesilmişti.

Yasemin'in e-postasını açarken bilgisayarım virüs uyarısı veriyor. Son günlerde aldığım her on e-postanın yedisekizi virüslü. Bilgisayarım virüsü temizlerken Neveser'i aramak geliyor içimden. Numarayı çeviriyorum. Bir ses kaydı çıkıyor karşıma: *"158 Marmara Sahil Güvenlik, operatöre bağlanmak için,.."* Kapatıp bir kez daha özenle çeviriyorum. Yine o ses. Kapayıp üçüncü kez arayacağım ki, bu kez benim telefonum çalıyor. Neveser'dir diye açıyorum; hatlar karışıyor yine. Kapayıp bir sigara yakıyorum. Dumanın kıvrımlarına dalıp, kumsalında kimsenin olmadığı bir sahil düşlüyorum; güvenliğe gerek duyulmayan...

Kapının ziliyle düşlerim dağılıyor. Koşup açıyorum. Gelen, kızım. Öpücük vermeden giriyor. Yüzünden düşen bin parça. Yarın dokuzunu bitirip ona girecek. Yıllar nasıl da geçiyor!? Ördek biçimli sırt çantasını fırlatıp kendini koltuğa atıyor; kollarını göğsünde kavuşturup dik dik bakıyor yüzüme:

"Baba, sen Amerikan düşmanıymışsın ööle mi?!!"

Levent Şahverdi Arşivi

"Nereden çıktı şimdi bu?" diyorum.

Barbi bebeğini alıyor kucağına:

"Ööle diyollar.."

"Kim diyo?"

Yanıt vermeden televizyonu açıyor. *Fox Kids* kanalını bulup bakışlarını çizgi filme kilitliyor. Üsteliyorum:

"Kim söyledi sana benim Amerikan düşmanı olduğumu bebeğim?"

"Wild Rangers" (Vahşi Korucular) çizgi filmi onu büyüleyip başka bir dünyaya götürünce beni duymuyor. Yanına oturuyorum. Birlikte izliyoruz. *"Dünyaya yepyeni bir düzen vermemiz gerekiyor!"* diye cırlıyor çizgi kahramanlardan biri. *"Eveeet!"* diye onaylıyor diğerleri. *"Fakat buna karşı çıkanlar vaaar, bu kötüleri yenmemiz gerekiyooor! Bunlar serseriii! Bunlar hayduuut!"* diye bağırıyor çizgi kahraman. *"Eveeet!"* diyor diğerleri. *"Öyleyse savaş arabalarımıza bineliiiim!"*

İrkiliyorum. Arthur Schlesinger'in 1995'te Foreign Affairs dergisinde yayımlanan sözleri geliyor usuma:

"Yeni Dünya Düzeni'ni, tek dünya devletini, propaganda yaparak, para harcayarak, kan dökerek kuracağız."

Türkçe yayın yapan Amerikan çocuk kanalı, benim minik kızıma Amerika'nın vurucu gücünü üstlendiği *"Küreselleşme"*yi, *"Yeni Dünya Düzeni"*ni, tüm ulusları boyunduruk altına alacak *"Tek Dünya Devleti"*ni, ulus-devlet düşmanlığını çizgi filmler yoluyla aşılıyor! Çocuklarımızı bile Mankurtlaştı-rıyorlar.

"Canım," diyorum; "ben bu kanalı sevmedim. Başka kanal bulalım mı?"

Gözlerini beyazcamdan ayıramıyor:

Levent Şahverdi Arşivi

"Baba yaaa!? Lütfen! İzliyorum!"

Kalkıp beyazcamı kapatıyorum. Fırlayıp karşıma dikiliyor:

"Ama baba!"

"Bundan sonra *Fox Kids* izlemek yok canım!"

"Nedenmiş? Bu saatte başka kanallarda çizgi film yok ki!?"

"Ben bu *Fox Kids*'in çizgi filmlerini zararlı buluyorum da ondan, tamam mı bebeğim!"

Gözlerini kısıp gözlerimin içine bakıyor:

"Sen Amerikan düşmanısın da ondan di mi baba!?"

Bağrına bastığı Amerikan malı Barbi bebekle koltuğa gömülmüş bacaklarını karnına çekip büzülüyor. Yanağını bebeğin başına yaslayıp dudaklarını şişirmiş, gözleri dolu, ağlayacak.

"Kim söyledi bebeğim? Bu seni niçin üzüyor?"

"Televizyonda konuşurken hep Amerika'yı kötülüyomuşsun baba. Ööle sölüyorlar. Ayça ablanın annesi *'Madem baban Amerika'ya o kadar karşıymış, seni niye Makdanılts'a götürüyor o zaman'* dedi."

"Sen ille de Makdanılts diye tutturuyorsun da ondan. Yoksa..."

Gözlerini kocaman açıyor:

"Yoksa beni bi daa Makdanıltsa götürmiycek misin, baba?"

"Sultanahmet köftecisine gideriz. Oranın köfteleri daha güzel."

Levent Şahverdi Arşivi

"Ama, baba, Makdanılts'tan başka yerde oyuncak vermiyolar, onlarda çocuk menüsü yok ki!"

"Yoksa sen, köftesini sevdiğinden değil de oyuncak verdikleri için mi Makdanılts'a gidelim diye tutturuyorsun canım?"

"Evet!"

"Oyuncağı başka yerden alalım da Makdanılts diye tutturma o zaman, e mi?"

"Ama baba Makdanılts'taki oyuncaklar başka hiç bir yerde yok ki! Hem niye Amerika'ya kızıyosun sanki? Amerika bize ne yaptı?"

"Bak şimdi, anlatayım, sen Atatürk'ü seviyorsun değil mi canım?"

"Eveeet! Düşmanları kovdu!"

"Kimdi o düşmanlar bebeğim?"

"E, düşmanlar işte!.."

"Atatürk'ün kovduğu düşmanlar arasında Amerika'nın da bulunduğunu biliyor musun ufaklık?"

"Amerika bize düşman mıydı baba?"

"Evet canım. 23 Haziran 1919 günü yayımladıkları bildiride: *Türkler ahlaksız, entrikacı bir ulustur; bu yüzden topraklarını parçalayıp boyunduruğumuz altına alacağız onları,* sözlerinin altında İngiltere, Fransa, İtalya, Yunanistan, Japonya ve Sırbistan'ın yanı sıra Amerika'nın da imzası vardı."

"Ama, sen bilmiyosun işte! Amerika bize yardım ediyomuş baba, sen bunu bilmiyosun galiba. Amerika borç vermiş de krizden kurtulmuşuz akıllıım! Herkes ööle söölüyo!"

Levent Şahverdi Arşivi

"Onların bir şeyden haberi yok bebeğim. Amerika ileride Türkiye'yi işgal etmek için tatbikatlar yapıyormuş şimdi."

"Nasıl yani baba?"

"Al bak, gazeteden kestim, orada, daha çok küçüksün, anlamazsın belki, ama..."

Radikal'den kestiğim Mine Kırıkkanat'ın iki köşeyazısı masamın üzerinde duruyor. Kimi satırların altını çizmişim:

> ABD, dün tarihinin en büyük tatbikatını başlattı. *"Millenium Challenge 2002"*, hem adı, hem de senaryosu açısından, *tüyler ürpertici bir gerçekliği* içeriyor. Bence tatbikat tek ülkeyi, *bizim ülkemizi hedef alıyor* sevgili okurlar! Çünkü ABD için artık kimsenin durduramayacağı Irak operasyonundan sonra İran'dan çok Türkiye'nin Güneydoğu sınırları bir ihtilaf konusu olacak.
>
> ABD, *Türkiye'yi işgale yönelik* senaryolar hazırlıyor; bizim başbakan, başbakan yardımcısı ve parti başkanları bilmiyor, papatya falı gibi seçmen sayıyor, particilikle filan uğraşıyorlar iyi mi? Türkiye, -karşısındaki ABD olsa da- kolay yutulacak bir lokma değildir. Özellikle bir kara savaşında..

Kızım bu gazete kesiklerine bakarken, bilgisayar ortamından sağdığım bilgiler de masamın üzerine yayılmış; Anadolu Ajansı'nın 25 Temmuz 2002 günü geçtiği bilgi şöyle:

.....

ABD'de dev tatbikat!

Anadolu Ajansı 25 Temmuz 2002 Washington

"Millennium Challenge 2002" adı verilen *senaryosu gizli* tatbikat,.. iki komutanlığın yönetiminde yapılacak. Bir savaşta askeri unsurların yanı sıra diplomatik ve ekonomik unsurları da kullanmak isteyen Pentagon, *düşmanın kültürünü, kişiliğini ve nasıl tepki verebileceği konularını da tatbikatta işleyecek*. Bu çerçevede, Dışişleri, Hazine ve Enerji bakanlıkları ile

Levent Şahverdi Arşivi

Merkezi Haberalma Teşkilatı'ndan yetkililer de tatbikata katılacak.

ABD'den işgal provası!

ABD, 13 bin 500 kişinin katıldığı, ülkenin 26 ayrı bölgesinde gerçekleşecek, üç hafta süreli tarihindeki en büyük askeri *'Millennium Challenge 2002'* tatbikatına başladı. Amerika'nın dev tatbikatında uygulanan senaryo birçok ülkeyi hedef gösteriyor.

Hangi ülke işgal edilecek?

Senaryoda, *çok stratejik bir su yolunu kontrol eden bir ülke* hedef alınıyor. *Yaşanacak bir deprem ve o ülkenin sınır anlaşmazlığı yüzünden uluslararası mahkemede suçlu bulunması sonrası ülkede generaller yönetimi ele alıyor ve stratejik su yolunu bloke ediyor.* BM o ülkeye karşı yaptırım kararı alıyor. Dünya ticareti ve ABD askeri hegemonyası için çok önemli bir nokta olan *stratejik su yolunun denetiminin o ülkenin elinden alınması için ABD ordusu harekete geçiriliyor.*

Senaryonun hangi ülkeyi hedef aldığına dair spekülasyonlarda Basra Körfezi'nin kontrol eden İran, ve Boğazlar'ı kontrol eden *Türkiye*'nin adı geçerken *aslında senaryonun tıpatıp uyduğu tek bir ülke var...*

.....

Bilgisayardan indirdiğim fotoğraflarda, Amerikan Hava Kuvvetleri'nden General Richard B. Myers, Birleşik Kuvvetler Komuta başkanı General William F. Kernan, 26 Haziran 2002 günü Millenium Challenge 2002 tatbikatını denetlerken görülüyor:

"Bu askerler kim baba?.. Bunlar Amerikalı mı?"

"Evet canım.."

"Bizi işgal mi edeceklermiş?"

"Öyle diyorlar..."

"!?"

Levent Şahverdi Arşivi

Ufaklığın canı sıkılıyor. Sürekli müzik yayını yapan bir kanalı açıyor. İzel'in şarkısını dinliyoruz: *"Denizleri aş da gel kurbanın olam, kurtar beni bu diyardan ne olur!"* Körfez Savaşı'nı anımsıyorum. Amerika'nın beş yıl sonraki gündeminde Türkiye'ye saldırmak mı var yoksa? Denizleri aşıp gelecekler mi? Amerika Türkiye'yi işgale gelirse Türkiye'den kaç tane CIA Türk'ü çıkacak? Bu sayının Kuzey Irak'tan çıkan yedibin CIA Kürdü'nün kat kat üzerinde olacağı açık. Salt basın yayın alanından sayısız CIA Türk'ü çıkacağı kesin. Aydın diye bilinen binlerce ünlünün, eşleri ve çocuklarıyla birlikte Amerikan savaş gemilerine sığınacaklarını; Sivil Toplum Örgütleri'nin pek çoğunun Amerika'nın Türkiye'yi işgaline alkış tutan bildiriler yayınlayacaklarını; gazetelerinin büyük bir çoğunluğunun Amerikan işgalini *"Türkiye'yi Kurtarmaya Geldiler!"* başlığıyla vereceklerini; *'Türk ordusu – yani Mehmetçiğin kanı- Türkiye'nin en iyi dışsatım ürünüdür,"* diyen George Soros'un karşısında esas duruşa geçerek *"Türk ordusunun görevi, Batı için güvenlik üretmektir,"* diyen bir takım emekli askerlerin, o günlerde televizyonlara çıkıp halkı yatıştırarak, Amerikan işgalinin geçici olduğunu, aslında işgale değil bize yardıma geldiklerini, bu süre boyunca Amerikalılara Türk konukseverliğinin örneklerini sunmamız gerektiğini söyleyeceklerini; Milletvekillerinin pek çoğunun Meclis'e dalan Amerikan askerlerini hoşgeldiniz diyerek çiçeklerle karşılayacaklarını, görür gibiyim.

"Amerika bize saldırırsa biz onları kovarız di mi baba?."

"Geldikleri gibi giderler, kızım."

"Hem biz Dünya Kupası'nda üçüncü olduk, onları da yeneriz, di mi baba?"

"Evet canım, şu Mankurtluktan kurtulabilirsek bizi kimse işgal edemez. Amerika çoğumuzu Mankurtlaştıramamış olsaydı, ülkemize saldırmayı düşünemezdi zaten.."

Levent Şahverdi Arşivi

"Mankurt ne baba?.."

"Bizim mankafa dediğimize Kırgızlar Mankurt diyor canım. Ama Mankurt daha anlamlı. Şimdiki durumumuzu daha iyi anlatıyor... Aytmatov'un romanında var, gece yatarken okurum sana tamam mı?.."

"Tamam baba..."

.....

Aytmatov'un *Nayman Ana Destanı*'nda geçen Mankurt öyküsünün korkunçluğunu düşününce, bunları kızıma okumaktan vazgeçiyorum.

Bilgisayarda yazıma dalmış çalışırken bir ara hiç sesinin çıkmayışı dikkatimi çekiyor ufaklığın. Bakıyorum; film izlerken uyuyakalmış. Yanına uzanıyorum. Yüzüne bakıyorum. Alnı terlemiş biraz. Küçücük ellerini birleştirip yanağının altına koymuş, onuncu yaşgününde Amerika'nın Türkiye'yi işgal edebileceğini düşünerek uyuyor. Saçlarını okşarken "hoş geldin bebek," diyorum içimden; "yaşamak sırası sende." Ve ardından Amerika'nın Japonya'ya atom bombası atması üzerine yazdığı "Kız Çocuğu" şiirini anımsıyorum Nazım'ın: *kapıları çalan benim / kapıları birer birer /gözünüze görünemem / göze görünmez ölüler / hiroşima'da öleli / oluyor bir on yıl kadar / yedi yaşında bir kızım / büyümez ölü çocuklar / saçlarım tutuştu önce / gözlerim yandı kavruldu / bir avuç kül oluverdim / külüm havaya savruldu / benim sizden kendim için / hiçbirşey istediğim yok / şeker bile yiyemez ki / kağıt gibi yanan çocuk / çalıyorum kapınızı / teyze, amca bir imza ver / çocuklar öldürülmesin / şeker de yiyebilsinler.*

Kızım henüz emperyalizmin kadın, çocuk, yaşlı demeyen vahşiliğini, insanlık tarihini kana boyayan canavarlıklarını anlatabileceğim yaşta değil; ama emperyalizmin cana-

Levent Şahverdi Arşivi

varlıklarına kurban olabilecek bir yaşta, derken gözlerim doluyor. Üstünü örtüp bilgisayarımı açıyorum.

Kitabımı bir an önce bitirmeliyim. Tek dünya devleti kurarak tüm ulusları bu devletin güdümüne sokmaya çalışan küresel diktatörlüğün, bu gidişe karşı çıkabilecek biricik etkenin ulusal değerler olduğunu görerek, ulusal olan her şeye karşı nasıl savaş açtığını, yerli *'dolma'* kalemlerin nasıl halkı ulus kimliğinden, ulus bilincinden, ulus onurundan, ulus değerlerinden, ulus tarihinden, ulus dilinden koparıp Mankurtlaştırdığını, 1992-1995 arası yazdıklarımı kitaplaştırarak göstermeliyim. Osmanlıcılık bölümünü gözden geçirirken, telefonum çalıyor; gözümü yazımdan ayırmadan açıyorum.

"Hadi kalk gel, biz Orhan'la Andon'da-yız," diyor Ayça, "Kulaklarını çınlatıp duruyoruz burada, hadi kalk gel sen de."

"Kız uyuyor, Ayça. Bırakamam."

"Sen anahtarı paspasın altına bırak; anneme telefon ederim, şimdi gelir alır onu."

"Arda orada mı?"

"Yok."

"Selda?"

"O da yok, ama ortam çok iyi, hadi, bak seni özledik. Hem bir hava almış olursun sen de."

Biraz ara verip Andon'un terasından kuşbakışı İstanbul'u izlesem içim açılır, diyerek kalkıp gidiyorum.

İstiklal caddesinin girişinde bir kalabalık toplanmış. Dur, diyorum sürücüye. İnip bakıyorum. Sütiş'in önünde iki Amerikalı; biri akordiyonun kayışlarını geçiriyor omuzlarına, diğeri saksafonunu; önlerinde bir kutu, dinleyen para atacak.

Levent Şahverdi Arşivi

Ne söyleyecekler bakalım, *'New York, New York'* mu, derken başlıyorlar Türkçe söylemeye: *"Artık sevmeyeceğim, bütün kabahat senin, ne kadar ağlasan boş, ne kadar yalvarsan boş, sana dönmeyeceğim."*

Amerika'nın eski "sevgili"si Türkiye için söylediği son şarkı olabilir bu, diye gülerek dinliyorum.

Andon epey kalabalık. Ayça'yla Orhan beni masadaki arkadaşlarıyla tanıştırıyorlar. Ayça'nın bir ayak oyunuyla üç kadının ortasında kalıyorum birden, üçünün de çenesi düşük. Karşımda oturan, opera sanatçısı Olcay Hanım, eşinden yeni ayrılmış, anlatıyor anlatıyor, anlatıyor; aşktan, evlilikten, yalnızlıktan, bireysel özgürlükten, İstanbul'un Rumlar varken çok daha güzel olduğundan; köylüsü, taşralısı, görgüsüzü, göçebesiyle, kaba Türkler akın edip 6-7 Eylül'de Rumları kaçırdıktan sonra İstanbul'un yaşanmaz hale geldiğinden, Bodrum'a kaçıp İstanbul'un vahşetinden kurtulduğundan..

Onu dinlerken, bir yandan, her gün birkaç kez arayan Neveser'in, bugün, tam ay dönümümüzde –ona çiçek göndermeme karşın- neden hiç aramadığını düşünüyorum. Çiçeğime teşekkür etmeyişine kırgınım. Gerçi önceki gün tartışmıştık telefonda. Tempo dergisinde yayımlanan söyleşimi okumuş, arayıp;

"Beni sevmiyorsun! Evet, sevmiyorsun! Bugün anladım bunu!" diye paylamıştı; "Kitabım yakında çıkacak, bunları orada okuyacaksınız, diyorsun. Ne konuşmuştuk biz? Ne söz vermiştin bana? Hani arı kovanına çomak sokmak yoktu? Hani mahkemelerde sürünmek, hapishanelerde çürümek, serseri bir kurşuna kurban gitmek değil; yaşamak, hayatta kalmak, sevmek, sevilmek, sevgiyi doya doya yaşamaktı önemli olan? Hani 'Geç buldum, çabuk kaybettim'

Levent Şahverdi Arşivi

şarkısını söyletmeyecektin bana? Yüreğimi ağzıma getiren hiçbir şey yapmayacaktın hani?"

Ne denli "Büyütüyorsun, bunlar 50 yıl önce yaşanmış bitmiş şeyler, bugün rahatsız olacak kimse yok ki," desem de öfkesi dinmiyordu Neveser'in. Gönderdiğim çiçeğin dünkü tartışmamızı unutturacağını ummuştum oysa. Saate bakıyorum; epey ilermiş. "O aramadıkça ben aramayacağım işte!" diyorum içimden. Olcay Hanım karşımda anlata dursun, ben, gözlük camlarımı silerken müziğe veriyorum kulağımı. Mungan'ın dizelerinden bestelenmiş bir şarkı söylüyor sahnedeki topluluk: *Olmasa mektubun, yazdıkların olmasa / Kim inanır senle ayrıldığımıza / Sanma unutulur kalp ağrısı zamanla / Herşeyi unutarak yaşanır sanma / Neydi bir arada tutan şey ikimizi / Birleştiren neydi ellerimizi / Bırak bana anlatma imkansız sevgimizi / Sevmek birçok şeyi göze almaktır / Olmasa mektubun, yazdıkların olmasa / Kim inanır senle ayrıldığımıza / Baksana geçmişe ne çok anıyla yüklü / Nerde o taverna nerde sinema / Harcanmış zamanlar yeniden yaşanmaz ki / Geç kaldıktan sonra arama boşa.*

Yeni cep telefonum masanın üzerinde. Açıp bu şarkıyı Neveser'e dinletmek geliyor içimden, ama tutuyorum kendimi. Gözümü ayıramıyorum telefondan, ararsa gürültüden duyamam diye gözümün önünde duruyor. Derken Andon'un terasında gök aydınlanıyor birden. Boğazın Anadolu yakasından atılan havai fişekler, rengarenk yıldızlara dönüşüp boğazın lacivert sularına düşerken "Neyi kutluyorlar acaba?" diyor Olcay Hanım.

"30 Ağustos'u," diyorum, "Zafer Bayramı kutlanıyor."

Birden öfkeleniyor:

"Peh, zafer bayramıymış! Neyin zaferi, kimin zaferi yahu? Kurtuluş Savaşı verdik diye övünüyoruz, havai fişekler atıyoruz! Yahu ne kurtuluşu? Ne kurtuluşu? Kim kurtulmuş,

Levent Şahverdi Arşivi

kim kurtarmış? Yahu bugün Avrupa'ya bizi alın diye yalvarıyoruz; halbuki Kurtuluş Savaşı'na kalkışmamış olsaydık, adamlar daha o zamandan alacaklardı bizi Avrupa'ya! Biz de bugün n'olur bizi alın diye kapılarını aşındırıyor olmayacaktık.."

Ağzım bir karış açık:

"Nasıl yani, anlayamadım?" diyorum.

"Yetmiş yıl önce İngiltere'yi, İtalya'yı, Fransa'yı, Yunanistan'ı kovmuş olmasaydık, daha o zamandan Avrupa'ya katılıp, yetmiş yıldır Avrupa'lı olacaktık," diyor, "O zamanlar silah çektiğimiz adamlara, n'olur bizi aranıza alın diyoruz şimdi. Aptalız valla biz. Aziz Nesin az bile söylemiş, yüzde altmış değil, hepimiz aptalız."

Yanında oturan, reklamcı, metin yazarı Lale Hanım, her sözünü onaylayarak dinliyor onu. Sağımdaki Nimet Hanım, -konservatu-varda çello hocasıymış- o da aynı düşüncede.

"En sevdiğiniz yazar kimdir sizin?" diyorum.

"Çetin Altan," diyor Olcay Hanım, "Güne Çetin Altan okuyarak başlarım. Onu okuyamadığım gün içtiğim kahvenin bile tadı bozuk gelir bana; yıllardır böyledir bu. Müthiş zeki bir yazar. Sizi bir anda alıp uzaya fırlatıyor ve oradan gösteriyor olayları. Oradan bakınca bize önemli diye yutturulan pek çok şeyin aslında hiç mi hiç önemli olmadığını görüyorsunuz."

"Siz Kurtuluş Savaşı'na da Çetin Altan'ın fırlattığı uzaydan bakıyorsunuz anlaşılan," diyorum.

"Evet, Atatürkmüş, Cumhuriyetmiş, ulus-devletmiş, İstiklal Marşı'ymış, dil devrimiymiş, yazı devrimiymiş, bayrakmış, Kıbrıs'mış, Güneydoğu'ymuş, üniter devletmiş, bunlar bir anda siliniyor gözünüzden. Olaylara öyle geniş bir açıdan bakıyorsunuz ki Çetin Altan'ı okurken..."

Levent Şahverdi Arşivi

"Öyledir," diyorum. "Çetin Bey, zamanla ve mekanla oynamakta ustadır; unutturmak, geriye itmek, toplumsal bellekten silmek istediği değerlerden söz ederken sizi uzayın derinliklerinde dolaştırıp, bu değerlerin o derinlikte ne denli önemsiz kaldığını duyumsatır ya da sizi zaman yolculuğuna çıkartıp bin yıl sonrasına götürür, bin yıl sonra şimdi yapıştığınız bu değerlerin hiç birisi kalmayacak ortada, iyisi mi siz şimdiden yok sayın bunları, der. Siz de sanki bugün uzaydaymışsınız ya da bugün bin yıl sonrasında yaşıyormuşsunuz gibi bir duyguya kapılarak, Çetin Bey'in belleğinizden silmek istediği değerleri şıp diye yitiriverirsiniz."

"Bence adam bir dâhi her şeyden önce," diyor.

"Aziz Bey'in yüzde altmışları, Çetin Bey'i dahi sanırlar," diyorum.

Olcay Hanım'ın gözlerinden ateş çıkıyor:

"Çetin Bey'i aptallar anlamaz," diyor kötü kötü süzerek.

"Bakın Olcay Hanım," diyorum, "Yeryüzünün en zengin adamlarından oluşan uluslarüstü bir örgütlenme var, bu örgütlenmenin amacı tüm ulusları, toplumları, kendi boyundurukları altına sokmak üzere bir Dünya Devleti kurmak. Toplumların kurulacak bu Dünya Devleti'ne bağlanması için tek engel, ulus-devletler. Toplumlar kendi devletlerine bağlı uluslar biçiminde örgütlü oldukları sürece, onları parababaları örgütünün kuracağı Dünya Devleti'ne bağlayabilmenin olanağı yok. Tek Dünya Devleti kurup, tüm insanlığı bu devletin uyruklarına dönüştürmeyi amaçlayan parababaları, toplumları Dünya Devleti'ne hazırlamak için yoğun bir beyin yıkama etkinliğine girişmiş durumdalar. Büyük paralar dökerek her ülkeden yazarlar devşirip kendi amaçlarına uygun yazılar yazdırarak, bu gibi yayınlarla toplumları ulusal egemenlik ve ulusal bağımsızlık düşüncelerinden kopartmaya, ülkeye bağlılık ve yurtseverlik duygula-

Levent Şahverdi Arşivi

kim kurtarmış? Yahu bugün Avrupa'ya bizi alın diye yalvarıyoruz; halbuki Kurtuluş Savaşı'na kalkışmamış olsaydık, adamlar daha o zamandan alacaklardı bizi Avrupa'ya! Biz de bugün n'olur bizi alın diye kapılarını aşındırıyor olmayacaktık.."

Ağzım bir karış açık:

"Nasıl yani, anlayamadım?" diyorum.

"Yetmiş yıl önce İngiltere'yi, İtalya'yı, Fransa'yı, Yunanistan'ı kovmuş olmasaydık, daha o zamandan Avrupa'ya katılıp, yetmiş yıldır Avrupa'lı olacaktık," diyor, "O zamanlar silah çektiğimiz adamlara, n'olur bizi aranıza alın diyoruz şimdi. Aptalız valla biz. Aziz Nesin az bile söylemiş, yüzde altmış değil, hepimiz aptalız."

Yanında oturan, reklamcı, metin yazarı Lale Hanım, her sözünü onaylayarak dinliyor onu. Sağımdaki Nimet Hanım, -konservatu-varda çello hocasıymış- o da aynı düşüncede.

"En sevdiğiniz yazar kimdir sizin?" diyorum.

"Çetin Altan," diyor Olcay Hanım, "Güne Çetin Altan okuyarak başlarım. Onu okuyamadığım gün içtiğim kahvenin bile tadı bozuk gelir bana; yıllardır böyledir bu. Müthiş zeki bir yazar. Sizi bir anda alıp uzaya fırlatıyor ve oradan gösteriyor olayları. Oradan bakınca bize önemli diye yutturulan pek çok şeyin aslında hiç mi hiç önemli olmadığını görüyorsunuz."

"Siz Kurtuluş Savaşı'na da Çetin Altan'ın fırlattığı uzaydan bakıyorsunuz anlaşılan," diyorum.

"Evet, Atatürkmüş, Cumhuriyetmiş, ulus-devletmiş, İstiklal Marşı'ymış, dil devrimiymiş, yazı devrimiymiş, bayrakmış, Kıbrıs'mış, Güneydoğu'ymuş, üniter devletmiş, bunlar bir anda siliniyor gözünüzden. Olaylara öyle geniş bir açıdan bakıyorsunuz ki Çetin Altan'ı okurken..."

Levent Şahverdi Arşivi

"Öyledir," diyorum. "Çetin Bey, zamanla ve mekanla oynamakta ustadır; unutturmak, geriye itmek, toplumsal bellekten silmek istediği değerlerden söz ederken sizi uzayın derinliklerinde dolaştırıp, bu değerlerin o derinlikte ne denli önemsiz kaldığını duyumsatır ya da sizi zaman yolculuğuna çıkartıp bin yıl sonrasına götürür, bin yıl sonra şimdi yapıştığınız bu değerlerin hiç birisi kalmayacak ortada, iyisi mi siz şimdiden yok sayın bunları, der. Siz de sanki bugün uzaydaymışsınız ya da bugün bin yıl sonrasında yaşıyormuşsunuz gibi bir duyguya kapılarak, Çetin Bey'in belleğinizden silmek istediği değerleri şıp diye yitiriverirsiniz."

"Bence adam bir dâhi her şeyden önce," diyor.

"Aziz Bey'in yüzde altmışları, Çetin Bey'i dahi sanırlar," diyorum.

Olcay Hanım'ın gözlerinden ateş çıkıyor:

"Çetin Bey'i aptallar anlamaz," diyor kötü kötü süzerek.

"Bakın Olcay Hanım," diyorum, "Yeryüzünün en zengin adamlarından oluşan uluslarüstü bir örgütlenme var, bu örgütlenmenin amacı tüm ulusları, toplumları, kendi boyundurukları altına sokmak üzere bir Dünya Devleti kurmak. Toplumların kurulacak bu Dünya Devleti'ne bağlanması için tek engel, ulus-devletler. Toplumlar kendi devletlerine bağlı uluslar biçiminde örgütlü oldukları sürece, onları parababaları örgütünün kuracağı Dünya Devleti'ne bağlayabilmenin olanağı yok. Tek Dünya Devleti kurup, tüm insanlığı bu devletin uyruklarına dönüştürmeyi amaçlayan parababaları, toplumları Dünya Devleti'ne hazırlamak için yoğun bir beyin yıkama etkinliğine girişmiş durumdalar. Büyük paralar dökerek her ülkeden yazarlar devşirip kendi amaçlarına uygun yazılar yazdırarak, bu gibi yayınlarla toplumları ulusal egemenlik ve ulusal bağımsızlık düşüncelerinden kopartmaya, ülkeye bağlılık ve yurtseverlik duygula-

Levent Şahverdi Arşivi

rını yok etmeye, yurttaşlık bilincini dinamitlemeye çalışıyorlar. Kendi güdümlerindeki yazarlar aracılığıyla toplumların beynini yıkayarak yok ettikleri bu ulusal duygu ve bilinçlerin yerine, *insanlığın savaşlardan ve kırımlardan kurtulması için biricik yolun ulus-devletlerin yıkılarak bütün toplumların bir tek Dünya Devleti'ne bağlanması olduğu* inancını aşılamaktalar. Ben köşeyazılarını, kitapları okurken, bu gerçekleri göz önünde tutarak değerlendirip, bir yazarın "dahi" mi, "zeki" mi, yoksa başka bir şey mi olduğuna böyle karar veriyorum."

"Yani Çetin Altan dâhi değil mi sizce?" diyor.

"Bakın, ben size bir ölçüt vereyim. Ulusal egemenliğin modası geçti diyerek, ulus-dev-letten, yurttaşlık bilincinden, ülkeye, ulusa bağlılıktan, ulusal bağımsızlıktan, ulusal kurtuluştan sözedenleri "faşist" diye damgalayıp alay eden her yazar, kim olursa olsun, kendini ister sağcı, ister solcu, ister dindar, ister laik olarak tanımlasın, o, Dünya Diktatörlüğü kurmaya çalışan bu zenginler örgütünün pek seveceği yazarlar arasındadır."

"Siz aşırı milliyetçisiniz anladığım kadarıyla, MHP'liler gibi konuşuyorsunuz," diyor Olcay Hanım, "Çetin Altan gibi dehâsı tartışılmaz yazarlar, aşırı milliyetçilere karşı çıktıkları için onlara öfkeleniyorsunuz."

"Olcay Hanım, bakın, ben MHP'li filan değil, tersine, yaşamının beş yılını hapislerde geçirmiş, sol düşünceleri uğruna ölümlere gidip gelmiş bir yazarım; yaşamım yabancı devletlerin her türlü boyunduruğuna karşı savaşla geçti; ben bu düşüncelerimi 12 Eylül'den önce dile getirdiğim zaman, "aşırı solcu", "komünist" diye damgalanıyordum, şimdi yine aynı düşünceleri dile getiriyorum, aynı kişiler bu kez "aşırı sağcı", "ırkçı milliyetçi", "faşist" diye damgalıyorlar, az önce sizin yaptığınız gibi.. 12 Eylül öncesi "aşırı sol" sayılan gö-

Levent Şahverdi Arşivi

rüşlerin, bugün "aşırı sağ" olarak damgalanması nasıl bir durum sizce? Benim şimdi savunduğum görüşleri Çetin Altan savunuyordu geçmişte. Çetin Bey o dönemde "aşırı sağcı", "aşırı milliyetçi", "ırkçı faşist" biri miydi? Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, faşist miydi? Ulusal egemenlikten, ulusal bağımsızlıktan sözedenlere kimi dönem "faşist", kimi dönem "komünist" damgası basanlar, ulusu yabancı güçlere bağlamak, yabancı egemenliğine boyun eğdirmek yanlısıdırlar da o nedenle böyle yaparlar. Ama ben bu oyunu bozmanın bir yolunu buldum. Yabancılar tarafından doldurulan kalemlerin yazdıklarını tek tek irdeledim. Bunlara "sizler yabancıların işbirlikçisisiniz" demek yerine, yalanlarını, tutarsızlıklarını bir bir saptayıp yüzlerine vurarak, "siz yalan söylüyorsunuz, siz tutarsızsınız, siz bilimsel gerçekleri çiğniyorsunuz" diyorum. Eleştirimi siyasi düzlemde siyasi ölçütlerle değil, bilim ve mantık ölçütleriyle yapınca, bana "faşist" ya da "komünist" diyemediklerinden donup kalıyorlar. Sorayım size, kaç yıldır okuyorsunuz Çetin Bey'in köşe yazılarını?"

"1966'ydı sanırım, evet 1960'larda başladım..."

"Peki, hiç dün *iyi* diye övdüğünü bugün *kötü* diye yerdiğini gördüğünüz olmadı mı?"

"Olmadı, hayır, hiç.."

"Öyleyse ben göstereyim size. Bakın, Çetin Altan 1961'de devletçiliği Türkiye'nin biricik kurtuluş yolu olarak gösteren yazılar yazıyordu. Bugün ise devletçiliğin "d"sini dahi karalamakta. O yıllarda sosyalizmi övüyor, Amerika'ya, Batılı emperyalist devletlere küfrediyordu, bugünse küfrettiği o devletleri övmekten başka bir iş yapmıyor. Çocukları Ahmet ve Mehmet Altan da düşünceleri bakımından Çetin Bey'in uzantısı gibiler."

"A-a? Çetin Altan devletçi miydi?"

Levent Şahverdi Arşivi

"Evet. 1961'de; '*Devlet işletmelerinin verimsiz kalış sebeplerini devletçilikte değil, aksine yeter derecede devletçi olmayışımızda ve devletçiliği sistematik bir şekilde uygulayamayışımızda aramak gerekir*', diyordu bugünün ulus-devlet karşıtı 'dâhi' yazarınız Çetin Altan. Tutarlı bir yazar olsa, kendisinin geçmişte solculuk adına savunduğu görüşleri bugün yineleyenlere 'sağcı', 'milliyetçi', 'faşist' damgaları basabilir mi?"

Olcay Hanım'ın canı sıkılıyor:

"Canım, ne olacak, eski görüşleri değişmiş olabilir, ama bu onun dehâ olmadığını göstermez ki, hepimiz zamanla olgunlaşıyoruz."

"Dâhî yazarlar gerçek dışı şeyler yazar mı peki?"

"Hayır, yazmazlar."

"Çetin Bey, yıllar önce, Kıbrıs'taki Türk yönetiminin tıpkı Sosyalist Rusya gibi kapılarını yabancı sermayeye, yabancı yatırımcılara kapattığını, bu yüzden yabancı devletlerce tanınmayıp uluslararası baskılara uğratıldığını, yabancı devletlerin Kıbrıs konusundaki tutumlarının haklı olduğunu yazmıştı. Kesip sakladım bu yazısını."

"E?"

"Kıbrıs Türk yönetiminin kapılarını yabancı yatırımcılara kapattığı gerçek dışıdır Olcay Hanım; sizin 'deha' yazarınızın uydurduğu koca bir çarpıtma! Kıbrıs Türk yönetimi en başından bu yana uluslar arası yatırımcılara her türlü kolaylığı sağlayarak onları yatırım yapmaya çağırmıştır."

Olcay Hanım şaşkın, ne diyeceğini düşünürken, Ayça, masanın altından hafifçe dokunuyor ayağıma; bakıyorum;

"Abi çakmağını uzatır mısın?" deyip gözkırpıyor gülerek.

Levent Şahverdi Arşivi

Sesimi yükseltmişim biraz, yakın masalar kulak kesilmiş; oysa eğlenmeye gelmiş insanlar. Orhan gerginliği dağıtmak için yüksek sesle katılıyor sahnede söylenen şarkıya. Sözler, yine Mungan'ın:

Yaredir sinede eski sevgili / Eski sevgili eski günler / Hayata baksana takmıyor kimseyi / Hiçbir şey diriltmez artık geçmişi / Yaredir yine de / Yaktım gemilerimi / Dönüş yok artık geri / Tak etti canıma bu maskeli balo / Bu maskeli balo / Ve onun sahte yüzleri / Yaredir sinede eski sevgili / Ne yapsan kolay unutulmaz / Ağlama geçmişe yaşadık bitti / Anılar bizi yalnız bırakmaz / Yalnızız yine de..

Hep birlikte söylerken saate bakıyorum: 03:05. Neveser'den eser yok! Demek yaşadık bitti, diyorum içimden; yalnızım yine. Derken yeni telefonumun ekranı aydınlanıyor; Neveser'in numarasını görünce sevinç kaplıyor içimi.

"N'apıyorsun, canım, neredesin?" diyor.

Sesi kırık biraz.

"Andon'dayım," diyorum. "Biraz hava almak istedim de."

"Saat üçü geçiyor, evde değilsin."

"Evet ya, üç olmuş."

"Üç sana bir şey çağrıştırmıyor mu artık?" diyor.

"Üç?!"

"Seni ilk arayışım sabaha karşı üçteydi; unuttun mu? Sen ararsın belki diye bekledim. Ama seslerden anladığıma göre, birileri sana beni unutturmuş canım."

"Ama çiçeğim gelmedi mi, çiçeği alınca sen ararsın diye düşündüm, aramayınca gerildim çok."

Levent Şahverdi Arşivi

"Hayır, gelmedi. Orada kadın kahkahaları duyuyorum. Kimler var?"

"Neveserciğim, bak anlatayım."

"Hayır, hiçbir şey anlatmıyorsun; şimdi derhal ve yüksek sesle *seni seviyorum* diyorsun bana."

"Ama," diyorum fısıltıyla "herkes bana bakar!"

"İyi ya işte, ben de o kadınlar duysun istiyorum," deyip gülüyor. Ama gülüşü sinirli.

Elimle ahizeyi maskeleyip "seni seviyorum" diyorum usulca.

"Ben bile güç duydum," diyor; "daha yüksek, o masadaki kadınlar duysun istiyorum."

Masadan kalkıp uzağa giderken:

"Sen şimdi masadan kalktın, onların duymayacakları bir yere gidiyorsun değil mi? Demek ki bir durum var orada. Gün boyu telefonun kapalıydı, aramadın beni ve orada bir sürü kadınla birliktesin öyle mi? Peki öyle olsun!" deyip kapatıyor.

Ben açıyorum bu kez ve bağırıyorum:

"Neveserciğim, ortada bir durum filan yok! Seni seviyorum!"

Masalardan önce bir kahkaha sonra bir alkış kopuyor; dönüp bakıyorum; birileri bana doğru kaldırıyor kadehini. Utanıyorum.

"Hah, şimdi oldu canım," diyor Neveser. "Seni seviyorum."

"O zaman sen de orada bağır, buradan duysunlar," diyorum.

Levent Şahverdi Arşivi

"Oteli ayağa kaldırmamı istemezsin herhalde," diyor. "Dolunay var, çok güzel, Four Seasons'taki ilk gecemiz gibi, biliyor musun?"

"Evet, Andon'un terasındayız, buradan görüyorum dolunayı."

"Peki gardiyanlar da var mı orada," deyip bir kahkaha atıyor.

"Sen varsın ya canım," diyorum. "başka gardiyana gerek yok."

"Çiçek için çok teşekkür ederim," diyor.

"Ama, az önce almadım demiştin! Burada olsaydın Dersaadet Cinayet Tevkifhanesi'ne götürür hapsederdim seni."

Gülüyor:

"Keşke sen buraya gelebilseydin, Antalya'da hava öyle güzel ki."

"Kitabımı baskıya vermeden hiç bir yere kıpırdayamam." Diyorum.

"Ne zaman bitiyor?"

"Yıldönümümüze denk gelir belki, üç ay kaldı. Üç ayda biter."

"Dikkat ediyorsun yazarken değil mi, dava açamasınlar, arı kovanına çomak sokma.."

"Tamam, tamam, yine annem gibi konuşma lütfen."

"Orhan Pamuk'un kitabı Kürtçe yayımlanmış, duydun değil mi?"

"Demek ben erenlere karıştım, artık malum oluyor."

"Senin kafanı seviyorum."

Levent Şahverdi Arşivi

"Demek sevilecek başka bir yanım kalmamış," diyorum, birlikte gülüyoruz.

"Ben neredeyim şimdi biliyor musun?" diyor.

"Antalya'da, otelin bahçesinde?"

"Hayır canım, İstanbul'da, senin evinin kapısında! Bir sürpriz yapıp kendimi getirmiştim ay dönümümüzde, ama sen, sen!"

"Dur, dur Neveser! Sakın gitme! Anahtar paspasın altında, aç kapıyı gir; ben şimdi bir taksiye atlayıp geliyorum!" derken dinlemeyip telefonu kapatıyor.

Andon'un merdivenlerinden fırtına gibi inip, bir taksiye atlayarak eve vardığımda, paspasın üzerinde terkedilmiş bir küçük sepet çiçek karşılıyor beni, yanında bir şişe şarap ve bir kitap: *Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği...*

Cep telefonundan arıyorum; kapatmış, ulaşılamıyor. "Ama, kötü bir şey yapmadım ki ben!" diye haykırmak geliyor içimden. Paspasın altına bakıyorum, anahtar yok. Ayça'nın annesi kızı almış, ama anahtarı yerine bırakmayı unutmuş. Cebimdeki yedekle açıp giriyorum. Gece lambasını açınca fötr şapkalı bir karaltı dikiliyor karşıma, kanım çekiliyor, yüreğim ağzımda, çiçeği, şarap şişesini ve kitabı elimden bıraktığım gibi dışarıya fırlayacakken bir de bakıyorum; o!"

"Neveser?!!! Sen?"

"Evet, ben, ama ben Neveser değil Teresa'yım artık."

Başında Tomas Kundera'nın kadın kahramanı Teresa'nın taktığına benzer fötr şapka dışında, hiçbir şey yok üstünde; çıplak.

"Lütfen beni bir daha böyle korkutma!" diye bağırıyorum.

Levent Şahverdi Arşivi

"Olduğun yerde kal!" diyor, "bir adım daha atarsan, şişe kırıkları parçalayacak ayaklarını. Hak ettin aslında. Ama, bu gece de ilk gecemiz gibi piç olmasın e mi benim beceriksiz sevgilim."

Yerdeki kırıklara basmadan yaklaşıp omuzlarından kavrıyorum.

"Neveser, bak, o aptal kadınlar, Ayça, Orhan.."

"Neveser mi?" diyor. "Neveser yok, onu Antalya'da bıraktım. Ben bu gece Teresa'yım, sen de Tomas."

"Bunca korkudan sonra, sen Tomas'ı ara ki bulasın," derken dudakları uzanıp kapatıyor dudaklarımı.

***

Pencereden yüzüme vuran sabah güneşi içimi ısıtıyor. Ellerim Neveser'i arıyor yatakta. Salondaki CD çalardan Şehrazat'ın 'Kıyamam'ı yayılıyor odaya.

"Neveser! Kahvaltıya Ortaköy'e inelim mi?" diye bağırıyorum.

Ses yok.

Hava çok güzel, bahçeye çıkmıştır, diye kalkıp salona geçiyorum. Müziğin sesini kısarken bir not takılıyor gözüme:

Uçağım 07'de kalkıyor. Yıllar önce kestiğim küpürleri getirmiştim yanımda. Onları sana bırakıyorum, belki kullanırsın, bir bak bakalım. Kitabını bitirince Antalya'ya bekliyorum seni. Dikkat et yazdıklarına, bir hukukçuya okut bastırmadan önce, ne hapis, ne tazminat; kahramanlığın alemi yok. Okumayan bir ülkede üç beş kişi aydınlanacak diye! Bu güzel geceyi ömrün boyunca hiç unutma, e mi?

Dostça kal
Neveser

Levent Şahverdi Arşivi

Gitmiş. *"Bu güzel geceyi ömrün boyunca hiç unutma, e mi?"* de içimi burkan bir şey var. *"Dostça kal"* da çok soğuk geldi bana. Böyle bir gecenin sabahında "sevgi"den hiç söz etmemiş.

Akşam gazetesinden yedi yıl önce kestiği habere bakıyorum:

.....

"Ünlü Yönetmen Atıf Yılmaz'ın Acı İtirafı"

"Türk sinemasının ünlü yönetmenlerinden Atıf Yılmaz, bir Alman-Türk ortak yapımı filmde, *Almanlar'ın kendisinden Türkiye'nin az gelişmişliğinin ve ilkelliğinin vurgulanmasını istediklerini* itiraf etti. (..) Atıf Yılmaz sinema yaşamıyla ilgili anılarını yazdığı kitabında; *"Bir Alman Türk yapımı filmde, Almanlar benden Türkiye'nin azgelişmişliğinin ve ilkelliğinin vurgulanmasını istediler"* diyor.. Atıf Yılmaz'ın anlattığına göre, ikinci eşi *Ayşe Şasa, Kürt prensesi* imiş ve *Kürt padişah Bedirhan Paşa* soyundan geliyormuş. Ayşe Şasa ile Atıf Yılmaz evlenecekleri zaman Kürt ileri gelenleri, *Ayşe bir Türkle evleniyor diye karşı çıkmışlar.* Ancak Atıf Yılmaz'ın babasının Palu'lu anne tarafınınsa Urfalı olduğunu öğrenen *ünlü yazar Yaşar Kemal, göğsünü gere gere "Yanılıyorsunuz arkadaşlar. Damadınız öz be öz Kürttür" demiş.* Bunun üzerine Kürt ileri gelenleri rahatlayarak Ayşe Şasa'nın Atıf Yılmaz'la evliliğine karşı çıkmaktan vazgeçmişler."

.....

Okuyunca midem kasılıyor. Yabancılar çektirdikleri filmde Türkleri ilkel, barbar gösterin diyorlar. Yönetmenimizin çektiği filmler geliyor gözlerimin önüne: Türk tipler tam da yabancıların istedikleri gibi.

"Solcu yazar Yaşar Kemal'e bakın!" diyorum duvarlara. "İki insanın evlenmesinde soy, sop, kan, döl, ırk birliği arıyor; ne biçim bir sol bu!? Yahu, bari solu, sosyalizmi ırkçılıkla kirletmeyin! Kürt aşiret yasalarına karşı çıkıp; *'bir Kürt kızı Türk erkeğiyle evlenemez, bir Kürt kızı ancak bir Kürt erkeğiy-*

Levent Şahverdi Arşivi

le evlenebilir,' biçimindeki ilkel yargıyla savaşacağına, tutmuş evliliği bu ırkçı yargıya uydurmaya çabalamış."

"Yaşar Kemal solcu mu, sosyalist mi şimdi!?" diyorum, "Haydi solcu olmasın, *Kürt kızı Türk erkeğiyle evlenemez* yargısına karşı çıkmamak, bir aydına, bir yazara, romancıya, yönetmene yakışır mı?!"

Telefon susturuyor isyanımı. Açıyorum, Neveser:

"Günaydın Tomas," diyor, neşeli.

"Günaydın Teresa," diyorum.

"Sesin gergin, uyandırmadan gittim diye kızdın mı yoksa?"

"Hayır, önce notunu okudum, içim üşüdü; sonra küpürü okudum; kanım beynime sıçradı."

"Kullanacak mısın kitabında?"

"Evet, çok önemli bu."

"Ama dikkat et, zaten bir sürü davan var, Aziz Nesin'den sonra bir de Yaşar Kemal dava etmesin seni."

"Bak Neveserciğim," diyorum, "Sevmek bir çok şeyi göze almaktır. Ama görüyorum ki sen, sevgimizin sürmesini bir takım koşullara bağlıyorsun. Ne yani, beni şimdi hapse atsalar, aramızdaki her şey bitecek mi? Ben hapisaneye atılsam sana duyduğum sevgi bitmez; ama senin bana duyduğun sevgi ben hapse düştüğüm an bitecek gibi geliyor bana."

"İlişkimiz o anlamda daha dünden bitmiş bulunuyor, Tomas..."

"Nasıl yani? Daha dün akşam ilk kez bir kadın ve bir erkek olarak birlikte olabildik.."

"Dün akşam ben Teresa oldum, ama bu ilk ve sondu."

Levent Şahverdi Arşivi

"Şaka yapıyorsun."

"Şaka filan değil. Bundan böyle yalnızca dostuz o kadar."

"Peki ama neden!!!"

"Ben birlikte olduğum erkeğin yalnız benimle olmasını isterim de ondan.. Ben kalbimde biri varken, başkalarına bakmam; birlikte olduğum erkeğin de böyle olmasını isterim.."

"İyi ama ben de öyleyim!"

"Hayır, sen Tomas'sın; dün gündüz seni ev telefonundan aradım. Uzun uzun çaldırdım. Telefonun açılmadı. Sonra cebinden aradım. Çaldı çaldı açılmadı. Bir kez daha aradım, üç kez çaldı ve kapattın!.. Üç dakikada bir yeniden aradım cebini. İki saat boyunca belki elli kez aramışımdır. Hepsinde kapalıydı. Arayanın ben olduğumu ekranda çıkan numaramdan görüyorsun ve telefonunu kapatıp uzun süre açmıyorsun. Mesajlar çektim bir sürü. Dokuzuncu ay dönümümüzde yaptığın şeye bak!.. Sonunda bıraktım aramayı. Sinirimden oturup ağladım. O an bir kuş olup uçsam, evinin camına konsam, kimle beraber olduğunu bir görsem diye yanıp tutuştum. Kimdi o? Sonra yer ayırtıp havaalanına gittim. Uçağa binmeden son bir kez arayayım dedim. Sonra vazgeçtim bundan. Beni kapıda görünce yüzünün alacağı biçimi görmek istedim. İçimde bir acaba vardı hep. Başka olasılıklar da geçti aklımdan. Hepsi birbirinden kötü. Ya birileri kötü bir şey yaptılar da bu nedenle telefonu yanıt veremiyorsa? İki olasılığı da göze alıp bindim uçağa..."

"Ama Neveser.."

"Lütfen kesme.. İki olasılığı da düşündüm. Ya bir kadınla beraber, ya da başına kötü bir şey geldi. Benim dışımda biri varsa yaşamında, bu ilişki biter, dedim. Sonra, bir erke-

Levent Şahverdi Arşivi

ğin bir kadınla birlikte olmak için dokuz ay beklemesi doğal değil diye düşündüm. Bir kez bir araya gelip bir yemek yemişiz, ilk kez o gün havaalanında şöyle bir sarılmışız birbirimize ve sonra hep telefon, hep telefon. Böyle beraberlik olmaz, başka kadınlara bakması doğal, dedim içimden. Ama ya başına kötü bir şey geldi de o yüzden kapalıysa telefonu? Ne olabilir diye düşünmekten beynim yoruldu. Kötü bir şey olmamış olsa, telefonunu açtığında hiç değilse mesajlarımı görür de arardı beni, dedim. Uçak İstanbul'a inince otele gittim. Duş aldım. Oturdum, beni aramanı bekledim. Sonra dayanamadım.."

"Ama, canım bak.."

"Bitiyor. Az kaldı. Önce sana İstanbul'da olduğumu hiç söylemeden Antalya'ya dönmek geldi içimden. Sonra vazgeçtim. Otelden bir şeyler alıp taksi çağırdım. Adresini verdim sürücüye. Sana geldim. Kapını çaldığımda küt küt atıyordu kalbim. Neyle karşılaşacaktım acaba? Yataktan yeni kalkmış bir kadın da açabilirdi kapıyı. Açılmadı. Birkaç kez daha çaldım. Yoktun. Baktım, saat sabahın üçü olmuş. Otele gidip sabah ilk uçakla Antalya'ya dönmek istedim. Ama kapıya dek geldiğimi, kapıdan döndüğümü bilmeyecektin o zaman. Sen arayıncaya dek aramamaya karar verdiğim halde, dayanamayıp kapının önünden aradım seni. Telefonu açtığında sesin coşkuluydu. Evet, bütün gün senin için kaygılanmamın ne kadar aptalca olduğunu anladım bir anda. Ben burada dokuz doğurayım adam tavernalarda eğlensin, yok böyle bir şey! Önce İstanbul'da olduğumu, sana geldiğimi söylemeye utandım. Sonra, seni son bir kez görmek istedim. Kapıda olduğumu söyledim sana, ama söyler söylemez onurum incindi, 'ben kimsenin kapısında beklemem' diye kaçıp gitmek geldi içimden. Anahtar paspasın altında derken, o sinirle telefonu yüzüne kapadım. Tam gidiyordum ki, telefonda seni seviyorum diyen sesin kulağım-

Levent Şahverdi Arşivi

da yankılanıp oraya mıhladı beni. Sesin çok başka, bunu ilk gün de söylemiştim sana. Anahtarı paspasın altından alıp çiçeği, şarabı ve Kundera'nın kitabını bıraktım üstüne. Seninle ilk ve son kez birlikte olup bir daha yüzünü görmeyecektim. Ama, sabah uçağıyla Antalya'ya döndüğümde, seni tümden yaşamımdan söküp atamayacağımı hissettim. Dostluğumuz sürecek... Çok ağladım dün. Bugün ağlamıyorum."

"Sen dün cep telefonumu bir takside unuttuğumu bilmiyorsun tabii!"

"Hı?!"

"Yaa!.."

"Nasıl yani?"

"Kadın, öyle kendi kendine kurmuş, kurmuş, yargılayıp kalemi kırmış. Dur bakalım, adamı bir dinle! Salt sen arayınca konuşabilelim diye, koştum yeni bir cep telefonu aldım. Numaram değişmesin ve hemen konuşmaya açılsın diye dökmediğim dil kalmadı."

"Ciddi misin?"

"Evet, İnanmazsan müşteri hizmetlerinde görevli kızın adı Canan, arayıp ondan doğrulatabilirsin bunları.."

"Üf, ben şimdi boşu boşuna mı yedim tırnaklarımı yani?"

"Evet, ama üzülme, hemen uzar."

"Seni seviyorum."

"Ben de.."

"Çok, ama..."

"Çok, çok, kocaman!"

Levent Şahverdi Arşivi

"Ama?.."

"Evet!"

"Bana söz ver."

"Söz, yaşamımda sen varken kesinlikle başka kimseyle olmayacak."

"Bu değil! Yazdıklarına dikkat edeceksin. Senden tek istediğim bu. Lütfen, söz ver bana.."

"Söz, dikkat ediyorum zaten."

"Bir de.."

"Evet, bir de?"

"Sigarayı azaltıyorsun. Günde üç paket içmeye devam edersen başka düşmana ihtiyacın kalmayacak. Azaltıyorsun, söz mü?"

"Yanıt olarak Gündoğarken'in bir şarkısını dinletebilir miyim sana?"

"Evet.."

"Açıyorum sesini, dinle bak:

Belki bir şarkının her sesinde / Belki bir sahil meyhanesinde / ***Belki de içtiğim sigaranın*** */* ***Dumanısın*** */ Bir yıldız gökte kayıp giderken / Islak bir yolda yalnız yürürken / Bambaşka bir şeyi düşünürken /Aklımdasın / Sanki hiç gitmemiş hep var gibi / Bir sırrı herkesten saklar gibi / Sessizce sokulup ağlar gibi / Yanımdasın / Beni bir şeylerden aklar gibi / Koparmadan çiçek koklar gibi /* ***Hiç bozulmamış yasaklar gibi / Aklımdasın*** */ Geçmiş değil bugün gibi / Yaşıyorum hala seni / Sen hep benim yanımdasın / Gündüzümde gecemdesin / Çalınmasın söylenmesin /* ***Sen benim şarkılarımsın...***

"Duydun değil mi? Belki de içtiğim sigaranın dumanısın..."

Levent Şahverdi Arşivi

"....."

"Hiç bozulmamış yasaklar gibi aklımdasın..."

"....."

"Sen benim şarkılarımsın, tamam mı?"

"....."

"Alo? Neveser, nereye gittin?"

"Buradayım."

"Ama sesin titriyor senin, yoksa, dur bakayım; hey, sen ağlıyor musun?"

"Geçti."

"Ama neden?"

"Doğruları yazmanın ocaklar söndürdüğü bir dünyada yaşadığımıza ağladım."

"....."

"Pek öyle sulu gözlü falan da değilimdir ama..."

"Ama'sı yok Neveser."

"....."

"Buna ağlanır."

Levent Şahverdi Arşivi

CENGİZ ÖZAKINCI

TÜRKİYE'NİN SİYASİ İNTİHARI YENİ-OSMANLI TUZAĞI

Otopsi Yayınları – 14. Basım

Türkiye Cumhuriyeti'nin emperyalistlerce Atatürk'ün laik demokratik üniter devlet çizgisinden uzaklaştırılıp Osmanlı eyalet düzenine döndürülerek Hilafetçilikle yıkılmak istendiği gerçeği, Türkiye'de ilk kez Cengiz Özakıncı'nın 1991'de yayımlanan makaleleriyle gözler önüne serilmiş ve Özakıncı günümüzden tam 16 yıl önce, emperyalizmin bu sinsi psikolojik savaş tuzağını, "Yeniden Osmanlılaştırma" (Re-Ottomanizasyon) ve "Yeni Osmanlıcılık" olarak adlandırmıştı. Özellikle Anglo-Sakson emperyalistleri tarafından pompalanan bu akıma karşı ilk uyarılarını 1994'te *"İletişim Çağında Aydın Kirlenmesi: Nomos ve Aydın"* adıyla kitaplaştıran Cengiz Özakıncı, Morton Abromowitz, Samuel Huntington, Paul Henze, Graham Fuller gibi bir takım Amerikan ve İngiliz istihbaratçılarının 1980'lerden başlayarak Atatürk'ü ve üniter devleti açıkça kötüleyip, Osmanlı eyalet ve milletler düzenini açıkça överek, Türkiye'yi "Yeniden Osmanlılaştırma"ya çalıştıklarını belgelerle gözler önüne sermiş ve Özakıncı'nın bu kitabı, yayımlanır yayımlanmaz toplatma istemiyle dava edilmişti. Yeni-

Levent Şahverdi Arşivi

Osmanlıcılık'ın "sağ"dan "sol"dan yerli savunucularının görüşlerini eleştirerek çürüten Cengiz Özakıncı, birinci basımı 1999'da yayımlanan *"United States of İrtica"* [İblisin Kıblesi] adlı kitabında da Yeni-Osmanlıcılık'a karşı uyarılarını sürdürdü ve yine dava edildi. Yeni-Osmanlıcılık'ın içyüzünü ve perde gerisini 2003'te yayımlanan *"Dolmakalem Savaşları"* adlı kitabında bir kez daha ortaya koyan Cengiz Özakıncı hakkında, bu kitabından dolayı da soruşturma açılmıştı.
Cengiz Özakıncı, ilk basımı Nisan 2005'te yayımlanan TÜRKİYE'NİN SİYASİ İNTİHARI: YENİ-OSMANLI TUZAĞI adlı bu kitabında, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin varlığını, Türk ulusunun ve ülkesinin birliğini tehdit eden Anglo-Sakson güdümlü Yeni Osmanlıcılık akımının kökenlerini ve ulaştığı boyutları en ince ayrıntısına dek gözler önüne sermektedir.

35 yıllık birikim ve 20 yıllık bir araştırmanın ürünü olan, kısa sürede 12. basıma ulaşan ve yeni basımları yapılan büyük boy 688 sayfalık bu kitapta, 1789 *Fransız Devrimi*'nden günümüze uzanan ve Türkleri kendi topraklarında efendilikten yabancı boyunduruğu altında köleliğe düşüren son 200 yıllık tarihi süreç derinlemesine irdelenmekte, daha önce resmi ya da gayrı-resmi hiç bir tarih kitabında değinilmeyen, üstü örtülen, gizlenen çok önemli gerçekler, ilk kez bu kitapta belgelerle ortaya konulmaktadır. Çoğu ilk kez yayımlanan 597 belge ve fotoğrafın yer aldığı bu kitap, 16 yıl boyunca Yeni-Osmanlıcılık akımının *"Atatürk ilkelerini yürürlükten kaldırarak Türkiye Cumhuriyeti'ni Osmanlı'ya döndürmeye yönelik bir Anglo-Sakson şırıngası"* olduğunu açıklayan Cengiz Özakıncı'nın, şok edici belgelerle dolu en kapsamlı çalışmasıdır.
Kurtuluş Savaşı'mızda, Mustafa Sagir adlı bir İngiliz İstihbarat görevlisi, *"Hint Hilafet Komitesi'nden size çok büyük para yardımı getirdim, Mustafa Kemal'e hayranım, bu parayı yalnız Mustafa Kemal'e bizzat teslim edebilirim"* diyerek 11 Aralık 1920 günü Ankara'ya gelmiş ve bütün Kuvayı Milliyeci Kemalistler tarafından *"Kurtuluş Savaşımıza yardım getiren büyük kahraman"*(!) sayılarak törenlerle karşılanmıştı. Mustafa Kemal, herkesin Kemalist sayarak bağrına bastığı bu adamın bir İngiliz Casusu olduğunu daha ilk bakışta anlamış, gizlice izletmiş ve kendisini *Kuvayı Milliyeci* olarak tanıtıp Ankara'daki bütün Kemalistleri de buna inandırmayı başaran bu Hitli Hilafetçi'nin, gerçekte Mustafa Kemal'i öldürmekle görevli ve bunun için uygun fırsat kollayan bir İngiliz İstihbarat Ajanı olduğu, kısa sürede tüm delilleriyle ortaya çıkartılmıştı. Atatürk sonrası dönemde "sağ"dan "sol"dan "Yeni Mustafa Sagir'ler" türemiş ve bunlar 1920'de öldürmeyi başaramadıkları Atatürk'ün, bu kez de ilkelerini, içinde Yeni Hilafetçilik barındıran Yeni Osmanlıcılık'la ortadan kaldırmaya çalışmaktadırlar.
"Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde Atatürk ilkelerinden her sapma ya doğrudan doğruya emperyalistlerce tezgahlanmıştır ya da derhal emperyalistlerce destek-

Levent Şahverdi Arşivi

lenmiştir; bunun istisnası görülmemiştir" diyen Cengiz Özakıncı, bu kitabında, Türkiye Cumhuriyeti'nin başına geçirilmek istenen Anglo-Sakson damgalı Yeni Osmanlıcılık ve Yeni Hilafetçilik çuvalını, tarihsel derinliğiyle ele alarak, tüm yönleriyle açığa çıkartıyor. Türkiye'nin Osmanlı gibi eyaletlere bölünmesi ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin üniter (tekodaklı) yapısı ortadan kaldırılarak yerine bir Türk-Kürt Federasyonu kurulması, 1946'dan sonra Amerika tarafından Türkiye'ye dayatılmış ve bu tez 1950'li yıllardan başlayarak Türkiye'yi yöneten kadrolar arasında çok sayıda yandaş bulmuştur. Osmanlı eyalet düzenine dönüş ve federasyona geçişin, PKK'dan önce 12 Eylül döneminde Kenan Evren yönetimince tasarlandığını kanıtlayan 10 Mart 1981 tarihli Genelkurmay ATASE belgesinin de tüm metin / tıpkı basım olarak yer aldığı TÜRKİYE'NİN SİYASİ İNTİHARI: YENİ OSMANLI TUZAĞI, son 200 yıllık tarihimizden ders çıkararak yarınımızı kurtarmak isteyenler için kaynak kitaptır.

1808-1918 arası Osmanlı'yı çökerten politikalar 1938'den günümüze aynen uygulanıyor mu? Abdülmecid niçin *"Senin İçin Öldük Avrupa!"* yazılı madalyalar bastırıp dağıtıyordu? Osmanlı 1856 yılında o dönemin *Avrupa Birliği* demek olan *Europeen Concert*'e tam üye olduktan sonra nasıl adım adım çöküşe sürüklendi? Avrupa Devletler Birliği'ne üye olmak uğruna Garter Haçlı Şövalyeleri Tarikatı'na üye edilen Osmanlı padişahları kimlerdi? İslam'ın koruyucusu ilan edilen Alman İmparatoru II. Wilhelm, Müslüman ve Hacı mıydı? Osmanlı'nın son Genelkurmay Başkanları Alman mıydı? Mustafa Kemal'e sandıklarla altın rüşvet teklif eden yabancılar kimlerdi? Mehmet Akif Ersoy Hıristiyan Almanya'yı Osmanlı'nın kurtarıcısı ve İslam'ın güneşi olarak mı görüyordu? 5.000.000 Alman altını karşılığında Cihad ilan edenler kimler? Alman Malı Cihat Fetvası'nı imzalayan Said-i Nursi ne zaman Almanya'ya kaçtı? Hıristiyan parasıyla, Hıristiyan komutası altında İslam Cihadı olur mu? Hitler, gerçek adı *Haydar Ebu Ali* olan bir Müslüman mıydı? Kimler Mussolini'yi *Musa Nili* adıyla Müslüman yaptı? Said-i Nursi 1957'de hangi tugay camisinin temelini attı? 1915'te Çanakkale'ye çıkartma yapan düşman birliklerinde yer alan Siyonistler kimlerdi? Siyonistler 1917'de Filistin'de Osmanlı'ya karşı savaştı mı? Kafkaslar ve Balkanlar'daki Müslüman Türkleri Hitler'in ordusuna katıp savaşa süren Müftü kimdi? "Dinler Arası Diyalog"u başlatan Hitler mi? Evangelist - Hitler İşbirliğini gerçekleştiren "dinler arası diyalogcu" Rahip kimdi? "Dinler Arası Diyalog" 1945'te İsviçre'de hangi Şato'dan örgütlendi? Hangi tarikat Şeyhi 1945'te Eski Hitlerci Evangelist rahiple "Dinler Arası Diyalog" başlattı? Amerika Hitler stratejilerinin varisi mi? Hitler Amerikan ajanı mıydı? Yeni-Osmanlı Düzeni öneren Büyük Ortadoğu Projesi NAZİ ürünü mü? Amerikan Scientology Tarikatı'nın Türkiye uzantısı 1952'de kimler tarafından kuruldu? Amerikan Başkanı Roosevelt'i mürit ve Amerika'yı Mesih ilan eden hangi Osmanlıcı tarikattı? Hangi

Levent Şahverdi Arşivi

Tarikat Atatürkçülükten dönme ünlü bir şairi Hz. Muhammed'den sonra gelen yeni Peygamber olarak ilan etti? 1949'da peygamber ilan edilen ünlü Atatürkçü Şair'in Allah'tan gelmiş vahyler olarak ilan edilen kitabı neydi? Türkiye'ye Osmanlı düzenine dönüş ve *Ortadoğu İslam Federasyonu* kurma görevini 1950'de Amerika ve NATO mu verdi? Necip Fazıl Kısakürek Osmanlıcı olmadan önce Atatürk'ü öven ve irticayı yılan olarak niteleyen yazılar yazdı mı? Fethullah Gülen'in *"Işık Evi"* deyimini ilk kez Amerikan Board Protestan Misyonerleri mi kullandı? Osmanlıcı Nurcuların tasavvuf kitaplarını 1970'lerde Protestan Misyonerler mi yayımlıyordu? Osmanlıcı Siyonistler kimler? Hangi Osmanlıcı Cumhurbaşkanı Türk-Yunan Federasyonu önerdi? Turgut Özal, 17 yıldır Türkçe'ye çevrilmeyen Fransızca kitabında Türklük için neler söylüyor? Hilafet isteyen ABD Başkanı kim? Demirel 1965'de Türk-Kürt Federasyonu istedi mi? Eyalet düzenini öven *mozaikçi Atatürkçü* kim? İsmail Cem Osmanlıcı mı? İşgalci ABD Irak'ta Osmanlı düzeni mi kuruyor? Türkiye Osmanlıcılık yapmak üzere IMF ve Dünya Bankası tarafından Amerika için satın mı alındı? Atatürk Hilafetçi miydi? *Marksist Yeni Hilafetçilik* ve *Marksist Yeni Osmanlıcılık* hangi koşullarda nasıl doğdu? Hangi Siyonist Osmanlıcı Amerikalı Türkiye'de tekke açtı? 1956'da Amerikan ajanları Eski Almancı Teşkilat-ı Mahsusa ajanlarıyla *Osmanlı-İslam Birliği* hakkında neler görüştü? Osmanlıcı Kürtçülüğün tohumları 1945'te Amerikalı uzmanlar tarafından mı atıldı? ABD ve NATO 1945'ten sonra Güneydoğu'nun kalkınmasını nasıl önledi? NATO Savunma haritalarında yer almayan Güneydoğu, ABD için *"Fulda Boşluğu"* muydu? 12 Eylül'ün derin misyonunda Türkiye'yi Osmanlı'ya döndürmek ve federasyona götürmek mi vardı? İstanbul Başkentli Yakındoğu Federasyonu kimlerin önerisi? *"Türkiye Federal Cumhuriyeti"* ve *"İstanbul Federe Devleti"* nereden çıktı? Usame Bin Ladin ve Abdullah Öcalan niçin Osmanlıcılığı övüyorlar? Siyonistler neden Osmanlıcı? Küresel bölücülüğün Türkiye'deki adı *Yeni-Osmanlıcılık* mı? Amerika'dan dönen Osmanlı tahtının varisleri seçimler yoluyla iktidara gelmeye mi hazırlanıyor? Hangi olaylar Amerikan Osmanlıcığının maskesini düşürdü? Atatürk Hilafeti vasiyet etti mi? Osmanlıcıların 81 ilimizi 81 eyalete dönüştürme çabalarının temelleri 12 Eylül'de mi atıldı? Atatürk'ün yazdırdığı Osmanlı tarihi neden okullardan kaldırıldı? Luther Osmanlı için ne dedi? Amerika neden Türkiye Osmanlı'ya dönmeli, İslam'ın lideri olmalı diyor? İngiltere Başbakanı Tony Blair Kur'an Hafızı mı? İngiltere Veliahtı'nın gizli Müslüman adı *Hüseyin Charles* mı? Prens Charles ve İngiliz Kraliyet Ailesi'nin erkekleri sünnetli, Müslüman ve Nakşi mi? İngiliz Kraliyet Ailesi, Peygamberimizin soyundan mı geliyor? Başbakan'ın Amerika'da Edelman'la birlikte görüştüğü Osmanlıcı Nakşi Şeyhi kim? Amerika ve İngiltere bu Nakşi Şeyhi hangi amaçlarla nasıl kullanıyor? Altmış Yıldır Osmanlı-Türkiye Savaşı'nda mıyız?

Levent Şahverdi Arşivi

CENGİZ ÖZAKINCI

İBLİSİN KIBLESİ

United States Of İrtica

Soğuk Savaş Döneminden Yeni Dünya Düzenine, 1945'ten 28 Şubat'a ve günümüze, Türkiye'de Siyasal İslamcılık ve Emperyalizm

Otopsi Yayınları – 12. Basım

Hıristiyan-Siyonist İslamcı İttifakı kuruldu • Hedef Anadolu Federal İslam Cumhuriyeti • Türkiye'ye biçilen küresel rol: Hilafet • Müslümanlar İsrail'li bir mehdiye hazırlanıyor • Türkiye'yi Siyonist-Masonlar mı yönetiyor, yoksa Amerikancı İslamcı İlim Yayma Cemiyeti'nin kurduğu İmam-Hatip okullarında yetişen İslamcılar mı? • 1998'de Siyasal İslam'a destek yasası çıkartan Hıristiyan-Siyonist ABD, altmış yıldır İslamcıların kıblesi mi? • ABD Dışişleri Bakanı niçin Türkiye'nin İslam devletine dönmesini istedi? • Hıristiyan-Siyonizm'in Başı Amerika İslam Şeriatçısı mı? • ABD niçin işgal ettiği Sudan'da ve Irak'ta Federal İslam Cumhuriyetleri kuruyor; niçin Türkiye'de Hilafet istiyor? • Başbakanlık MGK Kararlarını Kıymetlendirme Müşavirliği Raporunda MGK'ya Hilafet önerenlerin gerekçeleri neler? • ABD PKK'ya niçin İslamcı söylem önerdi? • Siyasal İslamcılığı etnik bölücülüğe kimler sürükledi? • 1990'ların başında Kürt Raporu hazırlatıp Parti toplantılarını Irak'ın Kuzeyi'nde peşmerge kamplarında yapan Siyasal İslamcılar, Türkiye'nin yönetimine nasıl tırmandı? •

Levent Şahverdi Arşivi

Türkiye'de Lions Kulübün ilk kurucuları İslamcı-Masonlar mı? • İslam'ı Masonlukla bir tutan Mason İslam Konseyi Başkanı kim? • Türkiye'yi yöneten Siyasal İslamcı kadroları yetiştiren İlim Yayma Vakfı'nı Masonlar mı kurdu? • İmam-Hatip okulları açan İlim Yayma Cemiyeti'nin Amerikan Büyükelçiliğiyle ilişkisi neydi? • Atatürk döneminde okutulan Din Dersi kitapları Allah'ı, Kur'an'ı, Peygamberi nasıl tanımlıyordu? • ABD, hangi tarikatları ve cemiyetleri neden destekliyor? • Emperyalistler arası çatışmalarda Siyasal İslam kartı nasıl kullanılıyor? • "Atatürk yaşasaydı İslamcı olurdu!" diyerek kamuoyunu İslamcı bir askeri darbeye hazırlayan İslamcı-Komünistler kimlerdi? • İslamcı askeri darbe isteyenler hangi Genelkurmay Başkanı'na neden umut bağladılar? • Polis eğitimine Amerikancı İslamcı damga vuranlar kimlerdi? • Siyasal İslamcıları para ve silah vererek teröre yönelten Siyonist Yahudi Amerikan devlet adamları kimler? • 1960'larda ilk İslamcı İntihar Uçağı eylemini planlayan ve orduyu İslamcı darbe yapmaya kışkırtan İslamcı Türk kimdi? • İlim Yayma Cemiyeti bağlantılı Amerikancı İslamcılar 1969 Kanlı Pazar'da Amerika'ya karşı direniş başlatan yurtseverleri nasıl katletti? • Müslümanlık ile İslamcılık neden aynı şeyler değildir?• İslamcılar Müslüman mı? • İslamcı Hıristiyanlar kimler? • İslamcı Siyonistler Kimler? • İslamcı Yahudiler kimler? • İslamcı Komünistler kimler? • Kızıl türbanlı erkek komünistin İslamcılığı nereden kaynaklanıyor? • Amerikan Scientology tarikatıyla ortaklık kuran İslamcılar kimler? • İslamcıların "Yahudi Düşmanlığı" İsrail'le ve Siyonistlerle danışıklı mı? • Hıristiyan-Siyonistler Siyasal İslamcıları neden destekliyor? • "Gayrı-müslimlerle ortak cihad" projesi hazırlayan İslamcılar kimler? • Kimler Müslüman kamuoyunu İsrail'li bir Mehdi'ye hazırlıyor?• Türbanlı imam-hatipli kızların Ermeni ayinlerinde ne işi var? • İngiliz Lordlar Kamarası türbanı niçin destekliyor? • İslamcı "Yeniden Milli Mücadele Hareketi"nin Amerika bağlantısı neydi? • 1960'larda türban misyonerliği yapan İslamcı gazete, Amerikan 6. Filosuna nasıl hizmet ediyordu? • Amerikan ordusunda türbanlı subaylar mı var? • Müslümanlığa ve Hz. Muhammed'e düşman olan ve Kur'an'ı yırtıp yakan Hıristiyanlar ve Siyonist Yahudiler, türbana niçin var güçleriyle sahip çıkıyor? • II.Abdülhamid çarşafı neden yasaklamıştı? • Abdullah Öcalan gibi kanlı bölücü örgüt liderlerinin gençliklerinde İslamcı olmaları bir raslantı mı? • Irak'ın Kuzeyinde Kürdistan kurulmasını savunan İslamcılar kimler? • Türkiye'nin yönetimini İmam-Hatiplilere emanet edeceğiz diyen, imam-vali, imam-bürokrat, imam-yargıç, imam-siyasetçi, imam-subay isteyen Cumhurbaşkanları, Genelkurmay Başkanları ve askeri istihbaratçılar kimler? • Şah'ın son Genelkurmay Başkanı Abbas Karabagi anlatıyor: Binlerce Amerikalı subayın görev yaptığı Şah'ın ordusu Humeyni Devrimi'ni niçin bastırmadı? • 1995 MİT İslamcı Örgütler Raporu - tam metin • Genelkurmay "Siyasal İslam'ın Yayılması" Raporu

Levent Şahverdi Arşivi

- tam metin • Orgeneral Çevik Bir imzalı "Batı Harekat Konsepti" - tam metin • Anayasa Mahkemesi'nin İslamcı MNP'yi kapatma karar metni • "İslamcı-Siyonist-Hıristiyan İttifakı"nın 1945'ten 28 Şubat'a ve günümüze uzanan altmış yıllık öyküsü

.....

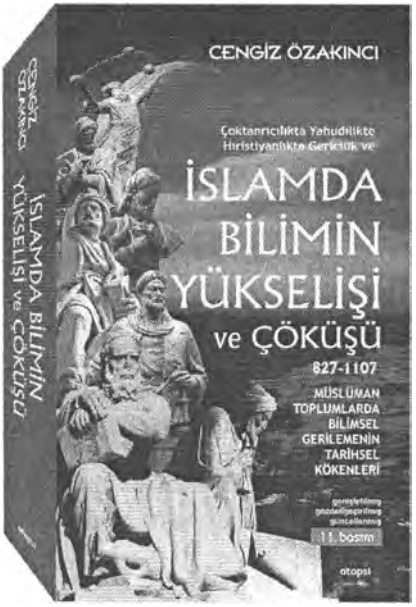
CENGİZ ÖZAKINCI

Çoktanrıcılıkta Yahudilikte Hıristiyanlıkta Gericilik ve

İSLAM'DA BİLİMİN YÜKSELİŞİ VE ÇÖKÜŞÜ [827-1107]

Müslüman Toplumlarda Bilimsel Gerilemenin Tarihsel Kökenleri

Otopsi Yayınları / 11. BASIM

Bilim tarihine Batı gözlüğüyle bakanlar, Batı'nın bugünkü bilimsel üstünlüğünü ya *'Eski Yunan- Roma Kültür Kökeni'*ne ya da *'Yahudi-Hıristiyan Din Kökenleri'*ne bağlayarak:*'Doğu'nun bugünkü geriliği tümüyle İslam'ın gerici bir din olmasından kaynaklanmaktadır; Doğu, İslam'dan çıkmadıkça bilimde ilerleyemez'* görüşünü yaymaktadır. Cengiz Özakıncı, bu kitabında, Müslüman toplumlara yönelik *'Hıristiyan Misyonerliği'*nin en incelmiş, en sinsi biçimi olan bu görüşü çürüterek, Batı'nın bugünkü bilimsel üstünlüğünü Yahudiliğe ya da Hıristiyanlığa değil, tümüyle Müslüman bilgin ve düşü-

Levent Şahverdi Arşivi

nürlere borçlu olduğu gerçeğini, hem de hiç bir Yahudi, Hıristiyan Batılı'nın yadsıyamayacağı türden Batı kaynaklı belgelerle göstermektedir.
Kitapta yer alan ve çoğunun tıpkı basımı Türkiye'de ilk kez bu kitapta yayımlanan bu *unutturulmuş* Batı kaynaklı belgeler bir yandan Batı'da Hıristiyan ve Yahudi gericiliğinden kaynaklanan eli kanlı bilim düşmanlığının tüyler ürpertici boyutlarını apaçık gözler önüne sererken, bir yandan da 800-1100 yılları arasında Müslüman ülkelerde deneysel ve düşünsel bilimlerin doruğa tırmandığını, Batı'nın ancak Müslüman bilginlerin buluşlarını kavradıktan sonradır ki bilimsel alanda ilerlemeye başladığını kanıtlamaktadır. Kilise'nin bilim düşmanlığı ve bilim adamlarının Papalık fermanlarıyla nasıl odun ateşlerinde törenle diri diri yakıldıkları bu kitapta doğrudan Vatikan arşiv belgeleriyle ve John Foxe'un 1563'te Kraliçe I. Elisabeth'e sunduğu raporda yer alan resimlerle gözler önüne serilirken; tüm kişisoyunun ve Batılıların cebiri Müslüman bilgin Horezmi'ye; optik bilimleri, yerçekimini Newton'a değil El-Hasan'a; tıbbı, eczacılığı, otopsi yöntemlerini İbni Sina'ya, aşı uygulamasını Razi'ye; gökbilimi Zerkali'ye, Toplumbilimi İbni Haldun'a; felsefeyi mantığı İbni Rüşd'e, Farabi'ye; sezaryanla doğum yaptırmayı Biruni'ye; matematiği, fiziği, kimyayı, biyolojiyi, hepsini ama hepsini, tümüyle Müslüman bilginlere borçlu olduğunu -yine Batı kaynaklı arşiv belgelerinin tıpkı basımlarından örnekler sunarak- ortaya koymaktadır. Kitabın son bölümünde *"Peki ama nasıl oldu da 400 yıl boyunca Batı'ya bilim öğreten Müslümanlar, bilimin öncülüğünü Batı'ya kaptırıp, bugün Batı'dan bilim dilenir duruma düştüler?"* sorusuna eğilen Özakıncı, bugüne dek doyurucu bir yanıt verilemeyen bu soruyu bilimsel verilere dayanarak, herkesin anlayabileceği bir dille açıklarken; bu kitap, aynı zamanda Hıristo-Faşist Bizans İmparatoru İkinci Manuel'in, *"Muhammed vaadettiği inancı kılıçla yayma emrinden başka hangi yeniliği getirmiştir, gösterin bana?"* sözlerini yineleyen Papa XVI. Benedict'e de bilimsel bir yanıt oluşturmaktadır.

CENGİZ ÖZAKINCI

Dünden Bugüne Türklerde

DİL ve DİN

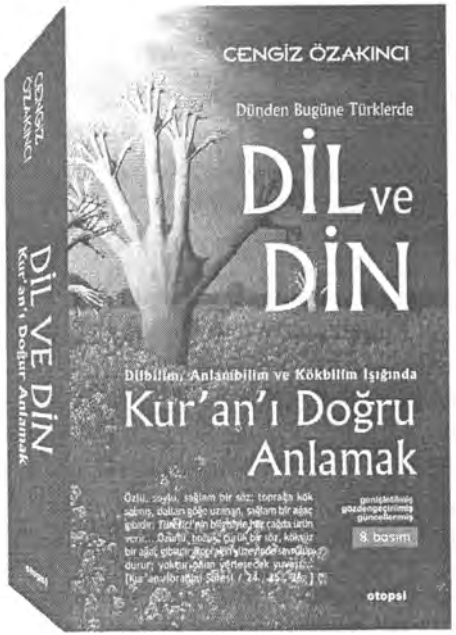
Dilbilim, Anlambilim ve kökbilim Işığında
Kur'an'ı Doğru Anlamak

Otopsi Yayınları / 8. BASIM

Aydınlanma, insanları bir anda sevgisiz, yıkıcı, acımasız, yabanıl sürülere dönüştürebilen usdışı, bilimdışı, gerçekdışı, karanlık boş inançların tutsaklığından kurtarıp, gerçeğin ışığında yürüyen, özgür, bağımsız, eleştirel düşünceli, barışçıl, iyicil, sevecen bireylere dönüştürme çabasıdır. Binlerce

Levent Şahverdi Arşivi

yılda yığınların beynine işlenen boşinanlar, öyle inatçı, öyle direngendir ki, bunların kısa süreli çabalarla toplumsal bellekten kazınması olanaksızdır. Dinsel Aydınlanmayı uzun soluklu bir devrim ve çilelerle dolu bir süreç olarak kavramamız gerekiyor. Cengiz Özakıncı'nın Dinsel Aydınlanma'ya yönelik bu çalışması, şu başlıklardan oluşuyor: Türk dilinin bozulması ve din - Kutsal sayılanın gülünçleştirilmesini önleme kaygısı - Arap dilini kutsallaştırma çabaları -Bilgiçlik, seçkinlik, üstünlük taslama - Kur'an'daki kavramların Türkçe'de karşılığı yoktur savı - Arapça "Allah" ve Türkçe "Tanrı" - Allah Sözcüğünün Arapçadaki Kökenleri - Göktürk Yazısında "Tanrı" - Çoktanrıcılıkta Tektanrı Kavramı - İslam Öncesi Türklerde Tektanrı Kavramı - Bir Çevirmen Olarak Tanrı ve Kur'an'daki Çeviriler - Kuşdili ve Kur'an - Kavramsal Karşılıklar Sorunu - Nesne Adlarının Kavram Adlarına Dönüşmesi - Türk Din Adamlarının Arapçayla İlişkisi -Dilde yabancılaşma ve düşünce üretme yetisi - Dilde Kök-Türev İlişkisi - Arapça "Akıl" Sözcüğünün Kökeni - Dilde Kök - Türev, Somut - Soyut, Nesne - Kavram İlişkileri - Dilde Kök - Türev İlişkilerinin Kopması - Türk Dilinde Kök-Türev İlişkilerinin Din Yüzünden Kopması –

Sözcük Türetmek; Düşünce Üretmektir - Adlandırmak; Anlamlandırmaktır - Bir Toplumun Sözcük Türetme Yetisine Saldırı; O Toplumun Düşünce Üretme Yetisine Saldırıdır - Anlamak Nedir? - Anlama Ediminde Sözcükler Arasındaki Kök - Türev İlişkisinin İşlevi - Çeviri ve Aydınlanma - Dilimizdeki Yabancı Kökenli Sözcükler, "Türemez" ve "Çekilmez" Niteliktedir - Türk Dilinin Özgür Yapısı, Yabancı Sözcüklerin Kök Salmasını Önlüyor - "Özgürlük"ün Osmanlıcası - Çevirinin Siyasal Bölücülükle Suçlanması - Hadis ve Kur'an - Kur'an'da Tanrı'nın Bilimsellik Buyruğu - Kur'an'da Tanrı'nın Çelişmezlik Buyruğu - Arapça, Farsça Kökenli Sözcüklerin Türk Dilinde Ses ve Anlam Değişikliğine Uğraması - Arapça, Farsça Kökenli Sözcüklerin Artık Türkçeleşmiş Oldukları Savı - Dilimizdeki Arapça, Farsça, Yabancı Kökenli Sözcükler, Dini Anlamaya da En-

Levent Şahverdi Arşivi

geldir - Sözcüklerde Anlam Kayması - Türk Yazısının Bozulması Ve Din - Arap Yazısının Kutsallaştırılması - Arap Yazısı Yabancı Dillerdeki Sesleri Göstermede Yetersizdir - Arap Yazısının Türklere Benimsetilmesi - Tanrı Her Yaratığı Onun Anlayacağı Dille Seslenir - Tanrı Bütün Dilleri Bilir - Dil ve Yazı Uyumu - Müslümanlarda Tek Din, Tek Dil, Tek Yazı Yanılgısı - Sosyalizm Uğruna Ruslaştırma Deneyimi ve Müslümanlık Uğruna Araplaştırma Deneyimi - Yazıda Araplaştırma - Yazı Birliği Din Kardeşliği Doğurmaya Yetmiyor - Dil ve Yazı Ayrılığı İnanç Birliğine Engel Olmuyor - Arap Yazısı Kur'an Alfabesidir, İslam Yazısıdır Kandırmacası - 1928 Türk Yazı Devrimi ve Din - "Kutsal Yazı" / "Kutsal Olmayan Yazı" Ayrımı - Arap Yazısının Türkleri Birleştirdiği Savı - "The Türkçe" - Konfüçyus ve Osmanlı - Babil Kulesinden Son Türk Dil Kurultayı'na - Öztürkçecilik Çağcıl Uygarlığa Karşıt Değildir - TDK Başkanı Prof. Dr. Hasan Eren'e - Kur'an'da Kadınları Dövün Buyruğu Yok - Bizim Dede Korkut'larımıza Ne Oldu? - Kurtuluş Savaşını Osmanlıcayla Değil Türkçeyle Kazandık - Din Dilinin Ulusallaştırılmasının Önemi - Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk'ün Görüşü - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay ve Türkçe İbadet - "Atatürkçü" (!) Kutay, Atatürk'ün Kapattığı Tarikatları, Tekkeleri Diriltmekten Yana - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay'a Göre: Dünyanın En Namuslu Adamı Vahdettin - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay'a Göre: Nutuk Yalan Dolu - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay'a Göre: Atatürk Makyavelist - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay; Atatürk'ün Yazı Devrimi'ne Karşı - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay; Atatürk'ün Dil Devrimi'ne Karşı - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay, Türkiye'yi, Tüm Müslümanları ve Bütün İnsanlığı Said-i Nursi'nin Yolundan Gitmeye Çağırıyor - "Atatürkçü"(!) Kutay'a Göre: Atatürk Kürtlere Kasten Kıymış - "Atatürkçü"(!) Cemal Kutay'ın *"Pan-Türk-İslamist"* Düşü - Cemal Kutay Hangi Koşullarda, Niçin Türkçe İbadet Çağrılarına Başladı - Atatürk'ün Din Alanındaki Özlemi - Atatürk'ün 1928 Din'de Yeniden Yapılanma Tasarısı – Siyasal İslamcıların Tepkisi - Dil Gericiliğinin Babası: Bohor İsrael - Mehmet Akif ve Kur'an Çevirisi Tartışmaları – Cemal Kutay, Yaşar Nuri Öztürk ve Cengiz Özakıncı'nın 1998'de birlikte gerçekleştirdikleri "Dil ve Din Paneli"ndeki konuşmaları: Tam Metin

.....

CENGİZ ÖZAKINCI

Amerikan İmparatorluğu'nun Sonu

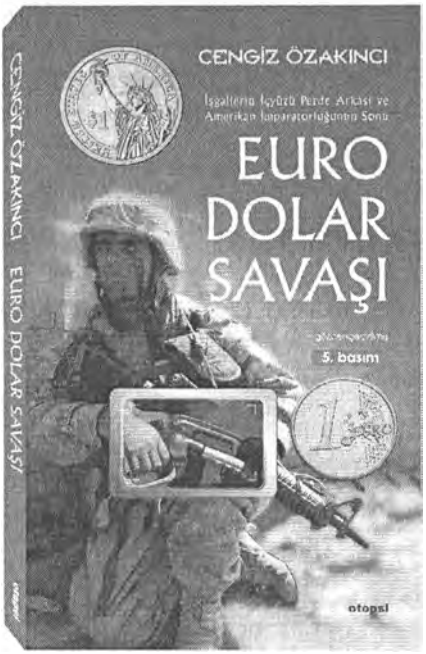
EURO-DOLAR SAVAŞI

Otopsi Yayınları / 5. BASIM

ABD'yi Üçüncü Dünya Savaşı'na sürükleyen yalnızca petrol mü yoksa ABD'nin dünya medyasında sansürlediği çok daha önemli ve gizli başka nedenler mi var? • Petrol ve *"Büyük İsrail"* dışında, ABD'yi Irak işgaline

Levent Şahverdi Arşivi

yönelten, bir Dünya Savaşı'na yol açacak önemde üçüncü ve gizli neden neydi? • Arap ülkeleri Irak işgalinden bir yıl önce bu gizli nedeni biliyorlar mıydı? • İslam ülkelerinin ABD'yi bir anda çökertecek silahı nedir? • Saddam Hüseyin 11 Eylül'den bir yıl önce dünyadaki dolar egemenliğini çökertecek nasıl bir saldırı yapmıştı? • Saddam'ın ABD'yi ekonomik olarak çökertmeye yönelik saldırısı ABD tarafından niçin sansürlendi? • Karşılıksız dolar basarak dünya ekonomisine egemen olan kalpazanlar kimler? • 11 Eylül 2001 saldırısını, bir ay önce Ağustos 2001'de duyuran ve Irak işgalini iki yıl öncesinden açıklayan ABD Başkan adayı kimdi? • ABD emperyalist bir ülke mi, yoksa Uluslarüstü Yahudi bankerlerin kullandığı bir piyon mu? • Hangi *Siyonist-Troçkist Yahudi Çetesi* dünyayı kan ve ateşe boğuyor • 1996'da Clinton'dan Irak'ı işgal etmesini isteyenler kimler? • Dünyaya *"Yahudi Soykırımı"* diye yutturulan, gerçekte *"Türk Soykırımı"* mı? • Amerika petrolden 'bor'a yönelirse, Türkiye ne yapacak? • Bor'un petrol yerine yakıt olarak kullanılması, hangi Türk bilim adamının buluşu? • İsrail Komünist Partisi, kimi İslamcılarla aynı görüşü mü paylaşıyor? • Siyonizm'le savaşan Museviler kimler? • Türk 'toryum'u ve 'bor'unda kimlerin gözü var? • Endonezya, petrolünü dolarla satmayı reddettiği için mi 'tsunami'yle vuruldu? • "Dolar'a hayır!" isyanı büyüyecek mi? • Amerika'nın bor madeni kendine yeterli mi, yoksa tükendi mi? • Amerika'nın Irak işgalinden önce Sabiha Gökçen, Afyon ve Çorlu havaalanlarını askeri üsse dönüştürme isteğinin altında yatan gerçek neydi? • Amerika Batı Anadolu'ya niçin göz dikti? • Amerika'yı yöneten 12 banker kimler? • Amerikan merkez bankası, *devlet* bankası mı *özel* banka mı? • ABD Başkanlarından Roosevelt ve Amerikan Yargıtay başkanı Felix Frankfurter, Amerika'yı yöneten gizli güçler hakkında ne dediler? • New York Belediye Başkanı'nın *"Amerika'yı bunlar yönetiyor"* dediği *"görünmez güçler"* kimler? • Roosevelt'in damadı Curtis Dall ve öldürülen ABD Başkanı Kennedy'nin babası, *Amerika'yı yöneten gizli örgüt* hakkında neler söyledi? • Amerikan Kongre üyesi Larry P.

Levent Şahverdi Arşivi

McDonald, bir uçak kazasında öldürülmeden önce Amerika'yı yönetenler hakkında hangi ifşaatlarda bulunmuştu? • William Clark'ın ABD'yi Irak'ı işgale yönelten üçüncü ve gizli nedeni açıklayan sansürlenmiş yazısının tam metni • Clinton döneminin adı gizli tutulan danışmanın, petrol kuru üzerinde yürütülen "euro-dolar savaşı"na ilişkin açıklamaları, Amerikan basınında neden hala sansürlü? • Nükleer Santral, ABD'nin İran'a saldırmaya yönelten gerçek neden Nükleer Santral inşaatını önlemek mi, yoksa bu ABD'nin "euro-dolar savaşı"nı gizlemek için kullandığı bir propaganda malzemesi mi? • Amerika, Hazel Handerson'un raporunu niçin hasır altı ediyor? • Niçin Chavez'i devirmek istiyor? • Hazar Petrolleri fiyaskosu neden gizleniyor? • Dr. Nayyer Ali, Amerika'nın OPEC'i yoketme planını açıklıyor • Usame Bin Laden, *Hazar-Basra Boru Hattı*'nı Suudi Arabistan adına sabote ettiği için mi ABD tarafından düşman ilan edildi? • Amerika, ünlü romancısı Gore Vidal'ın *"Savaş Hayali"* adlı romanını niçin yasakladı? • Rusya, dolar egemenliğini sarsmak için neler yapıyor? • Dolar sisteminin çöküşü, Amerika'nın yıkımını getirecek mi? • OPEC ülkeleri petrolü dolarla değil euroyla satmaya yönelirse Amerika ne olacak? • Amerika uluslararası bankerlerin stratejik magandası mı?

CENGİZ ÖZAKINCI

Musevi Tarihinde Bin Yıllık Türk Damgası

DERİN YAHUDİ

Siyon-Türk Zelda

"Haçlı Emperyalizm"in "Musevi" Kılavuzları

Türk Kökenli Siyonistler ve İsrail

Otopsi Yayınları / 7. Basım

Adına bakılırsa Yahudi, soyadına bakılırsa Kürt'tür ZELDA BARZAN... Kuşkulanır, araştırır. Yaşlı bir gazeteci, bu ajans hakkında ilginç bilgiler verir ona. Anlaşılır ki ZELDA, eski sevgilisi Münevver'in "BAYAN PİPO" lakabıyla tanıdığı Amerika'lı arkadaşıdır... Kokteylde, Nobel adayı bir Türk yazarın, nasıl Pentagon istihbaratçısı bir Yahudi tarafından dünya çapında ünlendirildiğini anlatan ZELDA BARZAN, tanıdığı en ilginç kadın olmuştur. Karşı konmaz bir ten çekimi onları birbirine sürükler-

Levent Şahverdi Arşivi

ken, İslam'a ateş püsküren İsrail'li bir askeri istihbaratçı, hangi ayetlerin Kur'an'dan atılması gerektiği üzerinde uzun bir söylev çekmektedir. ZELDA *"Türk'üm, Yahudiyim, Türkçü'yüm, Siyonist'im!"* diyen yaşlı amcası İZAK TÜRK'le tanıştırır onu. Adı Yahudi, soyadı Türk olan bu Amerika'lı Türkolog: *"1948'de Pentagon'un G2 İstihbarat Bürosu'na verilen raporda Yahudilerin %92'sinin Türk ırkından geldiği belgelenmişken, bu rapor İsrail devleti kurulduktan sonra hasır altı edilmiştir,"* diye haykırmaktadır. Dünyayı perde gerisinden yöneten Rothschild gibi Siyonist Yahudi bankerler Türk kanı taşımaktadır. BARZAN Kürtçe bir ad değildir. Amerika'da BARZAN ve BARZANİ soyadı taşıyan milyonlarca Türk kökenli Yahudi vardır. Soyadı 'T-U-R-K' ve Türkçe olan yarım milyar civarında Hıristiyan ve Musevi yaşamaktadır dünyada. Bunların 2002'den bu yana bir genetikçi önderliğinde örgütlenerek Türk ırkından geldiklerini DNA testleriyle kanıtladıklarını öğrenince, şok geçiren yazar, o gece tüm davetliler gittikten sonra ZELDA'yla başbaşa kaldıkları ZİON-TÜRK ajans'ta, başına neler geleceğinden habersizdir...

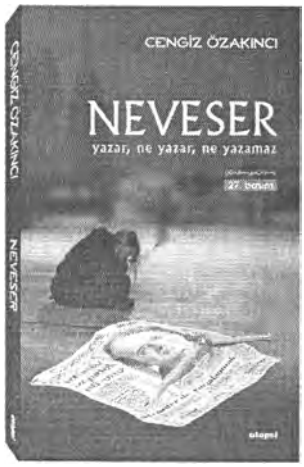
.....

CENGİZ ÖZAKINCI

NEVESER

Yazar, ne yazar, ne yazamaz

Otopsi Yayınları / 27. BASIM

"Olamaz" diyor sertçe, "doğru melezim evet ama Türk'üm, Adım Neveser. Soyadımın Bosquet oluşuna takılıyorsanız söyleyeyim. İlk eşim Fransız'dı, tamam mı?"

...

"Gerçekten yalnız mısın?" diyorum.

"Beni sevenleri sevememek gibi bir derdim var," diyor; "Daha ilk eşimle birlikteyken duyumsamıştım bunu. Beni seveni ben sevmiyorum, benim sevdiğimse beni sevmiyor."

"Öyleyse beni de sevmeyeceksin, yazık," diyorum şakayla.

.....

Çizgi gibi kısılan gözleriyle yüzüme bakarken; *"Yani Uğur Mumcu'yu İranlılar, İslamcılar öldürmedi mi sizce?"* diyor alaycı bir tavırla.

.....

Levent Şahverdi Arşivi

"Demek Amerika'da çorbaya sinek düşürmenin cezası 600 000 dolar, Türk askeri öldürmenin cezası 15 bin dolar, öyle mi?"

.....

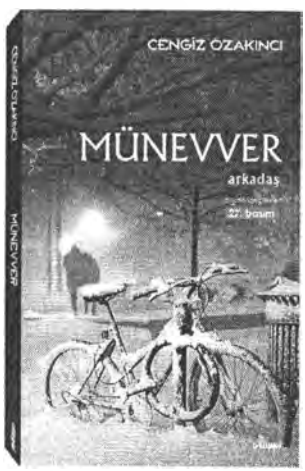
"İsrail dışişlerinden Yinon, 1982'de yayımlanan raporunda *'Irak, kuzeyde Kürt, ortada Sünni, güneyde Şii olmak üzere etnik ve mezhep ayrılıkları temelinde üç devlete bölünecek'* demişti. Siz şu öngörüye bakın hele! Tarihe dikkat: 1982!.. İlk körfez savaşından dokuz yıl önce. Daha PKK bile sahneye çıkmamışken, İsrail *'Irak üçe bölünecek'* diyor ve gördüğümüz gibi adım adım bölünüyor."

.....

CENGİZ ÖZAKINCI
MÜNEVVER

arkadaş

Otopsi Yayınları / 27. BASIM

"Bakın, söylüyorum: *Tehlikeli* olarak değerlendiriliyorsunuz."

Vurguladığı sözcük irkiltiyor beni.

"*Tehlikeli* mi *Tehlikede* mi?" diyorum; "diliniz sürçmüş olmasın? İkisi çok ayrı şeyler."

"Aynı kapıya çıkar," diyor; "*tehlikeli* olan *tehlikede*dir."

***

Amerika'nın önayak olduğu Bakü-Tiflis-Ceyhan petrol boru hattı tam da ayrılıkçıların çizdiği Kürdistan haritasının sınırını oluşturacak biçimde geçiyor topraklarımızdan. İçimden; *"Ama bu kadarı da olamaz! Olabilir mi?,"* derken telefonun sesiyle irkiliyorum... Çok büyük bir oyunun içinde yuvarlanıyor Türkiye..."

***

"Ben şunu bilir şunu söylerim hep," diyor yüzüme bakmadan; "siyasi tavırlı yazarlar, şu ya da bu biçimde arkalarını bir güce dayarlar. Bugün devlet katında, ne ordu, ne hükümet, ne istihbarat sizinle aynı görüşte. Ne tavanda yandaşınız kaldı, ne tabanda! Dünyada bile sırtınızı dayayabileceğiz güç kalmıyor gitgide. *'Küresel Efendi'* dediklerinize ulus devletlerin gırtlağına öyle bir çöktü ki, devletler, halklarını alıştıra alıştıra, kendi kendilerini tasfiye etmeye başladılar artık. Yahu siz böyle ulus devlet diye atıp tutarken, neyinize güveniyorsunuz Allah aşkına?"

Levent Şahverdi Arşivi

"Allah'a!" diyorum; "en güçlü istihbarat örgütleri, CIA'lar MOSSAD'lar solda sıfır kalır Allah'ın yanında."

CENGİZ ÖZAKINCI

Nilgün Belgün'le

DÜET ve DÜELLO

Bir Kadın Bir Erkek

Otopsi Yayınları / 5. BASIM

Sözünü sakınmayan, yanılgılarını itiraf etmekten korkmayan, dobra bir kadın ve dobra bir erkek... İkisi de sonuna dek açık sözlü, sansürsüz ve inatçı. İkisi de başkalarının ne diyeceğini hiç umursamıyor... İlk aşklarını 70'li yılların büyülü ortamında başkalarıyla yaşayan Nilgün Belgün ve Cengiz Özakıncı, günümüzde giderek yok olan aşkı kurtarmak üzere, 'Aşk, yeniden' dediler ve el ele verip aşkın, sevginin ve dostluğun kitabını yazdılar birlikte... Kendi ilk aşklarını, şiirlerini, şarkılarını, günümüz gençliğiyle paylaşırken, kimi kez birbirleriyle kıyasıya çatışarak Kadın-Erkek Savaşı'na girmekten hiç çekinmeyen Belgün ve Özakıncı, Kadın-Erkek Dostluğu'nun en güzel örneklerini de verdiler bu kitapta... Ve bir şairin ruhu kitap boyunca adım adım izledi onları... Kimi kez Düet`e kimi kez Düello'ya dönüşen bu diyalogları okurken gözleriniz dolabilir evet... Belgün'ün *Farketmez Gençliği*, Özakıncı'nın *Duygusal İktidarsızlar* olarak adlandırdığı günümüz gençliği, bir türlü yakalayamadığı Gerçek Aşkın Sırrı'nı çözebilir bu kitapta... Yitirilen Duygular'dan Yalan Sevgiler'e; kuşaklar arası *çet*'ten Sokak Kızı İrma'ya; aşk uğruna tahtını terk eden Kral Edward'tan, Marliyn Monroe ve Yves Montand'a; burçlar arası yıldız savaşları'ndan sevdiklerini tokatlayan aşıklara; "Erkek niçin aldatır"dan "Dişi Entrikalar"a; "Zihinsel Aldatma"dan "Bedensel Aldatma"ya; "Geçici aşk"tan kalıcı sevgi ve kıskançlığa; "İlk günah"tan Cennet'teki ilk kavga'ya; cennet'ten kovulan ilk feminist Lilith'ten Adem ve Havva'ya; İlk ihanet'ten aynı kişiye ikinci kez aşık olmaya; aşk = eski bir yalan'dan; aşk = ahlak ve namus'a; paranın egemenliğinden *"biricik bedava utluluğumuz: Aşk"*a; her şey ama her şey masaya yatırıldı bu kitapta...

Levent Şahverdi Arşivi

otopsi yayınları
Nuhungemisi Kültür ve Sanat Ürünleri,
Yayıncılık, Reklamcılık, Film San. Tic. Ltd. Şti'nin
Kitap Yayın Markasıdır.
Fulya Mah. Aytekin Kotil Cad. No: 35-A Mecidiyeköy – Şişli- İstanbul
Tel: (0212) 5196848 Faks: (0212) 5196849
Kültür Bakanlığı Sertifika No: 11507

Levent Şahverdi Arşivi

CENGİZ ÖZAKINCI

NEVESER

yazar, ne yazar, ne yazamaz

"Olamaz" diyor sertçe, "doğru melezim evet ama Türk'üm, Adım Neveser. Soyadımın Bosquet oluşuna takılıyorsanız söyleyeyim. İlk eşim Fransız'dı, tamam mı?"

"Gerçekten yalnız mısın?" diyorum.
"Beni sevenleri sevememek gibi bir derdim var," diyor; "Daha ilk eşimle birlikteyken duyumsamıştım bunu. Beni seveni ben sevmiyorum, benim sevdiğimse beni sevmiyor."
"Öyleyse beni de sevmeyeceksin, yazık," diyorum şakayla.

Çizgi gibi kısılan gözleriyle yüzüme bakarken; "Yani Uğur Mumcu'yu İranlılar, İslamcılar öldürmedi mi sizce?" diyor alaycı bir tavırla.

"Demek Amerika'da çorbaya sinek düşürmenin cezası 600 000 dolar, Türk askeri öldürmenin cezası 15 bin dolar, öyle mi?"

"İsrail dışişlerinden Yinon, 1982'de yayımlanan raporunda 'Irak, kuzeyde Kürt, ortada Sünni, güneyde Şii olmak üzere etnik ve mezhep ayrılıkları temelinde üç devlete bölünecek' demişti. Siz şu öngörüye bakın hele! Tarihe dikkat: 1982!.. İlk körfez savaşından dokuz yıl önce. Daha PKK bile sahneye çıkmamışken, İsrail 'Irak üçe bölünecek' diyor ve gördüğümüz gibi adım adım bölünüyor."

ISBN: 975841061-X

9 789758 410613

kapak-kolaj: cengiz özakıncı / hava kurşun gibi ağır
fotoğraflar: I- ben manuel / hopeless / amsterdam
II - andres harambour / mrx.no / broken pencil
III- cumhuriyet gazetesi / 24.01.2002

otopsi

Levent Şahverdi Arşivi